

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · cinquè període · sèrie P · número 99

Ple del Parlament

Sessió 57, primera reunió, dimarts 7 de juliol de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Debat general sobre la gestió de les residències per a gent gran i per a persones amb discapacitat durant la pandèmia de la Covid-19

255-00011/12

4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 57.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i les lletrades Mercè Arderiu i Usart i Clara Marsan Raventós.

Al banca del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Salut, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Debat general sobre la gestió de les residències per a gent gran i per a persones amb discapacitat durant la pandèmia de la Covid-19 (tram. 255-00011/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent i Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Decret llei 23/2020, del 9 de juny, de mesures urgents en matèria tributària (tram. 203-00048/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 633, 15).

4. Proposició de llei de moratòria en l'aplicació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 202-00072/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 603, 5).

5. Proposició de llei per a suprimir de manera efectiva la càrrega fiscal al turisme davant la Covid-19 (tram. 202-00073/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 607, 10).

6. Proposició de llei de moratòria de l'increment de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 202-00075/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 620, 17).

7. Projecte de llei de facilitació de l'activitat econòmica (tram. 200-00010/12). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 534, 3).

8. Decret llei 22/2020, del 2 de juny, pel qual es determinen els òrgans competents per tramitar les sancions per incompliments de la normativa reguladora de l'estat d'alarma denunciats pels diferents cossos policials (tram. 203-00047/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 627, 18).

9. Decret llei 21/2020, del 2 de juny, de mesures urgents de caràcter econòmic, cultural i social (tram. 203-00045/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 620, 19).

10. Decret llei 25/2020, del 16 de juny, de mesures extraordinàries en matèria social i de caràcter fiscal i administratiu (tram. 203-00050/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 633, 23).

11. Decret llei 26/2020, del 23 de juny, de mesures extraordinàries en matèria sanitària i administrativa (tram. 203-00051/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 637, 16).

12. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el racisme institucional i estructural en la gestió de la seguretat (tram. 252-00027/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació (text presentat: BOPC 627, 55).

13. Interpel·lació al Govern sobre la política general i les prioritats de país (tram. 300-00281/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el món local i la gestió de la pandèmia de la Covid-19 (tram. 302-00214/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç i les perspectives per a l'autogovern després de l'estat d'alarma (tram. 302-00220/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions en matèria d'habitatge arran de la Covid-19 (tram. 302-00215/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política industrial (tram. 302-00216/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats polítiques del Departament de Salut i les reformes necessàries del sistema sanitari (tram. 302-00217/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció de la salut mental (tram. 302-00219/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la seguretat ciutadana als barris i municipis (tram. 302-00218/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repressió, els drets i les llibertats (tram. 302-00221/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

22. Interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00274/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

23. Interpellació al Govern sobre el Protocol de Protecció Civil d'atenció a les persones davant d'emergències greus a Catalunya (tram. 300-00277/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

24. Interpellació al Govern sobre l'estratègia per a garantir el dret a l'habitatge (tram. 300-00275/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

25. Interpellació al Govern sobre Aran com a realitat nacional (tram. 300-00276/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

26. Interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics autonòmics (tram. 300-00278/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

27. Interpellació al Govern sobre els efectes, els reptes i les oportunitats digitals arran de la pandèmia de Covid-19 (tram. 300-00279/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

28. Interpellació al Govern sobre la transparència, les eines de control democràtic i el compromís contra la corrupció (tram. 300-00280/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

El president

Bé; bona tarda, diputats, diputades. Els prego que vagin seient als seus..., o com a mínim als escons que tenen assignats per a aquest Ple.

Comencem la sessió.

La llista de preguntes a respondre oralment ha estat inclosa en el dossier i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà dimecres a les deu del matí, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió.

Debat general sobre la gestió de les residències per a gent gran i per a persones amb discapacitat durant la pandèmia de la Covid-19

255-00011/12

El primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és el debat general sobre la gestió de les residències per a gent gran i per a persones amb discapacitat durant la pandèmia de la Covid-19.

D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència que fou acordada per la Junta de Portaveus.

Atès que aquest debat es fa a iniciativa parlamentària, començarem amb la intervenció dels representants dels quatre grups i subgrups parlamentaris proposants, per tal d'exposar els motius de la sol·licitud i per un temps màxim de trenta minuts.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raül Moreno. Quan vulgui, diputat.

Raül Moreno Montaña

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats, diputades, crec que és de justícia iniciar aquest Ple sobre la gestió de la Covid-19 a les residències per a la gent gran i persones amb discapacitat tenint un record per a totes aquelles persones que han perdut la vida durant aquests darrers mesos i també per a les seves famílies. I, per descomptat, també per aquelles persones que han passat dies, mesos, ingressades en un hospital lluitant contra el coronavirus.

De la mateixa manera, cal posar en valor la tasca de sanitaris, professionals de les residències, dels serveis d'atenció domiciliària, dels serveis socials, del tercer sector en aquesta pandèmia. Professionals de primera que ho donen tot treballant en un sector sovint poc reconegut per l'Administració, però que sempre respon i que sempre està al capdavant quan les coses es posen difícils. Vull traslladar-los el reconeixement del meu grup parlamentari.

Quinze mil quaranta-tres persones han estat infectades a les residències catalanes, 4.099 residents han perdut la vida directament per la Covid-19 o amb sospita de Covid-19, dos de cada tres professionals han causat baixa laboral, algunes per haver estat infectades pel virus.

Amb aquestes dades, el Parlament de Catalunya havia de fer un debat específic sobre l'afectació de la Covid-19 en el sistema residencial català. El conjunt de la ciutadania no hauria entès que dins de la nostra tasca parlamentària dediquéssim uns minuts, unes hores, a debatre, a posar de relleu quines són les possibles solucions, però també a detectar què és el que ha fallat.

Cal proposar canvis substancials després del que hem viscut. Així ho va entendre el PSC a l'hora de proposar aquest Ple en aquest Parlament i així ho van entendre també els comuns, el Partit Popular i la CUP, que es van subscriure també a que es pogués fer aquest Ple que avui estem celebrant.

Després tindrem temps per entrar en el detall de com s'ha gestionat la pandèmia. Val a dir que els grups proposants havíem sol·licitat la compareixença de FEATE, la Federació d'Entitats d'Assistència a la Tercera Edat, durant aquest primer torn de posicionament amb relació a aquest Ple. En les darreres vint-i-quatre hores han estat moltes les entitats que també han demanat participar en aquest debat. I, finalment, la Junta de Portaveus, amb el consens de totes les forces polítiques del Parlament, escoltant també el posicionament dels lletrats de la cambra, hem consensuat i hem cregut convenient traslladar aquestes sol·licituds i aquestes compareixences a la Comissió d'investigació sobre les residències, que aquest matí s'ha constituït. I és important escoltar la veu de les entitats i, per tant, aquest Parlament hi donarà lloc perquè així pugui ser dins d'allò que ens marca el Reglament. No es podia fer només en cinc minuts de participació en aquest Ple, perquè allò que han d'explicar és suficientment ampli amb relació també a allò que hem viscut.

Senyors i senyores diputades, Catalunya passa per un dels pitjors moments de la seva història. A la crisi sanitària seguirà una crisi social i econòmica que necessita d'institucions fortes i de governs forts i representants polítics a l'altura de la situació. Estar a l'alçada vol dir ser sincers amb el conjunt de la ciutadania, vol dir prendre les millors decisions, a poder ser, amb el màxim consens possible, amb la màxima col·

laboració institucional. Cal apuntar aquelles coses que no s'han fet bé, i no només això, cal modificar-les perquè la pandèmia encara està entre nosaltres.

El confinament del Segrià i els rebrots que es produeixen arreu del país ens alerten de que no podem abaixar la guàrdia i ens recorden el que ha succeït en l'àmbit residencial. És quelcom que no pot tornar a passar. Per això demano explícitament al Govern i al Parlament que es prenguin seriosament les conclusions a les que arribem després amb els acords que prenem.

I a poder ser, tot i que sigui per primera vegada, que el Govern atengui allò que la majoria de grups parlamentaris decideixen, que compleixi amb les resolucions d'aquest Parlament, perquè no és el primer cop que parlem de residències en aquest Parlament. I ho saben, però si s'haguessin atès algunes de les consideracions que hem aprovat durant aquests anys, la situació hauria estat diferent.

El nostre grup parlamentari no s'estalviarà de criticar allò que considera que no ha funcionat, com tampoc destacar allò que s'ha fet bé, però encetem aquest debat amb un to propositiu, perquè considerem que ja ha arribat el moment de situar el sector allà on li toca, per reconèixer la tasca dels seus professionals i per donar uns serveis de qualitat al conjunt de la ciutadania. És amb aquest esperit amb el que iniciem aquest debat.

Els grups parlamentaris proposants d'aquest Ple, com bé ja explicava el president, hem decidit en aquest primer torn repartir-nos el temps en cinc minuts cadascun de nosaltres per poder explicar quina ha estat la nostra posició a l'hora d'encetar el debat i, per tant, així ho farem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya En Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Sí, bona tarda a totes i tots. Gràcies, president. També sumar-me, com comentava el Raül, al condol a les famílies de les víctimes afectades per la Covid durant aquestes setmanes, i també l'agraïment al personal que ha tirat endavant el país durant estos mesos.

Jo crec que estem davant d'un dels plens més importants d'aquesta legislatura, m'atreviria a dir, fins i tot, dels darrers anys, perquè estem abordant una de les qüestions fonamentals que ha esclatat durant la crisi del coronavirus, però que ja arrossegàvem, i en la qual ens estem jugant l'enfortiment del sistema de benestar o el seu esfondrament com a projecte col·lectiu. Quina classe de societat som en funció de com tractem la nostra gent gran, i també ens estem jugant si estem del costat de la civilització o de la barbàrie, de l'individualisme més atroç. Jo crec que aquest Ple ha de servir per esbrinar què va passar a les residències durant aquestes setmanes, perquè inevitablement es parlarà d'aquest tema, sabem també que tenim una comissió d'investigació específica per a aquest tema, però sobretot, i també, ens ha de servir per pensar i per treballar com aixequem aquest quart pilar del sistema de benestar, com enfortim les famílies, com revertim les situacions dramàtiques i cruels que hem vist durant aquestes setmanes, i sobretot també com revertim aquesta lògica neoliberal que et converteix en una càrrega o una despesa quan ja no ets productiu o quan ja no ets consumidor.

Jo crec que en aquesta mesura crec que el conjunt de representants públics i els grups parlamentaris tenim l'obligació moral i política d'abordar aquesta qüestió, des del respecte a les víctimes i a les seues famílies, també des del reconeixement a la gent gran que va treballar per tirar endavant la democràcia i el sistema de benestar del nostre país i, òbviament, escoltar a les entitats. És la nostra obligació revisar tots aquells errors que s'hagin pogut cometre, però també estar preparats per a les noves

onades que ja veiem que estan aquí. I, per tant, tot això ens ha de servir per construir un nou paradigma de futur amb més justícia i amb més dignitat.

Les residències no poden tornar a ser mai més apartaments de gent gran, amb què alguns, a l'estil de Florentino Pérez, es fan rics. Es mereixen, ens mereixem nosaltres també com a societat i sobretot la nostra gent gran, un sistema públic de residències que siguin autèntiques llars comunes, unitats de convivència, on poder seguir desenvolupant, per què no, també, els projectes vitals, i on establir una nova relació fins i tot vital en aquesta darrera etapa de la vida.

Si mirem què ha passat a les residències durant aquests mesos, la resposta és que han estat una veritable zona zero del virus. A l'Estat, almenys la meitat de les persones que han mort per coronavirus ha sigut a les residències, Catalunya i Madrid han sigut dos dels territoris especialment afectats. Sabem que també ha passat en altres països europeus, però això no ens hauria de servir ni com a excusa ni com a justificació. Senzillament per constatar que llocs que haurien d'haver sigut amables i de protecció no estaven preparats, i s'han convertit en llocs propicis per al contagi, per falta d'equipament, de mesures de seguretat, amb una manca de personal evident que, a més, té unes condicions laborals precàries, i amb unes tremendes dificultats per detectar i aïllar casos, per no parlar de –que això sí que s'investigarà les comissions– bé, doncs, prohibició, per dir-ho d'alguna manera, de determinats trasllats de la gent gran de les residències a les UCIs o bé retornar-los a les residències amb cures palliatives quan sabem que no són centres sanitaris. I això no és una negligència puntual ni una casualitat. Això respon a una mirada injusta cap a la nostra gent gran, i és fruit també de la filosofia del «salvi's qui pugui». Per tant, si el que volem, i estic convençuda que totes les que estem aquí el que volem és canviar el sistema de dependència, el model de residències i l'autonomia personal, el que hem de fer també és canviar la filosofia.

L'altre dia parlava la psicòloga experta en dol, Mònica Pinzón, que hem de considerar els avis com una oportunitat de seguir coneixent el món gràcies a la seva experiència de vida, perquè la seva veu, la seva autoritat i la seva experiència no van necessàriament lligada –faltaria menys– a la seva capacitat productiva. Per tant, jo crec que partint d'est canvi de xip i de la filosofia és a partir del qual hem de revertir aquesta situació actual que tenim a les residències.

També ho deia el portaveu de la Plataforma per a la Dignitat de la Gent Gran de les Residències: «Un resident continua sent un ciutadà». I, per això, tota la nostra acció política en aquest sentit hauria d'estar regida per aquest principi. Jo crec que ha de ser un consens de país, un objectiu de país, totes les persones d'aquesta cambra ens hauríem de sentir interpel·lades per aquest canvi necessari i, a més, amb una certa celeritat, perquè sabem que cada minut que passa són vides que estan en joc. I el que no entenem tampoc és que, després de les setmanes tan dures que hem passat, on hem vist que les residències a Catalunya fan aigües, doncs, amb el rebrot que hi ha hagut al Segrià, el Govern no hagi tingut un lideratge fort per actuar a les residències. Hem vist com va ser la mateixa Patronal de les residències qui va decidir que passava a fase 3. Per tant, hi insisteixo, cal lideratge públic. Cal arribar a consensos. La meua companya Marta Ribas i la meua companya Yolanda López especificaran quin és el model cap al qual nosaltres considerem que s'ha d'avançar però, en qualsevol cas, no volem ni macrocentres, ni apartaments, ni factories, el que volem és reforçar el sistema d'atenció domiciliària i també que les residències siguin unitats de convivència amb màxima autonomia, protecció i intimitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda, a tots i a totes. Nosaltres volíem començar la intervenció amb allò que correspon a un monogràfic com el d'avui, que és el record amb relació a les més de quatre mil persones que ens han deixat, des del març del 2020 fins a l'actual moment. També tot l'escalf per a les famílies i les persones estimades de les que ens han deixat. Es fa impossible no començar aquest monogràfic amb aquest recordatori. Però també amb un reconeixement, un reconeixement a aquells treballadors i treballadores que maltractem –i ho diem en plural i fins i tot, gairebé, en primera persona–, els treballadors i treballadores que maltractem perquè els situem amb unes retribucions de menys de mil euros. I en aquest Parlament, quan toca votar, cap dels grups que està aquí representat, excepte el que està parlant, vota a favor de que tinguin garantides unes retribucions de 1.200 euros. Maltractament perquè tenen una jornada majoritàriament a temps parcial, i maltractament perquè tenen unes càrregues de feina que són insuportables.

I d'això, hi ha una responsabilitat principal d'una part de la patronal, una responsabilitat important dels i les legisladores, i una responsabilitat important de l'actual Govern de la Generalitat de Catalunya, que té la titularitat de la gestió, o, més ben dit, que en té la titularitat. Ens semblaria que no estàvem fent un inici mínim i respectuós en relació amb aquest monogràfic si no traslladàvem aquesta qüestió.

Determinant també preguntar-nos per què el present monogràfic. Doncs, mirin, el perquè és perquè ens vam trobar aquest mes d'abril que hi havia familiars que ens trucaven i ens deien que no podien ni saber què els passava a les seves famílies, als seus familiars que els tenien a les residències. El perquè, perquè fins i tot ens explicaven documentalment com havien estat enganyats i enganyades. I el perquè, i també ho hem de dir amb aquesta contundència, perquè parlem de quatre mil persones mortes i un sistema de residencial col·lapsat.

Això sí, des de la CUP volem fer un exercici que entenem que és sa. Per nosaltres el col·lapse no té origen ni en la Covid-19 ni en la gestió governamental de la Covid-19, sinó en elements que determinen el model que ja existien abans. La Covid-19 i elements de la gestió han transformat el col·lapse en una tragèdia i en una dimensió com la que hem conegut, de quatre mil persones mortes, però són els elements que han determinat el model de residències els que han provocat aquesta realitat.

Quatre elements bàsics. El primer, que cap govern de la Generalitat de Catalunya en els darrers quaranta anys ha volgut apostar per una xarxa pública de residències de gestió pública; cap dels que han existit. El segon, perquè s'aprofita la gestió privada per una realitat d'infradotar pressupostàriament; tots i totes ho sabem que hi ha infradotació pressupostària. El tercer, per les condicions dels treballadors i les treballadores dels sectors, a les quals ja fèiem referència abans, que no són suportables, perquè, si vostès no acceptarien aquest salari, no fan res perquè els salaris dels treballadors i les treballadores siguin uns altres. I el quart, evidentment, perquè el sistema d'inspecció pràcticament és inexistent i no serveix per controlar la gestió, i ho sabem tots i totes, i després en la nostra intervenció farem referència a com això es pot evitar, si és que realment hi ha voluntat de que s'eviti.

Volíem, això sí, també, acabar d'una manera propositiva. Nosaltres farem crítica sobre el que era el model, farem també crítica sobre el que no s'ha gestionat bé. Que ningú s'equivoqui, la CUP no amagarà el determinar responsabilitats. I volem no assenyalar, però sí identificar les que tenia el Govern català i les que té el Govern català en el Departament de Treball i ara en el Departament de Salut, les que ha pogut tenir el Govern espanyol, que ens sembla que no se n'ha parlat gaire, i potser haurem de veure les responsabilitats que ha tingut el Govern espanyol, no per un tema competencial, sinó en la forma que va aplicar l'estat d'alarma i si això ha tingut alguna influència, i també, i ho volem dir sense cap tipus de por, la responsabilitat que han tingut alguns directors, directores, i ens referim als màxims responsables, no a tre-

balladors i treballadores, d'algunes residències en la gestió. Sense això no trobarem alternatives.

I nosaltres també farem en aquest Ple alternatives pel curt termini, per ja, en el terreny de la salut pública, pràcticament; pel mitjà termini, si es pot posar un pedaç en aquest sistema de gestió privat majoritari de les residències de gent gran i de les residències de persones amb discapacitat, però també, i no ens n'amaguem, a l'inrevés, fem bandera en una solució real: que únicament i exclusivament passarà pel que ha de significar un sistema de titularitat i de gestió cent per cent pública.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en aquest primer torn, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputades i diputats, hem de començar una vegada més la intervenció, també, com els companys, amb el record de totes les persones que han patit aquesta crisi, ja siguin malalts o persones mortes, doncs, amb l'escalf a les famílies i als amics, i també, evidentment, doncs, a totes les persones que han cuidat del conjunt de la societat durant aquests llargs mesos que hem patit i que sembla que encara continuarem patint, segurament amb menor intensitat properament, no?

Dotze mil cinc-cents noranta-sis persones mortes, vora el 75 per cent persones, totes elles, més grans de seixanta-cinc anys, i, es deia ara, 4.099 persones mortes en residències. Sobre una població, en residències, de 66.000 persones grans, n'han mort 4.099 en aquests tres mesos. És un balanç que, com a societat desenvolupada, no ens podem permetre de cap de les maneres. I, òbviament, la nostra obligació com a representants del conjunt de la ciutadania és debatre sobre el que ha passat i debatre com intentar corregir aquesta situació de cara al futur. I tenim diferents eines, i alguna ja està en marxa, per exemple, la comissió d'investigació a la qual, doncs, també participarem, i crec que amb un format, segurament més pausat, però molt més intens, tindrem oportunitat d'aprofundir en el què ha passat, aprofundir en les responsabilitats que hagin pogut esdevenir, aprofundir també en les solucions; però també el debat específic en el Ple és una eina per tal d'abordar un debat sobre efectivament què ha passat i com podem intentar corregir aquesta situació.

Ens hagués agradat, evidentment, escoltar representants de les entitats de gent gran, representants de les entitats de familiars de residents, les nombroses entitats que en les darreres vint-i-quatre hores han demanat de poder intervenir en aquest Ple. No és possible; no és possible que en una sessió d'aquestes característiques puguin intervenir totes les entitats. I, per tant, avalem també la derivació de totes aquestes intervencions, també per major comoditat i major ampliació de la informació que ens poden oferir, a la comissió d'investigació. I, per tant, aquest debat, aquest que tenim avui aquí entre grups parlamentaris i Govern, ha de ser un debat que tingui la seva continuïtat en la comissió d'investigació.

Cal que adoptem mesures, cal que s'adoptin mesures per evitar que mai més es torni a repetir una situació com la que s'ha viscut durant aquests tres mesos en les residències i amb les persones grans. I, en aquest sentit, hi han dos elements que ens preocupen i que volem abordar en aquest debat. Un és en el curt termini. I en el curt termini s'han d'adoptar mesures, s'haurien d'estar adoptant ja mesures, ens consta que s'estan adoptant ja algunes de les mesures, per evitar que, en cas de que es produeixin rebrots d'aquest virus, doncs, puguin afectar de la mateixa manera que ho han fet o amb la intensitat que ho han fet les residències. Atenció sanitària, atenció hospitalària, mesures de protecció als professionals, que són unes altres de les víctimes que han patit aquest virus; també els professionals de les residències, en un nombre molt important, han estat víctimes d'aquesta situació. Per tant, mesures de

protecció dels professionals i els residents i protocols o plans de contingència, com vostès n'hi vulguin dir, per abordar situacions de nova crisi, però sobretot sobretot sobretot amb humanitat –sobretot, amb humanitat. Ho repeteixo: no ens podem permetre el desastre que s'ha viscut a les residències en els darrers mesos.

I, a mitjà termini, repensant el model de residències. No és un problema de titularitats; és un problema de model. Hem configurat, vam configurar en el seu moment, les residències com una extensió dels domicilis residencials, no com a hospitals, però han esdevingut espais aïllats del sistema sanitari. I això és el que ha provocat, en part, la situació que s'ha viscut en les residències.

Per tant, abordem aquest debat i també abordarem la comissió d'investigació amb esperit crític, però sobretot amb esperit propositiu i constructiu, per tal de que els nostres grans tinguin el futur que es mereixen i no el que han passat i hem viscut durant aquests mesos.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Acabat aquest primer torn, passem ara a les intervencions per part del Govern. I, en primer lloc, té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Bona tarda. President, vicepresident, conselleres, conseller, diputades i diputats, una vegada més, els vull agrair l'oportunitat que donen al Govern de poder explicar tot allò que s'ha fet, aquest cop en un àmbit com el de les residències.

La gent gran, els nostres avis, les nostres padrines, han patit amb especial virulència aquesta pandèmia. S'ha demostrat que aquest virus no afecta tothom de la mateixa manera. I un dels factors que influeixen en l'afectació de la malaltia ha estat el component biològic i d'edat.

I un cop més, i com he fet sempre en les meves intervencions, i com han fet la resta de grups parlamentaris, aprofito per expressar el meu sentit condol a totes les famílies que han perdut persones estimades durant aquesta crisi sanitària. Servar-ne la memòria és el millor homenatge que els podem fer.

Més de 64.000 persones grans viuen en places residencials públiques i privades en 1.053 centres arreu del país. Són equipaments on es concentra un col·lectiu molt vulnerable per la seva edat avançada –l'edat mitjana dels residents és de vuitanta-quatre anys–; la majoria, dependents i grans dependents, i on el 90 per cent presenten malalties prèvies, i on, malauradament, cada any traspassen al voltant d'unes onze mil persones.

Abans de continuar aquesta intervenció vull fer un reconeixement explícit a tot el sector que treballa en la gestió dels serveis residencials i d'atenció a les persones grans, a les persones amb discapacitat, a les persones amb trastorns mentals. A tots els professionals del sector de les residències, que, amb un coratge i una valentia exemplars, han tingut cura i tenen cura cada dia de les persones més vulnerables davant de la malaltia i que són, també, ells, per ser en primera línia, diana d'aquesta pandèmia.

A tots ells, als que dirigeixen aquests serveis, cuidadors, geriatres, personal de neteja, a tots i cadascun d'ells, el meu més profund reconeixement i el meu més sincer agraïment. Ja ho saben. Totes aquelles persones que cuiden, que ens cuiden, que tenen cura de les persones, mereixen la meua admiració primera. I tots aquells que arriben la seva salut per protegir la dels altres, ja no sé ni com qualificar-ho. Moltíssimes gràcies a tots.

Per començar voldria fer dues reflexions. La primera: que malauradament aquest virus ha afectat de la mateixa manera tots els sistemes d'atenció residencial de tot Europa i, m'atreveixo a dir, de tot el món. I també està afectant, fins i tot més que aquí, la resta de l'Estat espanyol, on, al contrari que a Catalunya, encara està per de-

terminar quines han estat les tristes notícies de les residències. Ja ho vaig dir la setmana passada: l'Estat espanyol ha tancat en fals les dades sobre els traspassats en el tema no només de les residències, sinó també de les persones mortes en els seus domicilis, fins i tot dels hospitals. Andalusia, Madrid, València, les Illes, Castella i Lleó, i, per tant, també allà on hi ha governs formats per algunes de les formacions que aquí a Catalunya avui segurament criticaran la gestió del Govern, han patit els mateixos i dissortats efectes, i permetin-me afegir que, en la majoria dels casos, pitjors que en el cas de Catalunya.

La segona reflexió. Encara que no els agradi sentir-m'ho dir, però una altra vegada l'infrafinançament de l'Estat espanyol, en general, i també en l'àmbit de la dependència, ha estat, com sempre, un condicionant d'aquests resultats. Anys i anys de vulnerar reiteradament la Llei de dependència, no assumir la responsabilitat econòmica a què els obliga la Llei de la dependència té també conseqüències; anys i anys de fer recaure en la Generalitat un doble esforç tan injust.

Com els deia, en el debat específic sobre la Covid-19 de la setmana passada, pel que fa a les residències, des del minut zero es van mantenir reunions setmanals amb el sector. Jo mateix, gairebé cada setmana, m'he reunit amb ells per tal de poder fer el seguiment de la crisi sanitària que patien les residències, així com també ho van fer el conseller El Homrani i la consellera Vergés. El 6 de març teníem la primera defunció a Catalunya, i des del Govern ja vam fer una recomanació de no visitar les residències i que les persones amb símptomes es protegissin i es quedessin a casa. Vam regular el nombre de visites, vam demanar que es fes un registre i vam extreure les mesures d'higiene i d'informació. Després, ho vam acabar, evidentment, restringint i prohibint, però ja, que quedi clar, vam actuar des del primer moment. Vam dissenyar i aplicar un pla d'intervenció sanitària i social a les residències, i, veient que calia millorar l'eficiència i acumular-hi més esforços, vam instar un canvi de competències cap al Departament de Salut, tal com vostès coneixen i tal com en vaig informar la cambra.

També, en la compareixença en aquest mateix faristol de fa unes setmanes, els vaig explicar tot el treball previ de coordinació indispensable entre el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i el Departament de Salut. En un context de crisi sanitària com l'actual, sens dubte, el criteri que ha de prevaldre en l'atenció dels nostres avis i àvies és el sanitari, i d'aquí, la decisió que es va prendre, urgent i imperiosa, de concentració d'esforços des d'una vessant més sanitària, i que, per tant, en aquest cas qui havia de liderar aquesta gestió dels centres de serveis socials de caràcter residencial del nostre país havia de ser el Departament de Salut.

Així que, de conformitat amb l'habilitació legal que em permetia la modificació..., que em permet la modificació del nombre, denominació i àmbit de competències dels departaments en què s'organitza el Govern, i d'acord amb la necessitat urgent de contenir els efectes de la pandèmia sobre el col·lectiu de les persones grans que viuen i han viscut a les residències de Catalunya, el 10 d'abril vaig signar el Decret 54/2020, de modificació d'un decret anterior de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, pel qual s'atribuïa al Departament de Salut competències en matèria de polítiques de serveis, prestacions i protecció socials, la política de la gent gran, la política de les persones amb discapacitats i dependències i dels equipaments assistencials de la xarxa de serveis socials. D'aquesta manera, el Departament de Salut va passar a gestionar de forma directa la ubicació i les mesures d'aïllament dels pacients dels centres residencials i socio-sanitaris, que també quedaran subjectes a la inspecció dels serveis de salut.

D'altra banda, amb el Pla d'acció per a la gestió de les persones en l'àmbit residencial i l'assistència sanitària en situació de pandèmia per la Covid-19, es va procedir a la classificació i estratificació dels centres residencials, així com a la integració dels serveis de salut i socials a les residències. L'accés dels equips d'atenció primària

a les residències ha estat la clau definitiva per a la intervenció en la bona direcció, perquè s'han arribat a portar a terme en determinats moments vuit mil visites assistencials diàries i també s'ha pogut dur a terme el control, suport i acompanyament als equips residencials alhora que es permetia una millor comunicació i interlocució entre l'atenció primària, les residències i les famílies.

També l'aplicació d'aquest pla ha permès derivacions a centres hospitalaris, la territorialització de l'atenció d'acord amb les regions sanitàries, i, a més a més, es van nomenar divuit professionals que van coordinar l'operativa sociosanitària d'acord amb els territoris i les seves necessitats. Així mateix, es va permetre fer derivacions a centres per ubicació a les persones amb els recursos que requerien l'organització de nous dispositius per atendre les persones i els reforçaments de SAD en domicilis i en centres residencials.

Fins al moment, s'han fet més de 106.000 –106.000– PCRs a residents i treballadors, 106.000; s'han intervingut 13 centres, on s'ha canviat l'empresa gestora; s'han traslladat 2.472 residents a altres espais i 681 van retornar al seu domicili; s'han fet 7.000 intervencions telefòniques i 1.000 de presencials de salut pública; s'han realitzat 500 desinfeccions a residències, i s'han repartit 8 milions d'unitats de materials de protecció; hi ha 3.887 persones apuntades a les borses de treball, i s'han incorporat gairebé 100 professionals de l'atenció primària. Entre l'1 i el 15 de maig vam poder fer més de 300.000 visites mèdiques a les residències, i, en el pic, s'hi han dedicat més de 800 professionals equivalents de medicina i d'infermeria.

En referència als equips de protecció individual, és veritat: vam anar més tard del que volíem. Però ja saben que la recentralització de la compra i distribució de materials que va perpetrar l'Estat va ser una decisió nefasta, que va tenir conseqüències en tota la gestió de l'epidèmia, fossin a hospitals o a residències.

Per acabar aquest balanç, ens hem de quedar amb els aprenentatges, al meu parer, següents. Seguirem tenint cura de les persones, perquè per nosaltres són el centre de les actuacions del Govern que presideixo, les persones, la seva salut i la seva vida. No utilitzarem aquesta desgràcia dins de les residències com a arma partidista d'erosió política, com sembla que alguns pretenen fer; fer-ho, a banda d'irresponsable, deterioraria l'opinió pública sobre un sector que treballa incansablement pel benestar de les persones amb més vulnerabilitat. Reconeguem també, doncs, el valor incalculable del nodrit sector social d'aquest país, que és un dels actors principals per fer front a aquesta crisi, tant a les residències com a l'atenció social a les persones.

I, amb caràcter general, si em permeten, ara no podem relaxar-nos en absolut, i sobretot –i sobretot– a les residències. I, d'acord amb el que ja va informar la consellera Vergés, ara ens estem preparant per a una possible nova onada a la tardor. I per això, d'acord amb el pla de contingència que es va presentar ahir per part del conseller El Homrani i la consellera Vergés, s'ha dotat amb gairebé 100 milions d'euros per tal de blindar els centres per poder-hi actuar amb la màxima celeritat i per tal de garantir l'atenció i frenar els contagis, si malauradament el virus hi entrés.

Aquest pla de contingència és el fruit de l'experiència d'aquests darrers mesos. Només amb l'anàlisi de l'acció feta, només amb les lliçons apreses, és possible corregir o millorar l'actuació. Per aquest motiu, i pel que fa a l'atenció social, el pla inverteix 56 milions d'euros per tal de reservar gairebé tres mil places, 2.800, sense ocupar, 2.800 places sense ocupar, el cost de les quals l'assumeix el Govern, per garantir d'aquesta manera els aïllaments en cas de Covid, la separació dels residents i l'atenció de les persones sanes.

Entre d'altres mesures que preveu el pla, des de l'àmbit social, també hi ha l'augment del personal dels centres: 1.800 gerocultors més, 370 personal d'infermeria de nit, reforç de les funcions dels responsables higienicosanitaris i de la formació de tot el personal.

Pel que fa al reforç, des de l'atenció primària, i entenent que és l'encarregada de proporcionar una atenció centrada en les persones, més propera, més equitativa, més

segura, que garanteixi el contínuum assistencial a les persones que viuen en residències, es reforçarà amb l'equivalent a uns 450 professionals sanitaris, destinats també a reforçar l'atenció als residents, 163 metges i 270 infermeres o infermers. Tot plegat suposa una inversió de més de 15 milions d'euros.

També, i finalment, una altra de les mesures que ahir es van presentar és la creació de l'Agència Integrada d'Atenció a les Persones, un operador públic que s'encarregarà de fer un abordatge integral de l'autonomia personal i la dependència des de la vessant social i sanitària.

És per aquest motiu que la nostra preocupació ara com ara és garantir el material de protecció, detectar els casos de Covid que s'esdevinguin, millorar els sistemes d'informació, reforçar l'atenció intermèdia i contractar fins a 500 llits de reforç i els 450 professionals d'atenció primària.

No m'estendré amb més detalls, perquè els responsables de la gestió de les residències durant aquest període, el conseller El Homrani i la consellera Vergés, els explicaran ara amb més detall no només la feina feta durant aquests mesos passats, sinó les decisions preses fins ara i les actuacions previstes també a partir d'ara.

En aquesta crisi s'ha posat clarament de manifest que cal repensar el model d'atenció a les persones grans, posant sempre les persones al centre de l'actuació, no només pel que fa a usuaris i la seva atenció, sinó també de professionals, que vol dir la millora de serveis.

Això requereix un procés de reflexió, de repensar el model, i en aquest sentit és important el que pugui sortir de la Comissió d'Investigació sobre la Gestió de les Residències per a Gent Gran, en la qual espero, com han dit tots els grups fins al moment, que es treballi amb esperit realment constructiu. Cal que aquesta feina es faci sempre en coordinació amb el sector, que és qui coneix sempre millor les necessitats de present i de futur.

M'agradaria recordar-los unes paraules que vaig tenir oportunitat d'adreçar a tota la ciutadania el dia 2 de maig, arran també d'una de les reunions de presidents. Aquell dia vam arribar a Catalunya a deu mil persones traspassades –deu mil persones traspassades. Era un dia per recordar no només tothom, les seves famílies, sinó en concret les persones grans que fins aleshores ens havien deixat. Vaig dir aleshores: «Segons l'escriptor Elias Canetti, la vellesa és escoltar i entendre els altres. Després de moltes lluites, de molts somnis, d'esperances no sempre complertes, s'arriba a la vellesa amb el bagatge de la memòria d'una vida llarga, de fets esdevinguts història i de persones que s'han transformat en records que t'han acompanyat en el camí de la vida.» Doncs bé, hem de saber escoltar i entendre la lliçó d'aquests dies, perquè les campanes no toquen per ells, sinó per nosaltres, per recordar-nos cada nom, cada record, el somni de cada una de les persones que malauradament ens han deixat.

En nom del Govern de Catalunya, expresso el meu condol a totes les famílies que han perdut un pare o una mare, un avi o una padrina, amb el compromís íntim i col·lectiu de recordar-los a tots. Cal que cuidem la nostra gent gran, perquè ells són nosaltres, ells ens guarden la nostra memòria i ens ajuden a entendre on som i cap a on ens dirigim, sobretot pensant en els més joves. Que mai més res ni ningú ens robi les abraçades que els devem.

I ara, m'ho permetreu, dono la paraula al conseller El Homrani i després a la consellera Vergés.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president. A continuació i seguint amb aquest torn del Govern, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir el Homrani. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies. President del Parlament, president del Govern, vicepresident, conselleres, diputats i diputades, vull començar la meva intervenció recordant, com han fet tots, totes les persones, i d'una forma especialment sentida tots els avis i àvies, padrins i padrines, gent gran que ens ha deixat per culpa de la Covid-19, i vull enviar, com ja s'ha fet, en nom del Govern i en nom del personal del departament, una abraçada fraternal a tots els familiars que durant aquests temps han perdut éssers estimats, i que han hagut de patir un comiat estrany, tan dur, en el que tantes vegades no s'han pogut acomiadar com volien i com calia. El nostre record, el nostre homenatge a tots i totes elles.

I vull fer un reconeixement també a la feina de tantes i tants professionals del sector social, que s'han bolcat a ajudar i a donar atenció de qualitat a les persones amb necessitats socials del país; a tots els que hi han posat incomptables hores, incomptables esforços, a acompanyar les persones que patien, les persones més vulnerables, amb tants i tants moments d'una qualitat humana que no trobarem mai les paraules per agrair-ho tal com es mereixen. A aquells herois i heroïnes de moltes residències que van decidir confinar-se amb els avis i àvies que tant han cuidat i cuiden, a tots ells i elles, un reconeixement i un agraïment sincer que de ben segur, i ja ho han expressat, volem donar tots els membres d'aquesta cambra.

Voldria, si els pogués demanar una cosa, només una, que sigui un debat honest, sincer; en la mesura del possible, serè, centrat en el més important, en el que ens uneix: donar la cura, l'acompanyament i el reconeixement que mereixen els nostres grans, la gent gran d'aquest país.

No sé si podrem oblidar colors i sigles –potser això seria demanar massa–, però sí que crec que la ciutadania mereix que focalitzem l'atenció allà on toca: la cura de la gent gran d'aquest país. S'ho mereixen. A tots nosaltres ens van ensenyar els nostres pares a respectar i cuidar la gent gran. Tots nosaltres també ho volem ensenyar als nostres fills.

La Covid-19 no va néixer en una residència, en una llar d'avis i d'àvies; la Covid hi va entrar. Va entrar a les residències que preniën totes les precaucions segons els coneixements disponibles, com va entrar en d'altres que potser van cometre errors. Va entrar en residències grans i petites, en públiques i en privades. Va entrar en residències de grans ciutats i de pobles menuts. Va entrar a les residències de Catalunya, com també a totes les residències d'altres països que han viscut la Covid-19. Va entrar quan en sabíem ben poc. I podria tornar a entrar per poc que ens relaxéssim. Fixeu-vos que, fins i tot ara, aquests dies, amb totes les precaucions i coneixements previs que tenim, el virus continua entrant en residències.

Començaré, doncs, parlant del sector. Sense aquest context no és possible entendre on ha de millorar el sistema d'atenció a les persones. Un sistema que hem heretat, que al llarg dels anys hem construït entre tothom. Amb molts encerts, segur; també amb febleses que hem de corregir.

En segon lloc, parlarem de com vam afrontar la crisi sanitària en l'àmbit residencial, posant també context perquè, efectivament, no només ha passat a Catalunya, no només ha passat a l'Estat espanyol; ha estat una pandèmia mundial. La realitat que hem viscut, que estem vivint, i que, malauradament, viurem encara mesos, aquí i arreu, ha estat dramàtica. Hem viscut una situació límit, un fet extraordinari que hem hagut d'afrontar sense tenir totes les dades, sense tenir tot el coneixement, aprenent-ne cada dia, sense tenir ni saber totes les evidències i sense els recursos necessaris. Un nou virus que ens ha capgirat el dia a dia i que ha tingut, sens dubte, conseqüències desastroses. Amb tot, ningú estava preparat per aturar aquesta pandèmia; Catalunya, tampoc.

A tot arreu s'han viscut situacions similars: moments de confusió, moments en què la realitat canviava dia a dia, hora a hora. Cap política pública del món està preparada per resistir aquests impactes.

I, en darrer lloc –i és on m'agradaria que ens trobéssim tots i totes en aquest debat–, parlaré del futur. Crec fermament que tenim el deure de sortir d'aquest debat amb compromisos sobre el model d'atenció a la gent gran del nostre país; s'ho mereixen. Tot el que fem a partir d'ara no minvarà el patiment que han viscut milers de persones en els darrers dies de les seves vides, i les seves famílies, però ens hem de comprometre a que el que decidim com a país, el que decidim com a societat, el que decidim com a comunitat, serveixi d'ara endavant per millorar la cura de la gent gran, per incrementar la inversió social necessària per protegir les persones més vulnerables.

Voldria compartir amb vostès quin és el context en què ens hem trobat, quines són les febleses del sistema d'atenció a les persones que hem heretat i que tenim avui. Primer: aquest és un sistema fet entre tots. Les residències de gent gran són la llar de la gent gran del nostre país. El model residencial i de l'autonomia personal del nostre país l'hem construït tots i totes. Tan cert és que hem heretat un sistema amb febleses com que s'ha produït un avenç en l'atenció integral orientat a les capacitats i a l'autonomia que ens ha portat a que les residències siguin espais per viure-hi; són la llar de milers de ciutadans i ciutadanes.

Els serveis residencials són relacionals, són d'acompanyament a la persona i a la família, són i han de ser de promoció de les capacitats, d'atenció a l'autonomia i de qualitat de vida. El coronavirus ha posat a prova, però, aquest model des de la perspectiva assistencial i sanitària. Ens ha demostrat les mancances i les debilitats davant d'una emergència sanitària de la magnitud que hem viscut, no només aquí, sinó a tot el món.

En el model que tenim, la residència assistida constitueix el nou domicili de la persona gran i, per tant, l'ingrés s'ha d'entendre com un canvi de domicili sense que es vegin afectats els seus drets ni l'accessibilitat als serveis comunitaris.

Segon: hem de tenir present que les persones grans són les persones més febles davant la malaltia, i encara més les persones que tenen una residència per domicili. La pandèmia ha estat especialment virulenta amb els col·lectius ja vulnerables, tant en l'àmbit de salut com també social, molt especialment amb les persones d'edat avançada i les que acumulen patologies prèvies de salut. Hem de tenir present que a les residències viuen les persones que han resultat més vulnerables a aquesta pandèmia, amb una edat mitjana de vuitanta-quatre anys i un 90 per cent amb patologies prèvies o patologies diverses, amb un sistema immunològic fràgil que ha reaccionat de forma abrupta amb el virus i ha produït quadres clínics complexos, molt complexos. Persones fràgils, amb un estat de salut complex fruit de l'edat avançada en què es troben. Molts dels avis i àvies que viuen a les residències i geriàtriques del país tenen altes taxes de dependència, necessiten ajuda diària per a les activitats de la vida quotidiana. Moltes d'elles viuen en residències perquè ja no poden viure soles o perquè les seves famílies no poden fer-se'n càrrec amb la qualitat assistencial que caldria. La població de les residències és, moltes vegades, la més fràgil entre les persones amb edats més fràgils.

Tercer: constatem que l'impacte de la Covid-19 ha agreujat les desigualtats socials. Cal fer evident la rellevància dels factors socials com a condicionants de l'afectació de la Covid-19. Els estudis mostren que les conseqüències socials de la pandèmia recauen en la població que ja acumula més desigualtats en tots els àmbits. A més de l'impacte social, també hem de tenir en compte les conseqüències en la salut mental de les persones, tant per la situació de confinament en si mateixa com pel tancament de l'atenció i tractament durant aquestes setmanes.

Vull destacar altres col·lectius que també ho han patit: persones amb discapacitat, amb problemàtica de salut mental; la situació viscuda en els centres especials de treball; la situació viscuda per les famílies per la necessitat de prendre decisions que han sigut dures, com el tancament de l'atenció diürna durant tota la pandèmia.

Quart: hem de dir ben clar que el sector social no ha estat considerat pilar del sistema de benestar. Falta finançament i estructura. Cal partir de la base que el sector

de serveis socials ha patit de sempre el problema de no ser un sector estructurat com un veritable pilar del sistema de benestar, al costat del sistema de salut o de l'educatiu. El sector social tampoc no ha rebut una consideració suficient en l'àmbit del finançament de les polítiques públiques, segur que hi ha tingut un efecte el fet que el desplegament de la Llei de serveis socials del 2007 i el de la Llei estatal de la promoció de l'autonomia personal i de l'atenció a la dependència del 2006 van coincidir amb l'inici d'una crisi econòmica i les posteriors retallades.

Però també ha estat determinant el fet que, mentre els sistemes de salut i educació són percebuts com a sistemes que atenen el conjunt de la població, encara no som prou conscients que el sistema de serveis socials també ha de ser universal. Tots podem necessitar un cop de mà en un moment de les nostres vides. Tots i totes arribarem a una edat en què serem dependents.

Cinquè. El sistema social és un sector excessivament atomitzat, un sector caracteritzat per la diversitat d'operadors i de tipologies de gestió dels serveis, que ha generat diversitat d'accions de resultats diferents. Tenir tants actors, tan petits, amb marcs de gestió diferents treu robustesa al sistema, dificulta la planificació d'objectius comuns i, també, la capacitat de resposta davant una crisi.

Des de la perspectiva assistencial social, els models d'atenció centrada en la persona i els models residencials basats en unitats de convivència no compten amb un únic model de gestió. No podem negar que l'atomització del sector sovint ha dificultat que els diversos agents cooperin i portin a terme una estratègia comuna de provisió de serveis. Tots: Govern, món local i entitats, hem d'anar a una, sobretot, de cara als propers mesos. I ho farem. Continuarem parlant, planificant i treballant. Acordant i, també, desacordant, però amb base del diàleg.

El model d'atenció centrada en la persona ha de garantir un servei residencial com a servei relacional, d'acompanyament a la persona i a la família, de promoció de les capacitats, d'atenció a l'autonomia i de qualitat de vida. Fer-ho a totes les residències sempre exigeix un sistema més robust, un major acompanyament, una cultura compartida més forta.

Sisè. Hi ha hagut una irrupció de grans operadors que, a vegades, posen el benefici per davant la qualitat dels serveis. Hem estat subjectes a una aplicació de la normativa de contractació que ha afavorit l'aparició de grans competidors que aprofiten les economies d'escala per copar les licitacions ajustant marges de costos, rebaixant qualitat assistencial i estandarditzant l'activitat.

Davant d'això, el departament ha impulsat canvis normatius per limitar-ho a partir del desplegament del model de concert social i l'aposta per la qualitat assistencial i de les condicions laborals. I ho han fet amb el decret llei del 2016, la introducció el 2018 del concert social, amb les ordres d'acreditació i tramitació del reglament que s'aprovarà aquest mateix mes de juliol al Govern. El nostre model és el de la qualitat versus el preu, és el de la proximitat versus l'estandardització, és el de projecte assistencial versus l'especulació. I quan no s'ha complert aquest model, hem sancionat, retirat la gestió i tancat els centres.

També cal fer notar les dificultats que la Generalitat ha tingut a l'hora de la contractació de professionals per capítol 1. Durant aquests temps, ha crescut exponencialment el nombre de places públiques i serveis residencials, però s'han congelat el creixement dels servidors públics. Hem crescut en cobertura, però no en estructura. I això és un problema. Aquesta situació ha provocat que fossin els servidors públics i el seu esforç i voluntat de servei qui ha mantingut el continu assistencial.

Senyores i senyors diputats, vostès coneixen bé les dificultats que hem tingut en aquest Parlament per fer una normativa de contractació per als serveis d'atenció a les persones que prioritzi la qualitat assistencial, com també coneixen bé la dificultat viscuda per adaptar l'estructura de capítol 1 al creixement de places i de serveis.

Setè. Les males condicions laborals de les professionals del sector. Aquest pes també ha recaigut sobre les espatlles dels professionals socials: gerocultores, auxili-

ars i treballadores familiars són ocupacions amb alta rotació, perquè tenen sous baixos i condicions laborals que no estan a l'alçada de la seva importància en la vida de les persones.

Hem de recordar les condicions en què conviuen salaris inferiors per la mateixa feina en l'àmbit sanitari, baix prestigi social per a una tasca que es va declarar essencial des del primer moment. Cal un reconeixement als professionals dels serveis residencials. Cal fer créixer el seu prestigi social. I això passa per una millora dels seus salaris.

Vuitè. El flagrant incompliment de l'Estat en el finançament del sistema ha repercutit greument en la seva qualitat. Aquest és un tema que ve de lluny i que explica les debilitats del sistema que hem heretat. A meitat dels vuitanta, l'Estat va traspasar les competències de serveis socials a les comunitats autònomes i ajuntaments. Van oblidar-se, però, de traspasar el seu finançament.

El dèficit de transferències de l'Estat en serveis socials a Catalunya és històric i molt elevat. El deute anual acumulat durant el període 2008-2019 és de 3.649 milions d'euros. És l'Estat qui decideix a què s'apliquen els recursos transferits i fa minvar el nivell d'autonomia competencial de la Generalitat i de les comunitats autònomes.

El desplegament de la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència a partir del 2006, amb un finançament manifestament insuficient per part del Govern central, ha fet impossible l'acompliment dels objectius que ens havíem fixat com a país per al conjunt del sistema de foment de l'autonomia personal, per governs de colors polítics diferents. Per exemple, les retallades del Partit Popular, que el Partit Popular va aplicar al sistema el 2012 i 2013, que no han estat corregides pels últims governs.

L'eliminació del finançament acordat i conveniat amb cada comunitat autònoma que fou vigent fins al 2011, la retallada lineal d'un 15 per cent del finançament del nivell mínim a les comunitats autònomes. Ho sento, tant se val qui governi a l'Estat; en aquesta matèria fins ara han actuat igual.

Les necessitats encara no han estat cobertes el 2020, amb un sistema de finançament de dependència estatal que ha deixat abandonades les comunitats autònomes que han de cobrir les necessitats amb el mateix finançament complementari. El finançament fràgil del sistema de serveis socials català no es pot separar tampoc dels problemes generals afegits del dèficit fiscal català acumulat, que és creixent, fruit d'un finançament global de l'Estat a la Generalitat que no és equitatiu, i no és equitatiu en dos nivells, més enllà de la mirada política, d'acord amb les competències que regenta la Generalitat, ni amb el volum de població, i això no va de mirada política.

A més, la LAPAD és una llei que l'Estat sempre ha incomplert quant a finançament. L'Estat no ha aportat mai, ni un sol any, la part proporcional del finançament que li pertoca per aplicar i desplegar la llei, la llei que ells mateixos van fer. No l'han complert mai, ni un sol any. Aquesta és una llei que ens havia d'acostar als nivells europeus de serveis socials, però, en canvi, ha esdevingut una nova llosa.

Des del 2013 fins al 2019 l'Estat segueix transferint de mitjana el 17 per cent dels recursos públics, molt allunyat del 50 per cent que li pertocaria com a garant del finançament mínim i universal. Estem parlant de gairebé 400 milions anuals, que permetrien fer un salt qualitatiu en el sistema de dependència a Catalunya, i tant. Fixin-s'hi bé, i crec que aquest és l'exemple més clar: l'aportació econòmica de les famílies en aquest país és superior a l'aportació de l'Estat. Aquesta és la realitat d'una situació que tensiona fortament les famílies, que tensiona fortament el sistema d'atenció a la gent gran, incloses les residències. Però hi ha un segon efecte de la LAPAD que també tensiona fortament les residències. Un altre dels efectes d'aquesta llei ha estat el d'establir un sistema que prioritza, lògicament –lògicament– les persones amb major dependència. Aquest fet, en si mateix, és raonable. Implica que a les residèn-

cies de gent gran hi ha més persones amb grau II i grau III de dependència. Que és molt estrany trobar-hi un grau I, i això afecta de forma important les necessitats assistencials de les persones que viuen a les residències de gent gran i, òbviament, els costos de funcionament.

Tenim doncs un sistema basat en la idea que les residències són lloc de vida de moltes persones grans, i els cal, per tant, una atenció integrada. Però en no ser percebut com un sistema universal que fa servir tothom, el sistema de serveis socials arrossega un dèficit d'inversió i de consideració. Hem tingut una pandèmia que agreuja les dificultats, que seran impossibles d'afrontar si no entenem el sistema de serveis socials com un pilar de l'estat del benestar a tots els efectes.

La crisi del coronavirus ens ha portat a una situació límit que ha tensionat, de manera evident, el sistema de protecció social del país, sobretot el sistema sanitari, el qual s'ha vist afectat per una forta pressió assistencial per culpa de la ràpida capacitat de contagi del virus. El Govern –i crec que hem de reconèixer als governs d'arreu– s'ha bolcat en la gestió de la crisi. El Govern del que formo part va haver de fer front a una situació inesperada i molt virulenta mai abans viscuda, i, per tant, sense referents històrics amb els quals poder contemporitzar i valorar pros i contres. Per tant, calia afrontar l'emergència i gestionar l'imprevist, aturar el cop, parar el dany. Calia posar tots els recursos disponibles al servei de causes concretes i prioritàries.

Si ens situem a primers de març, amb la informació i coneixement que hi havia aleshores, val a dir que abordàvem una situació de gran complexitat. Vist des de tot el que sabem ara, crec que podem afirmar objectivament que la resposta del Govern s'ha basat en reaccionar de la manera més ràpida i empàtica possible, d'entendre la complexitat social i treballar en coordinació. La resposta es fer equipaments i serveis molt diferents entre si i mitjançant equips de resposta molt diferents entre si. La resposta ha requerit una intensa coordinació de tot el Govern, el treball conjunt amb els sectors del país. S'ha treballat en coordinació amb tots els agents: sindicats patronals i altres administracions. Segurament podríem haver-hi aprofundit més, però s'ha fet des d'aquesta mirada i buscar solucions conjuntes: mà estesa a la solució i a l'esperit constructiu.

Entro ara a detallar les accions que hem fet des de l'àmbit del departament, en situació de crisi que s'afronta per primera vegada, en moltes situacions mai viscudes. Cal, primer, tenir criteris clars, posar les persones al centre de l'actuació, especialment les més vulnerables. El primer objectiu era protegir les persones que atenem des del departament. Al mateix temps, oferir la protecció imprescindible perquè els nostres professionals puguin seguir treballant amb les màximes garanties de seguretat. I aquest és un element que podríem haver fet millor, hem descobert que la clau és la detecció en un primer moment.

Caldria haver fet més PCRs, però en aquell moment la disponibilitat era la que era, i únicament en residències de gent gran hi treballen més de 88.000 persones, solament treballadors; més de 60.000 residents.

En segon lloc, atès que eren molts els actors i molt ràpida la necessitat de comunicació, calia establir un contacte permanent i una col·laboració constants amb altres sectors i amb la ciutadania, establir canals de comunicació permanent des dels Serveis Territorials, des dels equips territorials creats amb la crisi es va estar en permanent contacte amb els sectors implicats en la primera resposta de la crisi Covid-19. Hem reforçat l'estructura territorial, hem creat noves estructures territorials del departament per ampliar la coordinació amb les administracions locals i el Departament de Salut. Es va obrir un apartat web específic obert a la ciutadania per a comunicacions sobre coronavirus, es van realitzar les accions necessàries per donar les informacions d'interès de la ciutadania. Per exemple, en quatre dies es va informar, es va donar informació bàsica de protecció en més de trenta idiomes diferents, vint-i-dos per escrit, i trenta-sis en àudio.

La situació de paralització econòmica que es va decretar arran de l'estat d'alarma va produir que, des del nostre departament, també s'hagués de donar resposta a la urgència d'aquelles persones que s'havien quedat sense feina. La crisi ens va abocar a una realitat excepcional, i la resposta del departament tenia objectius clars. Primer, monitoritzar diàriament la situació de més de dos mil serveis i equipaments del departament. Segon, donar respostes a les dificultats de més de dos mil serveis.

Tercer, ajudar-los a superar les dificultats, acompanyar, reforçar per tornar a la normalitat. Per això, en l'àmbit de les residències, els passos del pla de treball es van establir de forma molt clara per tal d'aturar els contagis. Primer, monitoritzar la situació i analitzar les prioritats de l'actuació. Segon, intervenir, crear nous espais, drenar residències en crisi, tancar o intervenir sobre les que estaven en situació més crítica, reforçar les residències en les que s'havia actuat, i totes aquelles que ho necessitarien. Assolir un mapa de residències netes de Covid, residències amb Covid, residències mixtes amb capacitat de sectorització i aïllament. Per això, vam crear un equip de monitorització i vam establir un sistema de recollida de dades constant, amb seu al departament, amb contacte diari amb més de 2.000 equipaments, recolzats pel departament, vam dictar mesures i instruccions en l'àmbit residencial i en d'altres àmbits d'atenció a les persones per frenar els contagis; vam intervenir centres residencials, vam contractar personal de reforç, vam facilitar EPIs, els equipaments, sense distingir la titularitat, pública o privada. Vam obrir nous espais per derivar-hi residents, vam crear espais de reordenació, vam fer milers de trasllats per esponjar els serveis assistents i fer possibles les sectoritzacions. Vam fer plans de contingència que incloguessin sectoritzacions, formació en infectologia i aïllament, i vam fer desinfeccions.

Tot aquest esforç s'ha fet des del nostre departament, un departament que ha patit una doble crisi amb l'impacte molt rellevant en l'àmbit dels Afers Socials i en l'àmbit del Treball. Durant els últims anys, hem impulsat un seguit de polítiques que han tensionat l'estructura del departament, hem assumit massa càrrega de feina per una estructura de personal que no estava pensada per a les necessitats actuals de les persones.

Em vull disculpar si algú ha sentit que no hem arribat, persones que es poden haver sentit soles. Crec sincerament que cal fer una mirada autocrítica i repensar el departament envers les necessitats de les persones, amb la clara voluntat de donar una millor resposta. I vull insistir en una idea: es va fer un esforç excepcional, un esforç que va anar més enllà de les obligacions dels professionals del departament, no dels responsables polítics. Una resposta extraordinària que vull posar molt en valor i vull agrair de forma sincera. No sabeu l'orgullós que estic dels servidors i les servidores públiques que treballen al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies; no ho sabeu.

Les persones grans a les residències són un col·lectiu molt vulnerable arreu del món. Per això, al mateix temps que desplegàvem els operatius, en paral·lel, vam posar en marxa un equip que analitzava la resposta en altres països. La conclusió més rellevant, essent objectius en les anàlisis, és que les conseqüències tràgiques han sigut malauradament similars. No hem estat en una illa enmig del mar. Cap país, cap societat del món, estava preparat per fer front a una epidèmia d'aquestes dimensions; cap govern, tampoc.

Segons les dades publicades pel Ministeri de Sanitat, el 95 per cent de les víctimes mortals a l'Estat tenen més de seixanta anys, i el major percentatge de persones mortes se situen a partir dels vuitanta anys, el 60 per cent. Segons l'OMS, almenys la meitat d'aquestes persones mortes per coronavirus a tot Europa vivien en una residència de gent gran. Malauradament, el virus va entrar a les residències molt abans de les primeres alertes per part de les autoritats sanitàries mundials. És possible que el virus ja fos a les residències, tot i que a Catalunya vam ser un dels primers territoris on es van prohibir les visites.

També hem sabut, pels darrers estudis, que la gran quantitat de persones infectades asimptomàtiques, també entre les persones grans, ha estat probablement el factor explicatiu més significatiu de la ràpida expansió. I com tots i totes en som conscients, l'entorn tancat dels centres residencials ha facilitat la propagació entre les persones residents.

Tots els governs assenyats han coincidit en el gruix de les mesures: Àustria i França van prohibir l'entrada i l'ingrés a residències a personal forà, com nosaltres. Així com el Comitè Consultiu Nacional d'Ètica de França va plantejar el retorn dels residents a les seves famílies quan aquest fos un desig compartit entre els residents i la seva família. Una mesura que nosaltres també vam impulsar, i que s'ha mostrat efectiva tot i la crítica legítima. Tot i les diferències de tipologia de centres, més institucionals a països com França, Itàlia i l'Estat espanyol, i més propers a una llar com en els països nòrdics, hi ha hagut problemàtiques comunes: la manca de tests i de material de protecció a l'inici, l'escassetat de professionals i de formació especialitzada, i la falta d'integració entre els àmbits socials i sanitari.

En comparació amb la resta de territoris de l'Estat, també ens hem avançat amb mesures que han volgut aturar els contagis i protegir els usuaris i treballadors de les residències, com els hi detallaré més endavant.

La complexitat de la situació ens ha fet repensar el sistema. L'emergència social ens ha obligat a qüestionar el que teníem fins ara: terminis, procediments, protocols; tot ha saltat pels aires, tot s'ha hagut de repensar. Calia fer front a situacions noves i calia fer-ho en un context de tensió, de por i d'aïllament.

Alhora, per fer un debat seriós sobre el que ens ha passat, caldrà analitzar altres variables per entendre millor el context en el que hem hagut de prendre les decisions. En aquest sentit, l'estudi de l'Hospital de la Vall d'Hebron, que es feia públic la setmana passada, afirma que el 70 per cent de les persones afectades per Covid-19 i que viuen a les residències són asimptomàtiques. Aquesta evidència, per exemple, ens hauria aportat una informació molt valuosa en el moment de màxima afectació de la pandèmia en el sistema residencial català. No podem doncs oblidar que l'anàlisi dels fets i de les decisions preses llavors tenien en compte el que sabíem del virus i el que els experts ens deien. La seva evolució, les dades d'avui, tot l'aprenentatge fruit de la lluita i del treball d'aquests mesos ens permeten ara obrir el marc i plantejar noves estratègies per a la lluita contra la Covid-19. Llavors, a finals de març i durant el mes d'abril, les variables eren les que eren, i les decisions que vam prendre es basaven en les evidències del que la ciència ens aportava en aquell moment.

Per avançar-nos a un nou possible rebrot, conjuntament amb el Departament de Salut, hem elaborat el pla de contingència de l'àmbit residencial, que té com a objectiu implementar totes les mesures per evitar una nova crisi. I també recordar que la voluntat recentralitzadora i de control de la gestió per part de l'Estat espanyol va ser un greu error. Cap país raonable va prendre aquesta decisió. En una situació de crisi no es canvia l'estructura organitzativa d'un estat.

A més, gestionar des de la proximitat sempre és més eficient. Quan s'han de prendre milers de decisions operatives davant de milers de situacions locals, quin sentit té centralitzar?

Amb l'estat d'alarma, hauríem d'haver esperat les ordres ministerials per poder actuar en els centres residencials de titularitat privada. Van arribar a finals de març i no es concretava la sanitarització fins al 4 d'abril, un mes després de l'inici de la crisi sanitària. En canvi, aquest departament va intervenir la primera residència –un canvi de gestió– el 25 de març.

Un dels altres aspectes negatius de la recentralització va ser la compra d'EPIs. Va ser una decisió errònia que ens va fer perdre més de deu dies i va trencar la cadena de subministrament i de distribució. És llavors quan, des del departament, decidim buscar vies a la Xina i realitzar les compres directament, malgrat el reial decret de 9 de març, que va centralitzar tota la compra de material. Vam poder comprar amb

garanties en un moment d'atenció global gràcies a la col·laboració de desenes de catalans i catalanes d'origen xinès, a qui hem d'agrair la seva col·laboració, que ens van permetre fer-nos un mapa de desenes de possibles proveïdors, i entre aquests, poder triar el més operatiu, el que donava millors condicions de preu i de servei.

Des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies vam enviar dues cartes al vicepresident Pablo Iglesias, després dels dos consells socials on participem tots els consellers amb competència en l'àmbit d'afers socials que vam compartir.

En aquestes reunions se'ns va assegurar que se'ns farien arribar EPIs, i no ha estat així. El mateix 20 de març, el vicepresident de Derechos Sociales va explicar que assumien la compra d'EPIs exclusivament per a residències, que farien arribar a les comunitats autònomes i ens van demanar la quantificació de les necessitats. Van ser uns EPIs que no van arribar mai; encara les esperem.

Quan vàiem que no arribaven i proliferaven les notícies de requisos, vam prendre la decisió de comprar-ne. Segurament, l'hauríem d'haver pres abans, encara espero alguna resposta a aquestes dues cartes.

Pel que fa a les accions realitzades des del departament, voldria destacar que s'ha treballat des del primer moment en estreta coordinació amb el Departament de Salut i amb els actors rellevants del sistema residencial. Des del primer dia vam elaborar i vam donar a conèixer protocols de prevenció, de maneig, de casos detectats i de possibles de Covid-19, sempre en coordinació amb el Departament de Salut.

Vam treballar, la primera reunió va ser el 6 de març, amb els sindicats i les patronals del sector. Vam elaborar el pla social i sanitari de residències conjuntament amb el Departament de Salut. Aquest pla estratificava les residències a partir de les dades de monitorització, on es seguia la incidència del Covid, les necessitats de personal, de material, d'aplicació de PCRs i permetia a l'Atenció Primària de Salut incidir en la sectorització i en els aïllaments.

Passo a explicar totes les actuacions en l'àmbit de la prevenció i la protecció a l'entorn residencial front al Covid, amb tot el detall que es mereix aquesta comparança.

Abans que l'OMS declarés la pandèmia, 11 de març, i l'Estat espanyol declarés l'estat d'alarma, 14 de març, ja vàrem activar tot un seguit d'actuacions per protegir les residències de gent gran, persones amb discapacitat i salut mental.

A finals de febrer, ja vàrem enviar els primers protocols i informació sobre mesures de protecció i actuació per fer front al coronavirus. Les primeres setmanes de març ja s'aplicaven les mesures per protegir les persones que viuen en residències i els seus treballadors i treballadores. *(Pausa.)*

Ho explicaré amb detall dia a dia. El 28 de febrer es du a terme una comunicació, des del departament a les residències, dels primers protocols sobre maneig de casos de Covid-19 elaborats pel Departament de Salut, amb document de preguntes freqüents i es comença a treballar en la seva aplicació als serveis socials i residencials.

El 6 de març vàrem fer reunió amb patronals i sindicats per abordar la situació del coronavirus des de l'àmbit residencial dirigit a gent gran, persones amb discapacitat, persones amb trastorn mental, i acordem amb el sector: prohibició de visites de familiars amb símptomes als centres per evitar el risc de contagi; elaboració de protocols del tractament de casos sospitosos; difusió de material de prevenció.

El dia 6 de març vàrem acordar, conjuntament amb el sector, que la primera instrucció fos només una recomanació. I, segurament, ens vam equivocar, no havia de ser una recomanació; mirant-ho ara, no havia de ser una recomanació, hauríem hagut de fer una instrucció mandatària de prohibir l'entrada de gent i, amb ells, dels virus, com sí que ho vàrem fer una setmana més tard.

Si mireu les dades veureu com el pic del contagi no hauria estat el mateix si haguéssim guanyat una setmana de temps. Ara, també recordo, eh?, que el que va sortir van ser crítiques per demanar, per recomanar que no es visitessin els familiars a les residències.

El 9 de març vàrem publicar les recomanacions generals de les residències per a la prevenció i la protecció de les infeccions de la Covid.

L'11 de març, aquestes recomanacions les vam ampliar i aprofundir, i passen a ser instruccions per a les residències en la prevenció i protecció de la infecció. Es tanquen dos centres de dia a Barcelona per confirmació d'un cas en cadascuna. S'activa el Servei d'Atenció Domiciliària de suport als usuaris dels centres de dia. Es tanquen casals cívics de gent, casals de barri i ludoteques. S'apaguen els espais de centres de dia i de residències quan es compartia l'edifici. Es fa una instrucció de reforç de les mesures higièniques. Es fa la suspensió dels nous ingressos. Es fa la restricció de les visites a casos d'urgència.

El 12 de març es publica el protocol de coordinació dels centres de dia de gent gran i dels serveis d'atenció domiciliària.

El 13 de març, el mateix dia que a Catalunya es van suspendre les classes, a través d'una resolució que signo jo mateix, es suspenen els nous ingressos i totes les visites –en aquell moment ja es prohibeixen– a les residències i centres de dia integrats en aquestes residències. Es fa l'activació generalitzada del servei d'atenció domiciliària de suport a les persones que es quedaven sense espai d'atenció diürna. S'actualitzen les mesures sanitàries en els serveis d'atenció domiciliària, mesures per al personal, maneig de residus, neteja de superfície.

El 14 de març, quan es declara l'estat d'alarma, ja es posa en marxa el sistema de vigilància de l'impacte del Covid als centres residencials, basat en una autodeclaració diària d'un conjunt d'informació que abasta els següents centres: residències per a gent gran, per a persones amb discapacitat, per a persones amb problemes de salut mental; centres residencials per a infants i adolescents tutelats; pisos per a dones víctimes de violència masclista; pisos per a persones refugiades; pisos per a persones VIH positives. Aquest és un instrument preventiu, que ens permet conèixer la situació de cadascun dels centres i la situació per regions i sectors sanitaris.

El 20 de març s'inicia la distribució de materials, d'EPIs, amb la limitació que vam tenir fins que no va arribar la primera compra realitzada pel departament –com els he dit, segurament, l'hauríem d'haver realitzat abans.

23 de març: intervencions a Olesa de Montserrat, creació d'equips de treball conjunt Salut-Treball per classificar usuaris i classificació de residències.

24 de març: es comença a treballar, en el marc del Procicat, en les necessitats de desinfecció de residències, així com els protocols d'higiene i desinfecció amb salut pública. 24 de març: s'obre la Casa del Mar com a espai per reubicar persones amb discapacitat amb símptomes.

25 de març: es fa la primera intervenció en una residència, la residència Ballús, de Valls, i es fa el canvi d'operador.

26 de març: decidim pagar el cent per cent dels serveis socials, també d'aquells que van tancar, i això ens permet reorganitzar els recursos humans per respondre a necessitats urgents. 26 de març: resolució de sortida temporal i voluntària d'usuaris sans cap a casa amb les seves famílies, a partir de l'informe mèdic que així ho permeti i sense pèrdua de la plaça. 26 de març: acord amb el Consorci de Salut i Social de Catalunya per reforçar i formar professionals.

27 de març: posada en funcionament de l'Hotel Núria, a Tarragona, per reubicar cinquanta-tres persones residents. 27 de març: obertura d'un magatzem de materials d'EPIs propi del departament al Centre de Convencions de Barcelona.

28 de març: es posa en marxa el servei de desinfeccions per a residències del departament, mitjançant empreses habilitades; es fan els primers encàrrecs de desinfecció. Finalment, entre el 23 de març i el 23 de juny, 619 desinfeccions en 453 centres diferents.

29 de març: arribada i distribució de la primera compra pròpia de material del departament, més de mig milió d'elements de protecció. 29 de març: es posa en marxa l'oficina de residències de Barcelona, una de les situacions més crítiques que hem

viscut, conjuntament amb el Departament de Salut, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el Consorci de Serveis Socials i amb el Consorci Sanitari de Barcelona.

L'1 d'abril, a partir d'aquesta posada en marxa de l'oficina, s'inicià el Pla de clíniques socials de Barcelona, conjuntament amb el departament i l'Ajuntament, per a la reubicació de cent trenta persones en espais de mútues d'accidents de treball i la incorporació dels seus professionals en la lluita contra el Covid: la Clínica Fremap, la Clínica Copèrnic i la Clínica Sant Jordi. Intervenció de xoc a dotze residències de Barcelona, d'entre les quals quatre es buiden completament i vuit, parcialment. I vull parar-me. Vull fer un agraïment a les mútues de treball. En el moment més complex, es van posar a disposició d'aquest departament per fer front a aquesta situació i s'ha d'agrair als seus responsables i a tots els seus professionals que, sense expertesa en geriatria, es van posar a treballar conjuntament. Vull fer aquest agraïment.

2 d'abril: posada en funcionament de l'Espai Europeu a Girona per reubicar 147 persones.

3 d'abril: posada en funcionament d'habitatges a Lleida per fer reubicacions, també. 6 d'abril: obertura de sis allotjaments perquè professionals de les residències hi puguin descansar i menjar i perquè no hagin d'anar a casa seva.

7 d'abril: inici dels treballs per a l'obertura de la residència Paralel, amb 220 places per acollir residents positius i permetre reordenar el mapa de residències de Barcelona. 7 d'abril: arriba la segona compra de material propi per valor de 5 milions; 4,4 milions d'elements de protecció individual. Afegint les compres posteriors, en total, fins avui, el departament ha comprat 9 milions d'elements de protecció per a les residències, per un valor de gairebé 10 milions d'euros.

8 d'abril: en benefici dels usuaris i per tal d'agilitzar les decisions en tots els àmbits –perquè estàvem, i estem, davant d'una crisi sanitària–, es pren la decisió de traspasar les competències de residències al Departament de Salut. Continuem treballant conjuntament: abans, en aquell moment i després. 8 d'abril: es contracten els serveis d'un operador integral logístic per a la recepció i emmagatzematge de tots aquests EPIs. Com es poden imaginar, 9 milions d'EPIs, aquest departament, no estàvem preparats per gestionar-los. Busquem una empresa professional. Continuem?

10 d'abril: s'habiliten nous espais de reordenació, en col·laboració amb les mútues -Mutuam Collserola i Mutuam Güell.

11 d'abril: es reobre la residència Marvi Park, al carrer Mallorca de Barcelona, ara com a espai de reorganització de residents negatius.

17 d'abril: programa de formació en línia entre SOC i el Consorci de Formació Contínua a través de la plataforma virtual de treballadors que s'incorporen a residències de gent gran; formació *online* durant la setmana del 13 al 17 d'abril, amb la col·laboració de l'entitat Covid-19 Warriors. A partir d'un conveni de la Fundació TIC Salut Social i Vodafone es configuren, amb treballadors del departament, mil dispositius, que seran distribuïts a les residències de gent gran per facilitar les comunicacions dels residents amb les seves famílies.

19 d'abril: obertura un nou espai, Llars Mundet.

20 d'abril: es traspasa la gestió de material al Departament de Salut.

21 d'abril: entra en funcionament la nova aplicació de gestió d'informació de les residències.

24 d'abril: acord entre el departament i Metges sense Fronteres per formar professionals en l'àmbit residencial. Mirin, segons els mateixos criteris del Ministeri de Sanitat s'han realitzat 368 intervencions de reforç de personal, de trasllat de residents, segons els criteris del Ministeri de Sanitat.

Durant tot aquest període s'han intervingut i s'han efectuat canvis de gestions en tretze residències: la residència de Sant Adrià, que té una mesura cautelar de tancament; la residència Ballús, de Valls; la residència Prat, de Tona; la residència Marvi Park, de Barcelona; la residència Virgen de la Salud, de Vilanova del Vallès; la resi-

dència Ullastrell, d'Ullastrell, també amb mesura cautelar de tancament; la residència La Nostra Llar, dels Pallaresos; la residència Ca n'Amell, de Premià de Mar; la residència Sant Cebrià, de Tiana; la residència Bertran i Oriola, de Barcelona, que té com a mesura cautelar la retirada de la gestió del seu operador, Eulen; la residència Mossèn Vidal i Aunós, de Barcelona, també té com a mesura cautelar la retirada de la seva gestió per part del seu operador, Eulen; la residència Sardà i Salvany, de Sabadell; la residència Salarich-Calderer, de Bagà.

Els he volgut explicar tota la cronologia, amb els elements més importants, però crec que es mereixen conèixer tota la cronologia. I, un cop revisada aquesta, sí que em vull centrar en tres aspectes claus: u, el reforç del personal a les residències; dos, l'obertura d'espais socials o de suport; tres, la territorialització de les decisions.

Sobre el reforç del personal que treballa a les residències: l'eina fonamental dels sistema residencial en aquest país són les persones que hi treballen, és el seu màxim valor; dones i homes que durant tota la crisi s'han esforçat al màxim i que avui encara segueixen esforçant-se, com han fet ja en molts..., com ja fa molts anys que fan, malgrat que han tingut un reconeixement social no merescut.

Els centres residencials s'han trobat amb quatre problemes principals davant d'aquesta crisi, que no són molt diferents d'altres àmbits: u, dificultat de disposar de subministrament dels EPIS, i el nombre d'infeccions i el risc d'infeccions que això ha suposat; dos, dificultats per substituir el personal que emmalalteix i presenta símptomes, en part per una necessitat sobtada, en part per la por que es va generar a treballar a les residències, perquè es va generar por –i també ho hem de dir–, perquè no hi havien PCRs i perquè hi havia poc coneixement. Dificultats en molts casos, especialment en centres petits, per realitzar correctament l'aïllament per manca d'espai i la manca de PCRs. Dificultats per gestionar les baixes de personal en no disposar de PCRs durant tot el mes de març i bona part de l'abril. Ni podíem detectar infectats asimptomàtics que estaven treballant, ni podíem donar d'alta treballadores que sospitaven estar malaltes, però que tampoc no podíem saber-ho amb certesa. Ara sabem que és indispensable fer la PCR, tant a residents com a professionals. Això ha provocat que arribéssim a tenir un 15 per cent dels professionals de residències de gent gran en situació d'aïllament o amb símptomes. Un nombre de baixes molt superior a l'habitual, en part per la malaltia, en part per tractar-se de persones vulnerables davant d'una possible infecció.

Davant d'aquesta situació, hem reforçat els professionals de les residències, tant públiques com privades. Les principals accions que vam fer va ser l'activació de l'atenció domiciliària. Treballadors del sector de l'atenció domiciliària van cobrir les baixes dels professionals de les residències; més de 277 professionals de suport que han intervingut en setanta-dues residències, que han destinat més de 31.000 hores de suport.

La creació de la borsa de treball del SOC i la crida de professionals, el desplaçament de professionals. Com els explicava, quan vam prendre la decisió de pagar el cent per cent dels serveis socials, també vam prendre l'obligació de posar-nos a disposició del sistema. Això ens va permetre mobilitzar 2.732 professionals de serveis tancats cap a dispositius residencials.

La contractació en residències pròpies. Mirin, des de l'inici del confinament fins al 19 de maig, vam efectuar 2.248 contractes o nomenaments en residències pròpies: d'auxiliar de geriatria, de diplomada d'infermeria, també d'educadors socials, perquè també hi ha centres d'infants, i de netejadores i netejadors.

La creació de la plataforma de formació virtual per a persones que s'han d'incorporar a residències de gent gran, 1.500 professionals hi han participat. Si em permeten un parèntesi en aquest relat, quan parlem de la necessitat de dignificar la formació professional és per aquests moments. Ens manquen perfils concrets, i hem de ser capaços de donar valor a certes professions, com la de gerontòleg, les cures...,

per tal de que els joves s'hi sentin atrets o persones que hi estan treballant vulguin qualificar-se.

Les obertures d'espais socials o de suport. Per millorar l'atenció dels residents i descongestionar les residències amb major pressió i amb més casos de persones afectades pel Covid-19 es van posar en funcionament equipaments i espais alternatius. Mirin, en total, amb tota la crisi, comptant gent gran, persones amb discapacitat i persones amb malaltia mental, vam moure 2.800 persones, en quaranta-dos nous espais. Aquest ha estat un esforç ingent. Ha estat un esforç possible pels treballadors i treballadores del departament, del Departament de Salut, dels ajuntaments, de les àrees bàsiques de serveis socials, de Protecció Civil, dels Bombers –i si em permeten un especial agraïment als Bombers de Barcelona, que es van implicar al cent per cent a Barcelona.

En aquests trasllats vam poder passar d'un mapa confús, en el qual no sabíem qui estava sa i qui era malalt asimptomàtic, a un mapa de residències netes, residències infectades i controlades, i residències mixtes amb bon nivell de sectorització. Quaranta-dos nous espais, com la residència del Paral·lel, que després d'estar deu anys tancada la vam obrir en deu dies, amb canvi de competències pel mig i no va afectar. Va ser una mesura absolutament necessària.

I, després, les decisions territorialitzades. Per tal de poder respondre des de la proximitat i millorar la coordinació en l'àmbit sanitari, hem organitzat equips operatius a cada regió i sector sanitari, hem equiparat l'estructura territorial del departament al Departament de Salut, una experiència que s'ha demostrat més que necessària. Dins de cadascun dels territoris s'opera d'una manera diferent, en funció de la seva realitat, però l'esquema general d'actuació va ser planificació en l'àmbit de l'obertura de nous espais, la realització de plans de contingència a totes les residències de gent gran, els trasllats i la coordinació de les diferents administracions implicades en l'àmbit de l'atenció de les persones. Així és com hem operat a tot arreu.

Voldria aprofitar aquesta oportunitat per parlar d'un tema que se li ha donat molta importància: el traspass, al Departament de Salut, de les residències. Com bé saben, i com avui hem relatat, la situació de les residències va ser complexa i molt dura. El Departament de Treball i el Departament de Salut i tots els seus professionals es van coordinar des del primer minut pel que fa als protocols i la protecció als centres. Ara bé, durant la segona quinzena de març, es va arribar als dies més difícils de contagis i de morts. Per aquesta raó, perquè la situació era greu, aquest Govern va fer aquest canvi, i aquest conseller li va donar ple suport: ple suport. Estàvem en pandèmia, era clarament una crisi sanitària d'impacte en la salut de les persones, sobretot de les més vulnerables. Calia reestructurar les preses de decisions per ser més operatius a nivell territorial, perquè cada àrea bàsica de salut i de serveis socials fossin més àgils i més efectives per donar l'atenció mèdica als malalts i evitar qualsevol possibilitat de col·lapse. Per aquesta raó, el Govern va decidir prioritzar el criteri sanitari en l'atenció d'aquestes persones, que fos el Departament de Salut qui liderés a cada territori l'atenció sobre els centres residencials. Es van sumar les forces dels dos departaments per intensificar la resposta als centres de gent gran, discapacitats i de salut mental.

La coordinació va ser la mateixa abans i després de la decisió. El funcionament i els equips operatius de cada territori van ser els mateixos abans i després de la decisió, però la decisió de cada trasllat, de cada sortida a residència, que havien entrat en crisi de recursos humans, o de cada residència que no tenia capacitat de fer aïllaments, havia de fer-se des del territori sota prescripció mèdica i amb la màxima celeritat. Cada decisió de trasllat, cada decisió sanitària, cada decisió assistencial sobre cada avi i àvia de qualsevol punt del territori s'havia de prendre per facultatius sense cap traves burocràtica de cap mena. El recolzament a les decisions dels metges i metgesses, la celeritat, perquè la prioritat era i és salvar vides. Calia que els sanitaris i les sanitàries tinguessin un marc competencial clar per prendre decisions sa-

nitàries al si d'una crisi sanitària. I aquella decisió es va prendre deixant de banda qüestions polítiques i d'imatge pública, posant per davant salvar les màximes vides possibles, cuidant les persones. Aquesta era i és la meua prioritat, la de tot el Govern, no en tinguin cap dubte, i va ser una decisió encertada.

De la mateixa manera que critico la centralització, la recentralització que va fer el Govern de l'Estat, també aquesta decisió ens va permetre més capillaritat territorial, perquè també haig de ser autocrític amb la mirada centralitzada que s'havia construït des del Departament de Treball i Afers Socials, i pertocava aquesta territorialitat, perquè tocaven respostes àgils i ràpides, i la millor manera de tenir respostes àgils i ràpides és deixar-les en mans dels professionals que tenim als territoris: el Departament de Salut, el Departament de Treball, qualsevol altre departament.

I ara voldria parlar del futur, primer, a curt termini, del més que probable rebrot a la tardor. Si una lliçó ens deixa la crisi és que no estàvem preparats per a una pandèmia d'aquestes característiques i d'aquestes dimensions, que cap govern del món ho estava, tampoc nosaltres. Tot i així, vam donar una resposta a una situació d'extrema dificultat on hi havia moltes vides en joc. Aquest Govern s'ha preparat per a la tardor amb un pla de contingència conjunt per fer front a possibles rebrots i contagis a centres residencials.

Si em permeten, els ho explicaré a partir de tres accions clau: la reserva de places buides a les residències –ho ha explicat el president–, 2.800 places que seguirà pagant l'Administració i que es mantindran buides per facilitar aïllaments i sectoritzacions en casos de positius. I soc conscient que això no anirà bé per a la llista d'espera, en soc absolutament conscient, però l'important és estar preparat per a una possible segona onada.

Es mantindran espais de suport, com la residència del Paral·lel, per a la reubicació de persones residents en cas de congestió de l'equipament i dificultats estructurals. La segona, augment de personal estructural a les residències per fer front a una possible segona onada. 1.800 gerocultores i auxiliars més; un creixement en la ràtio d'un 15 per cent per l'atenció directa, i que s'encarrega de cuidar i complir les pautes de l'organització contra el Covid-19. La contractació de 370 infermeres de nit, perquè a partir d'ara totes les residències amb més de seixanta places públiques puguin tenir una atenció d'infermeria les vint-i-quatre hores.

El reforç de la figura del responsable higienicosanitari. I en tercer lloc, també molt important, la contractació de personal propi del departament. Un programa que ens permetrà contractar 219 tècnics per reforçar, especialment, els àmbits on vam patir més: Barcelona ciutat, Metropolitana Nord, Metropolitana Sud, Catalunya Central, per reforçar la territorialitat a tot el país.

Aquest nou personal es destinarà a fer seguiment acurat de totes les residències al territori, a reforçar també la inspecció social, i a acompanyar els ens locals. La part sanitària, la podrà explicar la consellera de Salut.

A mode de resum, així és com ens preparam des del departament per a la tardor. Un dels aprenentatges que ens deixen els darrers mesos és que el treball de repensar i actualitzar el sistema d'atenció a la dependència no pot tenir marxa enrere. El model ha de canviar, i ho ha de fer posant encara més les persones al centre i assegurant un ancoratge públic molt més sòlid.

Quin és el model residencial que volem a partir d'ara? La crisi ens ha de fer reflexionar com a societat en molts àmbits de la nostra vida. I un d'aquests és com volem afrontar el repte de l'envelliment. Com volem afrontar el creixement de la població de més de seixanta-cinc anys.

Les dades assenyalen una tendència molt clara: a Catalunya el 2050 les persones més grans de seixanta-cinc anys seran el 30 per cent de la població; gairebé una de cada tres. Per tant, quina atenció volem donar a la nostra gent gran, i quina atenció voldrem rebre nosaltres? Perquè tots vostès, tots nosaltres, passarem pels serveis que avui estem discutint aquí. Reconeixem, ara i aquí d'una vegada per totes, el sistema

de serveis socials com a tercer pilar de l'estat del benestar. Fem-ho, perquè ens hi va el benestar de les persones que ens han precedit en les lluites, que ens han cuidat i que ens han acompanyat en el nostre creixement com a persones.

I aquest reconeixement s'ha de fonamentar en tres aspectes: el creixement de la dotació pressupostària, el reconeixement dels seus professionals i repensar el model sencer. Per fer-ho possible, però, hi ha una pregunta ineludible. L'Estat –i és ineludible per a Catalunya, però ho és per a qualsevol altre territori de l'Estat, eh?– assumirà la seva responsabilitat i complirà el compromís que té amb els seus ciutadans, els seus ciutadans, de finançament de la Llei de dependència? Els hi torno a recordar: dels 1.500 milions d'euros que aquest departament destina anualment a la dependència –que representen gairebé la meitat del pressupost del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies– només 203 provenen de l'Estat. Ho repeteixo, eh?: 203.

Crec que aquests són alguns dels debats que de forma honesta i sincera hem de tenir, però sobretot el que hem d'acordar és un nou model de serveis d'atenció a les persones consensuat de país. La Llei de serveis socials del 2007 va néixer des del consens. Els serveis socials a Catalunya s'han bastit sempre a partir del treball conjunt. Alhora, també el treball conjunt ens ha de servir per fer l'anàlisi de les responsabilitats compartides entre tots els actors del sistema de serveis socials: administracions públiques, patronals, sindicats, entitats socials, per saber trobar respostes compartides dels encerts i els errors d'aquests mesos, que tots n'hem comès. Tots hem fallat i tots hem de ser capaços d'aprendre i de plantejar les accions necessàries perquè no ens torni a passar.

Hem de construir un veritable model de governança compartida amb ens locals, tercer sector i agents socioeconòmics. I, alhora, ens cal seguir ajustant l'oferta del servei públic a la capacitat real del sistema per finançar-lo i proveir-lo. I, per tant, per poder-ne donar garantia plena d'accés a tots els ciutadans. I reflexionar entre tots i totes quina és la millor gestió que el sistema ha de tenir.

La nostra aposta, com ja hem dit, és la d'impuls de la cooperació publicosocial. Hem d'augmentar el pes del sector públic. El que hem de saber construir és un sistema d'afers socials que doni serveis a cada una de les necessitats que vagin apareixent amb l'edat, un sistema social de quilòmetre zero que sigui proper a les necessitats dels ciutadans, que sigui flexible, que es pugui adaptar al que la gent necessita i que faci servir els recursos comunitaris. Fins fa no gaires anys, la seqüència temporal que vivia una persona era: treballar, jubilar-se, anar al casal d'avis i ingressar en una residència o en un hospital per passar-hi els darrers moments de la vida.

Els serveis oferts pel sistema sanitari i pel sistema de serveis socials que hem tingut han permès l'èxit de l'envelliment. Vivim més anys i, en general, ho fem en millors condicions. I això ha canviat la seqüència i l'ha convertit en: treballar, jubilar-se, anar al casal, ingressar en un hospital, estar en un sociosanitari, rebre atenció al domicili, tornar al casal i potser ingressar en una residència de forma temporal. D'aquí que la política de serveis d'atenció a la gent gran del futur hauria de ser una política de serveis personalitzats, adaptables amb una varietat de recursos que permetin oferir prestacions concretes a la problemàtica concreta de cada persona. No hauria de basar-se en una seqüència d'institucions, sinó en l'objectiu de l'atenció, la màxima autonomia, la màxima capacitat, la màxima personalització de l'atenció segons les necessitats de cada moment. I sempre amb el millor accés als béns i serveis públics. Per exemple: millor atenció sanitària i social no ha de significar mai més institucionalització. Millor atenció ha de voler dir viure en el millor entorn per a l'autonomia i les capacitats des d'aquest entorn. Tenir igual accés a l'assistència sanitària i social. No ho arreglarem amb més residències ni amb més institucionalització. I crec que ho hem de dir. Parlem, per tant, de serveis propers a les persones fets a mida. La idea, doncs, de potenciar un envelliment quilòmetre zero. Potenciar l'autonomia personal, la vida al domicili, a domicilis compartits, assistits. En cas de residència, en centres molts més propers per envellir amb la comunitat, i quan la persona

tingui més necessitats, tenir dret a rebre més serveis. El que busquem és envellir amb qualitat i com més a prop de casa, millor. Amb tot, és evident que caldrà reforçar les residències medicalitzades per a les persones més dependents, però no podem deixar enrere aquest model segons les necessitats de la persona.

Alhora, si diem que el futur és l'atenció a prop de casa, que el que volem són serveis de qualitat adaptats a les necessitats de les persones, siguin mèdiques o socials, haurem de saber integrar molt més els sistemes públics de salut i de serveis socials. Caldrà que els dos serveis aprenguin a valorar allò bo que fa l'altre. Curar i cuidar són imprescindibles. Ens hem de deixar de debats polítics estèrils i preguntar-nos quin sistema necessitem i com s'hi relaciona en l'àmbit social i sanitari. Cal desburocratitzar i apropar les decisions al territori. Necessitem un sistema de governança públic, resilient, molt fort, amb operadors públics –complementats amb operadors socials i privats–, però amb la mirada en la qualitat, l'eix de la seva actuació. Construir un sistema de prestacions i serveis a domicili potent i continuat. Aprendre a utilitzar els recursos de la comunitat propera: famílies, barris, serveis comunitaris. Calen uns millors sistemes d'informació, amb sistemes de control de gestió connectats que facin fàcil la gestió i seguiment també per part dels ciutadans i que permetin compartir i aprofitar el valor públic de les dades de diversos departaments, coneixement públic compartit per gestionar millor amb les TIC. Si la família ha de jugar un paper fonamental en l'atenció a la nostra gent gran, caldrà saber construir un sistema de conciliació familiar personal, laboral ben potent, i igualitari entre dones i homes. I dic tot això, que pot semblar molt gran, perquè estem parlant de que el 2050 gairebé un de cada tres ciutadans d'aquest país tindrà més de seixanta-cinc anys.

I, sobretot, cal no oblidar que, escollim el model que escollim, caldrà preparar els professionals, formar-los, construir xarxes i equilibrar les remuneracions entre sistemes amb tants punts de contacte com el de salut i el de serveis socials, repensar les carteres de serveis actuals i convertir els serveis i les prestacions en productes més integrats que garanteixin l'atenció que es necessita en cada moment. Vital: cal obrir el debat sobre la integració de serveis.

Per últim, volem fer una reflexió també sobre el model d'atenció a les persones grans i dependents. Com a país, no únicament hem de revisar el model de residències. Hem de repensar com hem d'atendre i cuidar les persones grans, les persones més vulnerables, les persones amb dependència, que requereixen cura i atenció de llarga durada, i com gestionem aquest repte de donar resposta a una necessitat cada dia més creixent, de donar resposta al repte de l'envelliment, amb quina governança i quins operadors. Cal garantir la resposta pública més adient a les persones en situació de vulnerabilitat, amb necessitats d'atenció sanitària i social complexes, a causa de la seva fragilitat, la cronicitat, la dependència. I si a això hi afegim l'exclusió social, el còctel és complicat.

Per això hem de superar la fragmentació dels processos d'atenció i facilitar la transició i continuïtat entre el sistema sanitari i social. Creiem que aquest redisseny l'hem de fer amb un operador públic, en forma d'agència, que integri la vessant social i sanitària, en les diferents fases del procés: avaluació, planificació i acció, que tingui governança també amb els operadors del món social; un disseny treballat conjuntament amb els sectors implicats –les administracions locals, agents socioeconòmics, entitats, la ciutadania–, una agència integrada d'atenció a les persones. I volem fer aquest debat, seriós, que doni resposta sobre el conjunt de serveis i polítiques de l'autonomia personal, des del domicili, passant pel comunitari fins a la de residència. O es té una mirada global o no ho farem bé.

Amb participació, que vulgui abordar de forma integral la dependència i l'autonomia personal des de les vessants social i sanitària, que tingui com a objectiu la màxima autonomia, la vida a la pròpia llar. Entendre la institucionalització com un suport a vegades temporal, i no com un final de l'etapa.

Aquesta és la proposta que volem parlar amb tothom. Les prioritats a curt termini seran redefinir el model d'atenció residencial i fer realitat l'atenció integrada, social i sanitària, en l'àmbit residencial. El treball a mitjà i llarg termini, és a dir, en els propers anys, seria un nou model de gestió de la dependència, procés de detecció i valoració de necessitats i atenció integrada, estratègies de promoció i de prevenció, reforç en la intervenció comunitària, reforç a l'assistència sanitària i social al domicili, ordenació de l'atenció de llarga durada. En definitiva, millorar la qualitat assistencial de l'atenció de l'autonomia personal, amb la clara voluntat de construir un operador públic que influeixi en la qualitat i en la integritat del model.

Però vull fer una reflexió, una reflexió que hem de fer com a societat, i que hem de fer totes les administracions, si creiem en els serveis socials, en l'atenció a la dependència, en l'autonomia personal. Si ens ho creiem de debò i pensem que hem de ser veritablement la tercera pota de l'estat del benestar, és necessari reforçar-ne el finançament públic. Els serveis socials i la dependència estan infrafinançats. I ho dic amb tranquil·litat, perquè és el que penso i perquè és el que conec. Si en volem fer un pilar de l'estat del benestar, com ho són les pensions, l'educació i la salut, si volem crear un veritable sistema públic, el suport públic també ha d'augmentar de forma molt significativa en els propers anys. Si volem que el sistema tingui una cobertura universal i de qualitat, més enllà del 10 per cent de persones més grans de seixanta-cinc anys que estan en residència o reben atenció domiciliària, cal fer un salt quantitatiu i qualitatiu molt gran.

Aquesta és una decisió de país, que ha d'aprovar aquest Parlament, però, si m'ho permeten, no és únicament aprovar-ho, eh?, és fer-ho possible, perquè aquest Parlament pot aprovar moltes coses, però o ho fem possible o no donem una resposta honesta als ciutadans i les ciutadanes que ens escolten.

I per parlar de futur també s'ha de parlar i s'ha de posar el focus en la precarització actual del sector en l'àmbit de l'atenció i de les persones. Això no s'acabarà fins que el sector no tingui uns professionals amb reconeixement social envers la tasca que desenvolupen, i aquest reconeixement ha de començar per la millora de les seves condicions laborals.

Per aquest motiu, el compromís d'aquest Govern..., perquè igual que demano que es compleixi la Llei de la dependència, també haig de situar-ho: el compromís que ha de tenir aquest Govern i que té aquest Govern és recuperar els anys perduts pel que fa a l'àmbit de les tarifes. Amb pressupostos prorrogats, l'any passat vam fer créixer tarifes en l'àmbit de dependència i de discapacitats. Per a aquest any contemplem un augment de les tarifes. Ara creiem necessari realitzar un salt en aquest àmbit, un augment amb una clara voluntat de millorar la situació laboral dels treballadors que vetllen per al benestar de les nostres mares i pares. La voluntat és marcar un full de ruta d'actualitzacions per anys successius que requereix continuïtat per poder generar uns estàndards de remuneració professional que no s'allunyin respecte al sector salut, i començar a treballar en l'equiparació salarial.

Per això la mirada és molt clara: igualació del grau II i del grau III significa remunerar els serveis d'atenció a persones amb necessitats assistencials comunes. També representa un augment en l'àmbit de l'atenció diürna de gent gran. I aquest augment significa continuar la reversió de les retallades que es van patir. I independentment del finançament estatal per la Llei de dependència, el Govern de la Generalitat farà aquest esforç.

Vull acabar com he començat, amb un record per a les persones que ens han deixat i les seves famílies, un reconeixement per als professionals dels serveis socials i d'atenció a la gent gran i les persones vulnerables. Professionals que ho han donat tot i moltes vegades des de la falta de valoració social per la seva gran feina: gerocultores, netejadores, treballadores socials, terapeutes ocupacionals, educadores socials, psicòlegs, metgesses, infermers i infermeres, fisioterapeutes, personal de gestió i de direcció i d'altres.

Els proposo també de nou que fem una anàlisi honesta del sistema que hem heretat, amb les seves virtuts i també les seves mancances, que ho fem per la gent gran, perquè després d'haver-nos donat tot el que tenim, els ho devem; que no perdem les passes fetes cap a la qualitat de vida a les residències, a les llars de més de seixanta mil persones d'aquest país. Millorar l'assistència sanitària d'aquestes llars col·lectives s'ha revelat com una gran necessitat, com una gran millora. Fer-ho des de la primària pública és el camí, però confondre assistència sanitària amb institucionalització seria un greu error.

La millora de l'assistència social i sanitària, i tant que sí, però al domicili, al barri, a l'àmbit comunitari i a les residències. Perdre autonomia personal i perdre el foment de les capacitats, això mai. Fem que aquesta crisi no agreugi les desigualtats, sortim de la crisi amb més igualtat, aprofitem l'oportunitat que se'ns ha donat, reforcem el finançament de les polítiques de suport als més desfavorits, treballem en la construcció d'un sistema basat en operadors de més qualitat, centrat en la persona i la seva qualitat de vida, no en el rendiment d'una inversió financera. Reforcem la capacitat de governança pública, donem-li l'estructura necessària per seguir incrementant la cobertura, exigim el compromís de tothom. El nostre, però també el de l'Estat. S'ha d'acabar d'una vegada amb el finançament d'un sistema que no s'aguanta, estiguem preparats per a aquesta tardor, per poder reaccionar amb tot allò que hem après, amb més potència i celeritat del que s'ha fet, perquè en tot el que els he explicat, la situació ha sigut duríssima, en totes les actuacions que vam fer dia a dia, la situació ha sigut duríssima. Amb EPIs, amb PCRs, amb més personal és com volem plantejar aquesta tardor, amb molt més coneixement sobre una malaltia que desconeixem. No tornem a caure en els errors de la centralització, davant de crisis en les que s'han de prendre milers de decisions operatives, descentralitzades i properes al territori.

Tinguem els equips a punt, les vies de reforç de personal per si calen, els equips directius enxarxats amb les administracions i entre ells, acompanyats i amb suport.

I no patiu, la coordinació entre els departaments existeix, va anar bé la coordinació abans del canvi de competències i va seguir anant bé després. Estem preparats per a la tardor, no ho dubtin. Molt cansats, també. Els professionals estan molt cansats, però es descansarà i tornarem si cal, que esperem que no calgui.

I planifiquem, i sobretot pressupostem, un sistema nou reforçat, amb una governança pública per al futur, basat en l'autonomia de la persona, l'envelliment quilòmetre zero, la qualitat de vida de la llar, el canvi de rol en la institucionalització, amb una millor atenció social i sanitària a casa, al barri i a la residència.

La qualitat d'un país no es basa en com es valoren les persones més fortes, la qualitat d'un país rau en com té cura de les persones més vulnerables. Tinguem cura de la gent gran del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. A continuació té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut (Alba Vergés i Bosch)

Gràcies, president. President del Parlament, conseller El Homrani, consellera, vicepresident, consellera, diputats i diputades, i a tota la gent que també pot seguir aquest Ple.

Començo igual com han començat, doncs, els grups parlamentaris, també el president i el conseller, amb un sentit record a ells, a elles, a les famílies que no s'han pogut acomiadar com cal, que tot just ara a vegades en aquestes cerimònies poden començar el dol, però també m'agradaria parlar de cara a les persones que avui estan en residències i que avui estan en domicilis i que són grans, perquè per a

qui parlem, aquí? Per a qui parlem? Per a qui? Em pregunto si ens estan escoltant o ens poden escoltar, jo diria que les meves iaies no ens haurien escoltat, en el Parlament, però confiaven en nosaltres, això segur. Si havien superat dues guerres mundials, una guerra civil, el capítol negre de la dictadura franquista, per què no confiar en aquella generació a la que els ho havien donat tot? Crec que això és important tenir-ho present.

Per això demano el mateix que demanava el conseller, que crec que és el nostre deure, un debat honest –un debat honest–, i per això, com que han explicat molt bé tot el que hem pogut anar fent aquestes setmanes tan dures i crues, crec que hem de posar el context, no?, de la nostra gent gran, de la nostra gent gran que viu a residències i el context que hem viscut, que és una pandèmia real, mundial, que ens ha afectat moltíssim.

Aquest debat honest crec que ha de tenir en compte això i, si no, no ho serà. A vegades sento intervencions i em fa la sensació, doncs, que estem parlant d'un dispositiu qualsevol, en un lloc determinat, sense haver passat ni una epidèmia ni sense ser una cosa tan complexa. Seria molt més fàcil actuar quan passa una emergència en un lloc determinat o en un àmbit determinat. Però això no ha estat així. Ha sigut general, ha sigut a tot el país i ha sigut, sobretot, diferent per a les persones més vulnerables a aquest coronavirus, que són les persones grans. I per això, i ho puc dir sincerament, aquest Govern, el conseller El Homrani, i jo, que he volgut acompanyar-lo també, coordinant-nos molt bé des de Salut i Afers Socials, hem tingut sempre present aquesta prioritat de protegir les persones grans; sempre, sempre present.

L'esperança de vida a casa nostra és una de les més altes del món, i això és molt bo, però això ha d'anar acompanyat de qualitat de vida. El creixement de la població hi és, amb una població cada vegada més diversa, que ens aporta complexitat però ens aporta riquesa. Catalunya creix fins als set milions i mig de persones que tenim ara, i d'això no fa pas tants anys, alhora que descendim en natalitat.

Crec i ho vull dir, ara parlem de la gent gran, però una política real de país és fer polítiques de natalitat, polítiques de les famílies, des dels més menuts a la gent més gran. La natalitat cau un 30 per cent en els darrers deu anys i un 5 per cent el darrer any. És molt, és moltíssim, és exagerat.

L'envelliment des de l'any 2010 de persones més grans de seixanta-cinc anys ha crescut un 14 per cent, i el sobreenvelliment fins a un 4 per cent. Per això, tenim un gran repte, que és cuidar les persones en tot allò que puguin necessitar-nos: cronicitat, comorbiditat, els aspectes socials de la persona.

I la vulnerabilitat social no queda pas apartada de tot això, el percentatge de població que viu sola creix amb l'edat i predomina en les dones, de la mateixa manera que ho fa la dependència. I és per això que podem dir que l'envelliment també té rostre de dona. Multimorbiditat, augment d'esperança de vida fa que cada cop més hi hagi gent que conviu amb una o més malalties cròniques.

El 50 per cent de la població de més de seixanta-cinc anys té tres o més malalties cròniques. La complexitat d'un 5 per cent de la població fa que el 40 per cent dels recursos del sistema sanitari hi vagin destinats, i això només ho aconseguim amb un sistema com el nostre, universal, que no deixa ningú enrere, solidari i que actua segons necessitats. Si no, a aquestes persones no els podríem donar resposta. Això és important. Haver-nos dotat d'un sistema de salut universal és important, i aquí ho enganxaré amb el que comentava el conseller El Homrani. Per tant, el nostre repte és gestionar al millor possible les necessitats de tothom, però també d'aquests 5 per cent de la població, molta d'aquesta que viu a les residències.

Els determinants socials de la Salut ens expliquen l'estat de salut en la major part. I aquí també hi entra com envellim. Els reptes són polítiques de salut per a un envelliment que proporcioni la màxima salut, amb la persona al mig i amb qualitat de vida.

El 32 per cent de les persones que viuen en centres residencials són persones que en diem «pacients crònics complexos». Vaja, una paraula així com molt..., pot semblar científica, però al final ens determina complexitat, ens determina cronicitat, és a dir, que és un episodi que no s'acaba i que l'hem de poder gestionar, i ens determina que també són pacients. Per tant, els residents també acaben sent pacients del sistema de salut. Gairebé el 10 per cent pateixen malalties cròniques avançades, i això ja sabem què vol dir.

L'envelliment que, l'any 2012, la mitjana d'edat en les residències era de setanta-set anys –setanta-set anys–, sis anys després, el 2018, és de vuitanta-cinc anys. Això ens mostra com ha canviat els últims anys la realitat a dins de les nostres residències. Amb una complexitat: el 2018 també gairebé el 92 per cent de les persones que vivien en residències es classifiquen en aquestes categories de màxima complexitat clínica o d'alt risc, i també el 54,3 per cent de les persones que viuen en residències tenen demència; demència molt dura.

Dependència. S'identifica que el 97 per cent tenen reconegut un grau de dependència i gairebé aquest percentatge és de grau II i grau III, com ha explicat el conseller, és a dir, de més complexitat. I a això hi sumem la fragilitat. I això ha fet que la mortalitat en les residències ha anat augmentant al llarg dels darrers anys a Catalunya, degut a tots aquests punts anteriors, fins a un 22 per cent anual. Podem parlar de 1.000 persones, més o menys, de mitjana mensual que ens deixen, on el seu lloc de viure és la residència.

Aquesta pandèmia, des de l'inici fins al 5 de juliol, la mortalitat ha estat d'un 27,2 per cent de les persones que viuen a la residència. Aquest canvi de perfil clínic, aquest nou perfil clínic ens interpel·la amb més temps de professionals i amb més seguiment terapèutic.

I també hem de fer autocrítica, com crec que l'hem pogut fer molt bé des del Govern, i explicar la realitat tal com és. Som aquí per explicar-ho. Per una banda, històricament l'atenció primària té la població que viu a les residències com a població assignada. I això ha de ser així i no pot canviar. Però s'ha de complir d'aquesta manera. Tot i això, els equips d'atenció primària i les residències i la seva relació sempre ha sigut molt heterogènia en el territori, i això ens ha complicat la resposta. Per una banda, hi ha un marc regulador duplicat amb professionals de la mateixa formació, poden ser infermeres majoritàriament però també metges i metgesses, doncs o bé que depenen actualment del departament d'Afers Socials i Famílies, assignats a una residència, segons unes ràtios determinades, o bé que depenen del sistema de Salut.

En zones rurals i semi urbanes, realment la relació és molt estable i de proximitat, i això és així. I en les zones urbanes, amb més pressió assistencial, aquest contacte es va perdre o es va disminuir i van quedar més aquelles tasques més administratives, aquelles que la normativa obliga a ser d'una determinada manera, com el control de la medicació amb receptes que ha de fer la primària, també per normativa. Aquí hem d'avançar, i podem avançar en les propostes que hem treballat conjuntament amb el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Necessitem canviar d'un model de suport a un model d'atenció directa, on l'equip d'atenció primària al centre residencial hi ha de ser molt més, i millorar la continuïtat també de les cures mitjançant aquesta relació de l'equip sanitari de la residència amb una infermera gestora, enllaç de l'equip d'atenció primària de proximitat. I, per altra banda, donada l'alta comorbiditat també dels residents, que acaben prenent una mitjana d'onze fàrmacs, fer un model d'atenció farmacoterapèutica que ha d'evolucionar, amb la incorporació també de la figura de farmacèutica en el model assistencial.

I aquest context ja el vam posar de manifest. El nostre pla de govern del 2018 definia una estratègia conjunta entre els àmbits social i sanitari, imprescindible, reforçar el valor de l'atenció integral a les persones i de l'eficiència i la qualitat del model de prestació de serveis. Així mateix, preveia la definició d'un model en xarxa de ser-

veis centrat en l'atenció a les persones i garantir un contínuum assistencial. I l'acord de govern del 25 de juny del 2019 crea el Pla d'atenció integrada social i sanitària, com un pas més d'aquesta atenció integral que estava molt escrita, molt debatuda, i que també incorporava altres plans anteriors, com un instrument d'acció per abordar una atenció centrada en les persones, integral i integrada, eficient i de qualitat; tenir en compte aquesta equitat, aquesta sostenibilitat i garantir que qualsevol persona, en qualsevol moment de la vida, sigui considerada en la seva globalitat.

I això és molt difícil, és molt difícil de fer. És molt difícil de fer en una administració –i ho ha dit molt bé al conseller i ho explica molt bé– que també és fragmentada. I m'atreveixo a dir que l'Administració és fragmentada, fragmenta, i la societat també fragmenta. Fragmentem massa: de qui depèn això, de qui depèn allò. Tenim una voluntat ferma, el conseller El Homrani i jo mateixa, de trencar definitivament amb això. I el consens en aquesta cambra hi és, el consens per fer això hi és, el consens per avançar hi és.

Per tant, en aquest debat honest, espero que sapiguem aprofitar aquesta oportunitat per, realment, avançar en aquesta atenció integrada que ha de ser gestió compartida, gestió conjunta, i que no se'n vagi el biaix cap a una de les dues mirades. Ni tot ha de ser salut ni sanitaritzat, ni la complexitat social que hi ha avui mateix, afegida a la complexitat de salut a les residències, però a tot l'àmbit de l'autonomia personal dels serveis a les persones, de cuidar les persones, pot ser també abordada només en solitari des d'Afers Socials, tal com avui ho coneixem.

Per tant, aquest impuls, tenim l'oportunitat de donar-lo –tenim l'oportunitat de donar-lo. Si per a alguna cosa han de servir les crisis i les pandèmies, que sigui, per favor, per a això; que sigui, per favor, per tornar la confiança, segur, a les iaies i als avis, que ens la donen –que ens la donen.

El conseller ha explicat molt el seguit de resolucions conjuntes que vam fer des d'abans fins i tot que hi hagués..., una persona afectada sí, perquè vam començar el 25 de febrer, però sense que hi hagués cap defunció ni a les residències ni al nostre país. Ha explicat molt bé, amb detall i amb cronologia, data per data, tot el que hem anat fent com a govern, des del Departament de Treball i Afers Socials, conjuntament amb el Departament de Salut i amb suport de tot el Govern, per garantir la incorporació del personal suficient, que ja es veia que seria complicat poder assumir des de les residències cuidar les persones enmig d'una crisi sanitària; des de la potestat per poder derivar des de l'atenció primària a l'àmbit sociosanitari i a l'hospital d'aguts els residents que ho necessitessin, importantíssim. Que quedi claríssim: tot allò que van necessitar vam incorporar-ho també a les nostres resolucions, instruccions i ordres per part del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies i el Departament de Salut.

Hi havíem de posar gestió, insistència. I des d'aquell treball de col·laboració, després, quan assumim també dins el Departament de Salut la Direcció General d'Autonomia Personal i Discapacitat, també creiem que és un impuls crear la figura de coordinació de residències, i així ho vam fer: una persona que pogués coordinar, liderar tot l'àmbit residencial, com a punt crític d'aquesta crisi que estàvem vivint. I divuit persones delegades a tot el territori, perquè, com bé ha dit el conseller, les decisions al territori, la gestió territorialitzada..., i nosaltres, acompanyar i ajudar que es puguin prendre aquestes decisions i que tinguin totes les eines i tots els instruments necessaris.

Fem també, el 10 d'abril, el pla d'acció a les residències de gent gran, amb un objectiu claríssim: la resposta, resposta més adequada a la situació, incrementant, evidentment, l'atenció sanitària, perquè ens trobem amb una crisi sanitària que va significar multiplicar per tres les visites d'atenció primària que s'han fet a les residències.

El conseller també ha parlat del material que s'havia de posar a disposició de les residències i de tota la dificultat que vam arribar a tenir per poder-ho fer. Vam

millorar el circuit, ho vam fer més àgil, i vam absorbir també des del nostre servei logístic, doncs, poder arribar a totes les residències. Però no només és el material, l'equip de protecció individual dels professionals, sinó també l'oxigen que necessitaven aquelles persones que dins les residències necessitaven un suport per la seva patologia respiratòria i que feia possible, doncs, pel seu benestar, no haver de derivar-les a cap altre centre, sinó que poguessin estar a casa, a la residència.

Amb la necessitat de professionals que teníem, amb les crides que vam fer, fins a quatre mil professionals que tenim apuntats en aquest moment. Amb les estratègies de cribratge massiu, sectorització per controlar la infecció i per recuperar l'entorn segur a cada residència.

I, evidentment, vam necessitar reubicar persones, perquè no tot ho podíem fer dins de les mateixes residències sempre, amb aquesta casuística de residències que tenim al nostre país.

La primera visita que vaig fer després del confinament total va ser el 22 d'abril, el dia abans de Sant Jordi, a la tarda, a Igualada. Vaig anar a la residència on jo treballava just abans de ser diputada al Parlament; hi vaig treballar durant més de quatre anys. Em vaig comprometre amb elles, amb les meves companyes, amb les treballadores, que parlaria d'elles, que parlaria dels avis i les iaies que han cuidat, que elles van cuidar amb tanta intensitat i que intentaria transmetre com se sentien, què van patir..., perquè en aquell moment feia rodes de premsa diàries, i m'hi vaig comprometre. Se sentien culpables –és molt fort, eh?–, se sentien culpables, mentre ho havien fet tot. Jo els deia: «Però si ho heu fet tot i més!, ho heu fet tot i més pels avis i iaies que cada dia cuideu!» Havien fet tot el que podien i se sentien culpables. Se sentien abandonades de la comprensió, moltes vegades, de les famílies, quan no podien respondre al telèfon perquè no tenien ni temps, perquè estaven treballant, estaven cuidant els avis i àvies. Potser abandonades o incompreses per part de la societat, de tots i totes nosaltres, de ben segur. Se sentien tristes, perquè potser no tenien aquest punt de reconeixement que tenien els professionals sanitaris. I em vaig comprometre que intentaria, abans de parlar de metges, d'infermeres, parlar de les treballadores de les residències, que estaven també a peu de llit –mai més ben dit–, cuidant els avis. I tenien por, tenien por de tornar a aquells pitjors dies. I això estem veient que no s'ha acabat, aquesta pandèmia. Per això quan he dit: «Vull posar en context allò en què estem...», és a dir, la realitat dels avis i iaies que tenim a les nostres residències, la complexitat també sanitària que tenen, no només social, però també el context de l'epidèmia on ens trobem. Tenien por de tornar a aquells dies tan durs.

Ho he dit abans, hauria pogut ser més senzill. Jo els deia: «Si només haguéssim tingut aquí..., només haguéssim sigut això, era molt fàcil portar suport: portar suport de professionals, portar suport de material. Però quan és global t'està passant a tot arreu, t'està passant a les mateixes setmanes...» Les mateixes setmanes que les residències patien, aquestes dues setmanes de març, primeres d'abril, eren les mateixes setmanes que la primària estava atenent a domicilis persones amb una complicació també clínica, eren les mateixes setmanes que les urgències dels hospitals no paraven de rebre pacients amb Covid, eren les mateixes setmanes que a vegades aquests pacients de les urgències anaven directes a l'UCI, eren les mateixes setmanes que havíem d'augmentar la nostra capacitat de llits convencionals als hospitals, que havíem de buscar altres espais, hotels, pavellons per poder atendre tothom.

Aquest és el context –aquest és el context–, no el podem oblidar en aquest debat tampoc –no el podem oblidar en aquest debat. I d'aquest context en podem aprendre moltíssim. I una de les coses a què em vaig comprometre amb elles –i també m'hi vaig comprometre en alguna reunió d'aquestes que vam tenir amb el sector– és que no podíem parlar només de residències en el sentit més negatiu. És molt dur dir notícies negatives. Però també em deien: «Bé, intenta dir aquelles coses que també hi són, que també són realitat.» Dins el dir la realitat, també intentem dir aquelles coses que són realitat: 10.805 persones grans s'han recuperat, s'han recuperat d'aques-

ta Covid tan horrible, 10.805 persones. Això és positiu: 10.805 persones grans que viuen en residències s'han recuperat d'aquesta Covid.

Tots els trasllats que vam haver de fer..., que jo els podria repetir, però, com que em sembla que també, doncs, ho ha dit el president, només vull destacar una cosa: sí, vam lluitar perquè hi haguessin persones que, si les famílies volien i podien, poguessin anar a passar aquestes setmanes tan dures a casa dels familiars. Hi vam lluitar, ho trobaven de justícia. Havíem de mirar quin protocol ens ho permetia fer amb la màxima seguretat, igual que ara lluitem perquè tornin a casa seva, que és la residència, i que també puguin tornar-hi de forma segura.

També amb aquests cribratges massius que vam fer i que van donar seguretat, com a mínim, als centres, als professionals per poder sectoritzar bé i per poder fer passes clares a dins de les mateixes residències. Amb l'atenció primària que s'hi va abocar, i que haig d'agrair moltíssim haver-hi estat quan també estaven patint una complexitat molt bèstia.

I també, per no allargar-me molt, moltíssim, amb aquestes intervencions que hem hagut de fer a diferents residències. Intervenir residències ni és fàcil ni passa de dilluns a divendres de vuit a tres. S'han intervingut residències els caps de setmana; això vol dir que hi havia gent treballant, mirant els expedients, mirant la resposta, preparant els expedients d'intervenció... Hi ha hagut gent dels nostres equips treballant dissabtes i diumenges en tot això.

I hem hagut, a més a més, de mirar de cara a aquesta continuïtat de l'epidèmia, que no s'ha acabat, fent els plans de desconfinament, veient com podíem recuperar aquelles coses tan inhumanes que ens havia fet fer el virus, com podíem tornar a tenir activitat a les residències, com podíem tornar a acceptar ingressos, com podíem tornar a permetre les visites de familiars de forma que no poséssim en risc les residències, i tot això barrejat amb la por que encara tenien en els centres, classificant les residències. Això és moltíssima feina.

Perquè sempre hem tingut la mirada ben posada en protegir els col·lectius vulnerables, en aquesta etapa del desconfinament, i també en l'etapa en què ara estem, de represa. I ja hem dit que prendríem sempre mesures concretes pensant en protegir els col·lectius vulnerables.

I malauradament ens ha tocat fer-ho una altra vegada a la comarca del Segrià. La primera mesura important també és per protegir les persones vulnerables. Doncs una altra vegada –el conseller ho ha dit bé–, amb la informació d'ara, aquella recomanació que vam fer de no visitar residències aquell 6 de març, si no m'equivoco, si l'haguéssim fet ja mandatòria de prohibició, hauríem guanyat res? Possiblement sí, amb la informació que tenim ara. Doncs amb la informació que tenim ara vam prohibir a la comarca del Segrià les visites a les residències. I ens pesa molt, ens pesa moltíssim.

Per sort, vam treballar molt perquè hi haguessin alternatives de comunicació de familiars amb residents, que és molt important. I també dient..., no només en residències: les persones grans vulnerables que viuen a domicilis, dir-los: «Quedeu-vos a casa. És el moment de prevenir, quan la incidència és alta, i de prevenir primer les persones vulnerables. Quedeu-vos a casa –quedeu-vos a casa–, i només sortiu per allò imprescindible, i, si podeu i teniu entorn, doncs que us ajudi el vostre entorn, i, si no, entre totes les administracions hem d'ajudar i donar suport a les persones vulnerables.»

I amb això també ens estem preparant per a una possible segona onada que pugui ser, doncs, més important, més acusada que els brots que anem tenint. I, com que també ho ha pogut detallar pràcticament el president, només faré èmfasi en alguna cosa, potser en l'objectiu.

Aquest pla complementa el Pla d'acció per la gestió de persones en l'àmbit residencial i l'assistència sanitària en situació de pandèmia, que vam engegar des del principi i que hem anat modificant entre els dos departaments. La idea és prevenir

i intervenir; però no intervenir sol: primer prevenir –primer prevenir–, és la primera passa d'una bona estratègia. El nivell preventiu és clau i important, prevenir l'aparició de la infecció, la protecció dels professionals, en la mesura del possible, amb el material de protecció, evidentment, però també amb la correcta sectorització dels centres; amb la mateixa classificació dels centres; amb la formació continuada de professionals residencials, que és clau, aquesta formació, per poder fer una bona prevenció i estar absolutament preparats per allò que vingui; amb la detecció precoç de la infecció. Un cas en una residència és un brot i ens obliga a actuar, un cas en una residència considerem que és un brot i ens obliga a actuar.

També amb les intervencions de salut pública coordinadament amb atenció primària i amb les direccions de les residències i els responsables higienicosanitaris, que són també responsables tècnics en aquest sentit.

I amb l'atenció sanitària d'àmbit territorial, amb els protocols d'atenció i presa de decisions clíniques, però també amb el reforç..., que vull remarcar una cosa, no tant la xifra dels 450 professionals –metges, metgesses i infermeres–, ni la xifra dels milions d'euros, sinó que és un reforç que és una acció estructural i que ha vingut a quedar-se. Crec que això és el que hem de destacar molt més bé.

I també els centres d'atenció intermèdia, aquests centres sociosanitaris que tenim al nostre país, que són aquest nivell intermedi entre el que és l'hospitalària i la complexitat amb el que és aquesta atenció primària; un nivell intermedi imprescindible per al nostre sistema de salut, però que també imprescindible ho ha estat i ho serà en aquesta pandèmia. I per això a partir d'1 de setembre volem tenir preparats més de cinc-cents llits destinats precisament a poder fer derivacions, quan pertoqui, de persones que viuen en residències, però no només: també les que viuen en domicilis.

Evidentment, aquest pla incorpora tota la part d'atenció social pròpiament dita, que l'ha explicat molt bé el conseller, i també els sistemes d'informació, com els enfortim amb l'ECAP, que és l'aplicació que nosaltres tenim per gestionar-nos des de l'atenció primària a la totalitat de les residències, amb accés per part de metges i infermeres, tant els mateixos de les residències, com també quan els professionals de primària s'hi puguin desplaçar. Amb un sistema de vigilància d'impacte de la Covid als centres residencials, de declaració obligatòria i diària, que és cabdal per tenir informació per seguir l'epidèmia, i amb una xarxa de residències sentinelles per identificar de manera precoç totes les incidències en quaranta-dues residències de diferents regions.

I vull també acabar amb aquesta aposta claríssima per part del conseller El Homrani, del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, en col·laboració amb Salut, perquè compartim una mateixa mirada sobre el model d'atenció a les persones grans i per promoure l'autonomia personal. Hem de repensar com hem d'atendre i cuidar les persones grans, sí, però no ho hem de repensar conceptualment. Realment, tenim molta feina avançada, conceptual, implantada, posada dins els plans. Hem d'avançar per poder planificar conjuntament, per poder gestionar de manera conjunta el territori de forma centralitzada, amb una agència que integri la vessant social i sanitària i que comparteixi també aquesta governança.

Tenim el repte de l'envelliment. Les dades al principi ho mostren, és un gran repte del nostre país, com ho és la natalitat, és un gran repte cuidar molt bé a les nostres persones grans.

Hem après de la Covid que necessitem aquest sistema integrat social i sanitari potent, un sistema que no només curi, sinó que cuidi –i en això em permeto dir que no és que el sistema de salut curi i el sistema social cuidi, sinó que els dos han de procurar, doncs, ser partícips del curar i el cuidar–; la importància de donar impuls a la salut comunitària i de fer front als determinants socials de la salut, que ens permetran també actuar sobre un envelliment de qualitat, i la importància de la salut emocional, el respecte a l'autonomia personal i les decisions –no actuar amb paternalisme, explicar la realitat, la crua i la que és bona–, amb el dret a decidir, amb les

voluntats anticipades, amb tot el que comportin els serveis i l'atenció que fem des del Govern.

Hem de vetllar també perquè cada persona sigui atesa en el dispositiu més adequat per a la persona i el seu entorn proper. No sempre el dispositiu més complex és el dispositiu més adequat per a les persones. Això és un error garrafal, que ho intentem simplificar així.

I ens cal una formació específica no només de la Covid, sinó de manera global, per poder fer front a aquesta pandèmia i a les futures que tinguem.

La primària és cabdal i referent en tots els processos. L'atenció primària ens ajuda a lligar molt bé, a fer aquesta integració –salut i social– que tant necessitem. I per això crec que tenim un deure que és tan gran com preciós: respectar la feina de cuidar les persones –i això crec que ho han dit diferents intervencions aquí al Parlament i ho ha dit el conseller–, escoltar les sàvies paraules de l'humil experiència de la gent gran, i fer tot allò i més per una vellesa digna i amb la màxima calidesa.

Acabo com he començat: un sentit escalf a la nostra gent gran i un gràcies, gràcies immens a les treballadores de salut, sí, de salut, però també a les treballadores a les residències per tot el que han fet per ells i elles, tot el que han fet pels avis i les iaies. Crec que són un exemple per a la societat i ens hem de quedar amb això en aquesta crisi.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera. Seguim ara el debat amb les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris. Per fixar el seu posicionament, i en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gràcies, president. Bien, en primer lugar, desde nuestro grupo sí que queremos lamentar que hoy las entidades del sector, las entidades de la sociedad civil, no hayan tenido voz en este hemicycle; nos hubiera gustado escuchar la voz de los profesionales que han estado desde el día 1 dando la batalla desde las residencias, actuando como auténticos héroes desconocidos. Y desde aquí aproveché para darles también las gracias, y que este Pleno también sirva como homenaje para ellos y por todo el sacrificio de estos últimos meses.

Miren, en este Parlamento hay representadas siete fuerzas políticas, siete partidos que a lo largo de estos años han manifestado sus profundas diferencias en todo tipo de debates sobre el pasado, el presente y el futuro de nuestra tierra. Siete fuerzas políticas que sin duda tenemos distintas formas de ver la sociedad, distintas ideologías que nos han hecho proponer caminos diferentes para Cataluña, pero estoy segura de que, pese a todos nuestros encuentros y desencuentros durante estos años, pese a los acalorados debates, jamás hemos estado tan de acuerdo en algo como lo estamos en esto: Cataluña hoy no sería lo que es sin el trabajo, la generosidad y el sacrificio de nuestros mayores. Desde aquí nuestro más sentido pésame a sus familias y a sus allegados y nuestro homenaje. Creo que no hay palabras que puedan honrar suficientemente a esa gran generación que con su esfuerzo, que con su sacrificio, que con su trabajo y su generosidad hicieron de este país un país muy grande y una sociedad también muy grande.

Vivieron los horrores de la guerra y la postguerra. Nos dieron una lección dejando atrás las heridas tras cuarenta años de dictadura, abriendo una nueva etapa de reconciliación y de libertad para que nosotros pudiéramos vivir mejor que ellos. Durante la crisis del 2008, volvieron a sacrificarse, compartiendo lo poco que tenían, sus pequeñas pensiones, para ayudar a sus hijos y a sus nietos.

Y sin embargo ahora, cuando más nos necesitaban, cuando llegó el momento de devolverles todo lo que nos habían dado, con una pandemia que les tenía en el pun-

to de mira, les hemos fallado. Nuestros mayores se vieron solos, indefensos y vulnerables ante un virus mortal que no distingue nada ni a nadie, y no pudimos acompañarles y estar con ellos, no pudimos explicarles qué pasaba, no pudimos sostenerles la mano para que sintieran nuestro cariño en estos últimos momentos, ni tampoco despedirles como se merecían.

Y todos sentimos este dolor, porque todos hemos vivido este dolor de cerca. El virus no ha hecho distinciones ni ideológicas, económicas, identitarias... El virus nos ha convertido a todos en víctimas y nos ha recordado nuestra condición de seres vulnerables.

Todos los aquí presentes somos conscientes de este drama humano que se ha vivido en las residencias de mayores, un drama que pesará siempre sobre nuestras instituciones como una losa, un drama que debe empujarnos hoy aquí a acordar soluciones desde la unidad y desde la responsabilidad. Hagámoslo, lleguemos a acuerdos, por el bien de nuestros mayores. Ellos que son mayores pero que también son muy grandes, por su experiencia, por su sabiduría, por su generosidad, pero que también nos necesitan. Aprendamos de los errores ahora que ya están aquí los rebrotes; se ha hablado ya en esta tribuna, y estamos muy preocupados por lo que está pasando en Lleida.

Y está bien reconocer los errores; parece que por algunos *consellers* se ha entonado el *mea culpa* –no en todos los sentidos, solamente en algunos, porque también hemos escuchado esas viejas cantinelas de echarle la culpa a los demás. Pero no basta, no basta con reconocer los errores: hay que aprender de ellos, para poder enfrentarse a estos rebrotes, que, insisto, no son solo una amenaza, no son solo una advertencia; los tenemos ya aquí.

Y no nos podemos permitir seguir perdiendo a nuestros mayores por decenas de miles, porque una sociedad justa se mide por cómo les cuidamos en los momentos más difíciles. Les hemos ya ha fallado una vez y no podemos fallarles más.

Miren, el drama que se ha vivido en las residencias catalanas no se puede volver a repetir. Y nosotros en Ciudadanos entendemos que nos enfrentamos a la peor crisis sanitaria probablemente del último siglo; que nadie estaba preparado para esto, somos conscientes, y que los gobiernos han tenido que actuar sobre la marcha. Sin embargo, señor Torra y señores del Govern, otros gobiernos tienen el argumento de que lo han intentado, de que han destinado recursos, de que lo han puesto todo para intentar frenar el coronavirus. En cambio, ustedes aquí han seguido gobernando para el *procés* y para la autodeterminación. Y no es una cosa que diga yo, aunque la señora Budó lo niegue con la cabeza: es que esto lo ha proclamado el señor Torra a los cuatro vientos, usted misma, señora Budó, diciendo que en una Cataluña independiente todo hubiera ido mejor, que no habría tantos muertos. Ustedes se han empeñado en recordarnos, día tras día, que su prioridad no era estar pendientes de las vidas y los empleos de tantísimos catalanes.

Por tanto, yo les pido que aprendan del pasado, por doloroso que sea, y que se pongan manos a la obra para salvar vidas en el futuro, para proteger a los mayores de Cataluña de estos rebrotes que, insisto, están aquí ya. Estos rebrotes, como les digo, se combaten con aprendizaje. Hace meses, ya, que la Covid-19 se adueñó en un suspiro de nuestras calles, y ser mayor se convirtió de un día para otro en una situación de riesgo. Allí donde no supimos reaccionar, el virus se hizo más y más fuerte, causando muchísimo dolor. Y esta vez no cabrían excusas por parte de aquellos que gestionan la crisis sanitaria. Fallar esta vez sería doblemente injusto y doblemente doloroso para las familias de Cataluña; así que fallar no puede ser una opción. Por tanto, insisto, señores del Govern, aprendan de los errores, de este drama humano que se ha vivido en las residencias de Cataluña, para que no vuelva a suceder.

Miren, hoy aquí se ha hablado de cifras. Yo no quiero hablar de cifras, me niego a reducir la vida de nuestros seres queridos a un simple número, a un simple porcentaje o a un punto de esa fatídica curva epidemiológica. Cada vida perdida, cada

esperanza arrebatada por el Covid-19, tienen que ser suficientes para hacernos reflexionar. Y tenemos que saber qué pasó, no solo para buscar culpables, sino sobre todo para buscar soluciones. Debemos estar preparados para el futuro, y eso pasa inexorablemente por analizar lo que pasó.

Porque es cierto que este virus no traía manual de instrucciones, y en esto hemos insistido mucho, y se lo reconozco, de verdad: nadie estaba preparado para una crisis como esta. Pero ahora tenemos la experiencia, y nos ha costado demasiado cara como para no aprovecharla.

Mire, es imposible que se corrijan los errores, como le decía antes, si no se reconocen. Y aquí, pues, no se ha gestionado como se debería. Y es cierto, insisto, que no fueron los únicos, es cierto que estos errores se repitieron a lo largo de varias comunidades autónomas..., a lo largo de toda Europa hemos visto cómo las residencias de personas mayores, pues, son probablemente las que más han sufrido. Pero el mal de muchos nunca puede ser consuelo, y sobre todo cuando estamos hablando de tantas vidas perdidas.

Todas las residencias catalanas denunciaban la falta de material, de personal y de decisión. Los EPIs no llegaban, los contagios iban en aumento y la improvisación no hacía presagiar nada bueno.

Ante este caos, insisto, denunciado por todas las residencias catalanas, nosotros, desde Ciudadanos, nos pusimos manos a la obra. Yo recuerdo que el 23 de marzo –fíjense, tan solo unas semanas, unos días después de decretar el estado de alarma– nosotros ya les solicitamos, desde Ciudadanos, que pidieran la ayuda de la UME, que pidieran el despliegue del personal médico militar. Si las residencias estaban desbordadas, ¿por qué no utilizar este personal médico que estaba a nuestro alcance? El 31 de marzo también les pedimos que no bloquearan las labores de desinfección; insisto, una unidad militar especializada que se ofrecía a entrar a desinfectar en las residencias y que sin embargo se encontraba una negativa por parte del Govern. Y esta petición fue una petición que nosotros reiteramos desde nuestro grupo durante todas las semanas que ha durado esta crisis, atónitos ante la negativa de este Gobierno. Y sinceramente, a día de hoy, yo sigo sin entender el porqué de esa respuesta, por qué no quisieron ustedes aceptar esa ayuda que se les ofrecía, desinteresada.

El 5 de junio, finalmente, y a petición de nuestro grupo, nos reunimos con el *conseller* El Homrani, una reunión de la que desde aquí, pues, quiero destacar el tono positivo y constructivo por ambas partes, en la que nosotros facilitamos una batería de medidas que surgía del trabajo que nuestro grupo había hecho reuniéndose con decenas de entidades representativas de los sectores más castigados por el Covid-19. Y pusimos esas propuestas y esas soluciones y medidas que nosotros pensábamos que eran las mejores para atajar esta crisis a disposición del Gobierno, porque no nos importa quién ponga en marcha esas medidas, si estas sirven para ayudar a la ciudadanía.

Pues bien, han pasado más de tres meses, ya, desde ese 23 de marzo en el que nosotros nos empezamos a mover y a pedirles cosas para que ustedes anunciaran un plan de contingencia para residencias. Es un plan que llega tarde y es un plan que olvida, para nosotros, una de las partes más esenciales, no solo para nosotros sino también para el sector, que es la prevención. Los planes para actuar ante un rebrote, por supuesto que son importantes, pero creo que en el caso de las residencias intentar que el rebrote ni siquiera se llegue a producir es más importante todavía. Y para eso la clave es la prevención: desinfección y tests; son esenciales. Y lo que les pedimos es que escuchen al sector, que hablen con ellos, y por eso lamentábamos que hoy no pudieran estar aquí teniendo voz, y esperamos que podamos en esa comisión de investigación poder escucharles.

Miren, durante esta crisis hemos visto cómo faltaba material en los hospitales y en las residencias, mientras aquí ustedes les subían el sueldo a los expresidentes; he-

mos visto cómo no llegaban los EPIs, mientras ustedes seguían regando con dinero público, pues, por ejemplo, las embajadas separatistas. Eso ha estado pasando aquí durante estos meses, no es una cosa que nos inventemos nosotros. En esos plenos extraordinarios que hacíamos en plena pandemia para poder sacar adelante las medidas necesarias para el Covid-19, ustedes aprovechaban, por ejemplo, para subir el sueldo a los expresidentes. Y entiendo que les duela que se lo digamos desde aquí, pero es que es la realidad, y no pueden ustedes vivir de espaldas a la realidad ni negar lo que están haciendo.

Y esto no puede suceder nunca más –no puede suceder nunca más. Ni usted, señor Torra, ni nadie puede volver a poner una causa política o ideológica –la que sea, nos da igual– por encima de la salud de los catalanes. Ninguna –ninguna.

Miren, Cataluña necesita enfrentarse a los rebrotes con dos cosas de las que usted, pues, no anda precisamente sobrado, que es con prudencia y con responsabilidad, señor Torra. Y solo así vamos a poder proteger la salud de los catalanes, darles certidumbre y darles confianza. Yo me imagino estos días a tantísimos catalanes preocupados en sus casas, preocupados al ver estas noticias que nos están llegando desde Lleida, con el miedo de volver a repetir las semanas más duras de los meses de marzo y de abril, el miedo a contagiarse, el miedo a tener que volver a cerrar sus negocios y, lo que es peor, el miedo de pensar en sus padres o en sus abuelos, si es que los tienen en una residencia.

Y estoy convencida de que lo que los catalanes quieren es que tomemos las riendas, que nos pongamos a resolver este problema, ningún otro. No quieren ver a su Gobierno echándole la culpa de los demás, no. Quieren mirarles, quieren mirarnos, a todos nosotros, y sentirse protegidos.

Así que, llegados a este punto, yo creo que solo hay dos maneras de enfrentar esta situación: o bien quedarnos en la frustración, en la rabia, en la crítica estéril, o mirar al futuro y poner soluciones encima de la mesa. Nosotros, en Ciudadanos, lo tenemos muy claro. Los rebrotes ya están aquí, y la pregunta es: ¿qué hemos aprendido hasta ahora y qué vamos a hacer para que no se repita?

Miren, Ciudadanos forma parte de los grupos que solicitaron la comisión de investigación, porque queremos saber qué es lo que ha pasado en las residencias, cuáles han sido las decisiones erróneas y quién o quiénes han sido los responsables de las mismas. No con el fin de buscar un culpable, sino, insisto, con el fin de que no vuelva a ocurrir. Porque solo la verdad nos puede hacer libres. Puede que algunos tengan miedo a la verdad, probablemente aquellos que se equivocaron; pero créanme que la incertidumbre y el desconocimiento dan más miedo todavía. No se trata, insisto, de buscar cabezas de turco, sino de potenciar lo que ha funcionado y de descartar lo que no.

Porque aquí, en Cataluña, vuelvo a insistir, se han repetido situaciones insólitas durante esta crisis, situaciones que no se han dado en ningún otro lugar de España. De nuevo Cataluña ha sido la excepción, para mal, de España, una excepción además especialmente dolorosa en esta ocasión. Porque cuanto mejor se comportaban los ciudadanos, con más civismo, con más responsabilidad, con más solidaridad, más nos dolía ver al Govern de la Generalitat negando la ayuda, insisto, para salvar vidas en Cataluña, o viéndole, señor Torra, regateando por media competencia, en mitad de la pandemia más dura de este último siglo.

Mire, las circunstancias han cambiado, aunque ustedes hayan seguido erre que erre; ni siquiera en medio de una pandemia como esta han sido capaces de dejar al margen al margen las discrepancias. A mí me gustaría preguntarles quién fue el responsable de denegar esos permisos para que la UME entrara a desinfectar en las residencias, quién asume la decisión, esta nefasta decisión. Yo no quiero ni siquiera pensar o imaginarme qué pasará si en esta comisión de investigación que tenemos en marcha se constata la fatalidad y la negligencia al tomar esa decisión. ¿Qué hubiera pasado si esa desinfección se hubiera hecho a tiempo? ¿Qué hubiera pasado si

el personal médico militar se hubiera desplegado en las residencias, tal y como pedía Ciudadanos? Y son preguntas muy duras, sobre todo porque estoy convencida de que muchísimas familias se hacen estas mismas preguntas cada día, esas familias que han perdido a un familiar sin ni siquiera tener noticias suyas, sin ni siquiera poder despedirse. Son preguntas muy duras, desde luego, pero entiendo que alguien deberá asumir esa responsabilidad.

Ha habido graves deficiencias por parte del Govern a la hora también de reponer el personal en las residencias. Esta crisis ha sido terrible para todos, pero los que más la han sufrido o la han sufrido como nadie han sido los profesionales sanitarios y aquellos que cuidaban en estas residencias y cuidan a nuestros mayores. Perdíamos efectivos a diario en la batalla contra el virus, y en una situación como esta, pues, se supone que las *conselleries* y el Govern deberían haber liderado la búsqueda de personal, pero sin embargo no lo hicieron. Y queremos también saber por qué: si fue por dejadez, si fue porque a ustedes le sobrepasó la crisis durante esas semanas tan críticas, o porque no lo vieron una necesidad.

Fíjense que hubo personas –y esto se ha dicho también aquí en esta tribuna; por tanto, no lo denunciábamos solo nosotros desde Ciudadanos, también otros grupos comparten esta opinión– que durante más de quince días estuvieron sin saber, sin tener noticias de sus familiares dentro de las residencias; residencias que, aun siendo públicas, les decían que no les podían dar esa información. ¿Cómo es posible que esto pudiera suceder en un tiempo, además, de tanto dolor, de tanta incertidumbre, de tanta vulnerabilidad para nuestros mayores? ¿Dónde queda la preocupación por gestionar también el sufrimiento de aquellos familiares que convivían con el miedo? –no hablemos ya del de los pacientes.

Queremos saber, queremos saber las respuestas a todas estas preguntas, señores del Govern. Y como líderes de la oposición, y también como el resto de los catalanes, les exigimos saber qué ha pasado y cuál es el alcance de su responsabilidad en este drama humano.

Y no vale tomar decisiones y luego diluir las responsabilidades, no vale rechazar la ayuda del resto de España y luego decir que España tiene la culpa de todo. Eso no vale, señor Torra.

Y, miren, si los catalanes tienen que reflexionar sobre el papel de su Govern en esta crisis, creo que también tenemos que pensar todos muy seriamente sobre las condiciones en las que viven muchos de nuestros mayores. Los pactos de la reconstrucción, que nosotros esperamos que se puedan alcanzar entre todas las fuerzas políticas y los agentes sociales, no se pueden olvidar del enfoque intergeneracional y la atención a nuestros mayores. Es una cuestión que debemos abordar aquí y ahora, porque, cuanto más contenido metamos en este Pleno, menos lugar habrá para la improvisación, para el sectarismo o para la opacidad. E insisto que los rebrotes ya están aquí; por tanto, no tenemos tiempo que perder.

Esta pandemia ha puesto de manifiesto la situación en la que viven miles de mayores, algunos en residencias que no cumplen, algunas de ellas, pues, la calidad exigible y que merecen estas personas, y algunos incluso que han vivido durante esta pandemia en la soledad en sus propias viviendas. Junto a los recursos suficientes y la transparencia necesaria de los centros de mayores, debemos avanzar también en un modelo de atención que les asegure acompañamiento en su propio hogar, una vida plena, activa y que mantenga sus redes sociales para quien no quiera abandonar su entorno. No podemos permitirnos nunca más que la edad sea un motivo para crear ciudadanos de segunda en Cataluña.

Miren, hay una realidad de fondo en la gestión de toda esta crisis, y es que ha sido, como les decía, muy difícil de gestionar por parte de todos los gobiernos autonómicos, sí. Pero a ustedes además es que les ha pillado con la guardia baja, porque ustedes estaban pensando en otras cosas que nada tenían que ver con la gestión de una comunidad autónoma. Y durante estos años desde Ciudadanos se lo hemos di-

cho en infinidad de ocasiones, les hemos interpelado varias veces sobre la desprotección social a la que tenían sometida a la ciudadanía; hemos impulsado varios plenos monográficos para que ustedes reorientaran sus políticas. Pero nada, a ustedes solamente les interesaba su libro, su libro, su libro del *procés* y su Mesa, su Mesa, su Mesa de la vergüenza, nada más.

Y ustedes pasarán a la historia como el *govern* que en medio de una pandemia mundial, pues, rechazaba la ayuda de la UME, decía que en Cataluña moría más gente porque estábamos en España, o incluso veían extrañas conspiraciones en el número de mascarillas suministradas. Y quizá esto a ustedes no les importe, pero es que ustedes también van a pasar a la historia por ser el *govern* que falló a los catalanes cuando más les necesitaban. (*Remor de veus.*)

Y a los señores de Esquerra Republicana, que a veces ponen cara de buenos en Madrid cuando les interesa, yo les quiero preguntar: ¿ustedes qué han conseguido para millones de catalanes en esta crisis con esa dichosa mesa de la autodeterminación suya?, ¿qué es lo que han conseguido? Nada, no han conseguido absolutamente nada. ¿Sabe quién ha conseguido ayudas para que los autónomos catalanes tengan ampliado su derecho a prestaciones? Ciudadanos. ¿Saben quién consiguió extender los ERTes más allá del estado de alarma? Ciudadanos también. Les vuelvo a preguntar: señores de Esquerra Republicana, ¿qué han conseguido ustedes para los catalanes durante esta crisis? Nada.

Así que, señores de Esquerra Republicana, se lo voy a decir además ante los señores del Partido Socialistas, que creo que les vendrá bien también escucharlo: ¿saben cuál es la mesa que necesitamos en Cataluña? La mesa de la reconstrucción entre catalanes, que ustedes como gobierno se niegan a impulsar. Si quieren una mesa, siéntense con la mayoría de los catalanes a buscar soluciones para los ciudadanos, y no solo soluciones para sus compañeros de partido. Demasiado tiempo llevan ustedes obviando sus responsabilidades como *govern*.

Y no sé si es que nos han dado cuenta, pero es que precisamente llegamos a esta crisis sin que sus *conselleries* estuvieran bien engrasadas, porque no han hecho el trabajo diario, porque no gestionaron bien los problemas reales de la ciudadanía. Y por eso la crisis nos ha llegado con desafíos sociales pendientes, con la estructura social para los ciudadanos en los huesos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), mientras se despilfarraba el dinero. Y nosotros durante muchísimo tiempo les advertimos, y nunca nos quisieron escuchar.

El vicepresident primer

Disculpi, senyora Roldán, és que el sistema s'ha penjat i s'està reiniciant; per tant, el rellotge no compta. Aproximadament, li quedava una mica menys de quinze minuts; per tant, jo li comptaré aquest límit de temps a partir d'ara.

Lorena Roldán Suárez

Em queden quinze minuts, doncs?

El president

Sí, crec que era una miqueta menys, però vostè...

Lorena Roldán Suárez

Gràcies, president...

El president

...tindrà fins aquest moment, sí.

Lorena Roldán Suárez

Bien, después de esta interrupción –gracias–, como les decía, esta crisis nos pilló en un mal momento, porque ustedes durante muchísimo tiempo renunciaron a gestionar sus competencias como gobierno. Yo creo que todo el mundo recuerda al señor Torra diciendo que él no había venido aquí a gestionar una comunidad autóno-

ma, y cuando alguien no viene a gestionar una comunidad autónoma, luego nos encontramos que, cuando llega una desgracia como esta, no estamos preparados para hacerle frente.

E insisto que nosotros, durante muchísimos años, les hemos estado advirtiendo, pero nunca nos quisieron escuchar. Y aquí han fallado muchas cosas a todos los niveles, y suerte que hemos contado con esos seres anónimos de los que les hablaba antes, que se han dejado la salud –literalmente, se han dejado la salud– para evitar más fallecimientos. Incluso usted, señor Torra, reconocía el pasado 2 de abril que había cosas que la Generalitat no había hecho bien. Usted decía: «No hicimos bien en no informar de la situación de las residencias con la claridad con que lo deberíamos haber hecho desde el primer momento.» Y, como le decía, no basta con reconocerlo, hay que, también, aprender de los errores.

Miren, uno de los problemas fundamentales ha sido que el Govern ha impuesto a las residencias trabajar con una ratio de profesionales y con unas dotaciones económicas que se diseñaron en el 2007; por tanto, con una realidad, pues, muy distinta, como usted se puede imaginar, a la de un contexto de emergencia por una pandemia global. Y quiero recordarles que esa legislación de la Cartera de servicios sociales indica que se tiene que renovar, se tiene que actualizar la Cartera de servicios sociales cada cuatro años. ¿Saben cuántas veces se ha renovado la Cartera de servicios sociales desde su creación? No hace falta que nadie rebusque en los papeles: nunca, nunca en todos estos años, desde el 2007, desde que se creó la Cartera de servicios sociales, ustedes han sido capaces de actualizarla. ¿Por qué? Pues porque ustedes han preferido cuidar a sus redes clientelares del nacionalismo, en lugar de cuidar a aquellas personas que necesitan ser protegidas por lo público, porque son vulnerables, como los mayores, cuya calidad de vida y la atención para ellos ha bajado, lógicamente, porque ustedes desde el 2007 que no se ocupan de ellos. Porque en Cataluña la cartera de servicios se ha ido vaciando conforme se llenaba la cartera de algunos que vinieron a las instituciones a obviar su servicio a la ciudadanía mientras se llenaban los bolsillos.

Miren, la Cartera de servicios sociales, como les digo, está totalmente desfasada, y sin embargo ustedes aquí vienen a hablar de segundos referéndums, del referéndum del referéndum –que es que yo aquí ya me pierdo–, de cómo se va a llamar por enésima vez el partido de quienes tanto daño hicieron a la convivencia, tenemos que estar aquí todos pendientes del calendario judicial del señor Torra o de las rencillas que ustedes tienen con sus socios de gobierno, que pleno tras pleno vienen aquí a mirarse de reojo, en lugar de estar pendientes de lo que es realmente importante. Es una pena –es una pena. Esto para ustedes es lo prioritario, pero sin embargo, pues para hablar de la cartera de servicios y de actualizarla, ya si eso..., otro día, ¿verdad, señores del Govern? Así es como han funcionado ustedes durante todos estos años. Y si acaso, pues proteger las residencias, también lo dejan ustedes para otro día, parece ser, porque han estado completamente desprotegidas, sin mascarillas, sin EPIs, sin tests, sin ningún tipo de ayuda por parte del Govern. E insisto que no lo decimos nosotros, que lo dicen los profesionales del sector, que tendremos oportunidad de escucharles en esta comisión de investigación que hemos abierto en este Parlamento.

Me podrán decir ustedes quizá –porque les he visto antes que hacían muchos aspavientos, cuando yo les recriminaba no haber aceptado la ayuda de la UME–, a lo mejor nos dicen que es que esa desinfección se hizo por parte de empresas privadas, que a mí también me parece lamentable tener que gastar dinero público de los catalanes en contratar una empresa privada porque alguien no quiere aceptar la ayuda de la UME; me parece bastante triste. Pero es que además, después de que desembolsáramos ese dinero de todos los catalanes en desinfectar esas residencias con dinero, insisto, público, tuvo que volver la UME a desinfectar lo que ya estaba desinfectado. Así lo habían hecho. Es que, sinceramente, ¿no ven ustedes el desbarajuste en toda esta gestión que han hecho ustedes con las residencias?

Creo que la mejor lección que les ha podido dar esta crisis es que no se rechaza ninguna ayuda, venga de donde venga. No se rechaza ninguna ayuda, y menos cuando esta ayuda es para salvar vidas. Y espero que esta elección sí que la hayan aprendido, porque a mí no me entra en la cabeza qué ideología, qué idea rechaza y recela de quien le ofrece ayuda para salvar vidas. Ni a mí me entra en la cabeza, y estoy convencida de que a ningún catalán le entra en la cabeza.

También ha habido otras lecciones, no solamente esto que, insisto, espero que hayan aprendido; también otras lecciones que les ha ido dando el curso de los acontecimientos. Se ha ido el señor Aragonès; es una pena, porque creo que toca hablar de los presupuestos también, porque estaba empeñado, el señor Aragonès, en aprobar estas cuentas desfasadas fuera como fuera, ¿eh? Y estos presupuestos, los presupuestos de este Gobierno, estaban calculados antes de la crisis de la pandemia y, por tanto, no podían evidentemente, pues, imaginar o prever lo que podía pasar. Por tanto, esos presupuestos son la crónica de un mundo que ya no existe, por mucho que ustedes se hayan empeñado en decir que sirven y que los van a repriorizar y no sé qué más van a hacer con estos presupuestos. Pero, si el coronavirus lo ha cambiado todo, ¿cómo no les iba también a cambiar a ustedes las cuentas? Es que era una cosa ya de cajón, es que era una cosa de sentido común, pero ustedes no quisieron, nuevamente, escuchar.

Y les voy a decir una cosa: Cataluña necesita unos segundos presupuestos, no un segundo referéndum, señor Torra, unos segundos presupuestos. Pónganse ya de una vez por todas a trabajar en estas nuevas cuentas, para que podamos hacer frente a estos temidos rebotes, y déjense ya también de gastar el dinero, pues, en este pozo sin fondo del *procés*.

Miren, necesitamos personal suficiente, material preventivo en las residencias para que nadie quede desprotegido. Y, como les decía, esto va muy en serio, y estamos viendo ya la experiencia en el Segrià, en Lleida. Ahora es momento de gestión, y de gestión con transparencia y con responsabilidad. Tienen ustedes que garantizar el material de protección entre los 75.000 profesionales que trabajan en las residencias. Tienen que reorganizar los recursos que ahora tenemos por estos presupuestos desfasados, los tienen que reorganizar y dirigirlos a *conselleries*, pues, que son claves en esta pandemia, como la *conselleria* de Salud o la de Trabajo y Asuntos Sociales. Tienen que recortar los gastos superfluos que todos conocemos: 900 millones de euros que nos podríamos ahorrar si ustedes recortaran duplicidades administrativas, estructuras paralelas varias, enchufados, sueldos estratosféricos..., 900 millones de euros que estoy segura que a la señora Vergés le vendrían estupendamente para su *conselleria*, y al señor El Homrani exactamente lo mismo, y no solamente a ellos, sino a todos los catalanes. Hagan el favor de gastar los recursos allí donde más se necesitan.

Y nosotros les hemos ofrecido esa colaboración, les hemos ofrecido esa ayuda. Antes les explicaba cómo pusimos nuestras medidas a disposición de este Gobierno. Así que, por favor, no hagan como con la UME, recuerden lo que les he dicho: ninguna mano sobra cuando está en juego la vida de las personas.

Miren, a lo largo de estos meses desde Ciudadanos hemos estado trabajando en contacto permanente con las organizaciones del sector y hemos presentado estas propuestas al Govern para actuar de forma urgente. Han sido muchísimas, las propuestas que les hemos hecho llegar a ustedes, ofreciendo nuestra colaboración para ponerlas en marcha, como por ejemplo antes les explicaba que les solicitamos que pidieran el despliegue del personal médico militar en las residencias; también pedimos que se hicieran tests rápidos para el personal en estas residencias, o, por ejemplo, medidas de hospitalización para los residentes en los propios centros de mayores, para que se pudiera aliviar la presión en los centros hospitalarios y para que también se pudiera reducir el riesgo de contagio ante una población tan vulnerable.

Son medidas que son compartidas por el sector, porque nadie mejor que los profesionales que han estado en primera línea de fuego para conocer las problemáticas y las necesidades de las residencias y nadie mejor que ellos para ayudarnos a nosotros a orientar esas decisiones que se tienen que abordar desde lo público. Propuestas sensatas, realistas, hechas desde la moderación, que sin embargo, pues, hemos comprobado que no se han aprovechado.

Pero ¿saben qué? Que nosotros lo volveríamos a hacer y lo seguiremos haciendo, porque en una situación como esta los políticos tenemos que estar a la altura. Y eso no significa que no tengamos que ser críticos, ni siquiera significa que les demos esa confianza que ustedes piden y que, sin embargo, pues luego desbaratan con esa mala gestión y con esas cuñas separatistas suyas que insisten en hacer en las ruedas de prensa. Y no es para que estén orgullosos. Pero ni por esas van a conseguir que el primer partido de Cataluña deje de pensar en los catalanes.

Y se lo vuelvo a preguntar hoy, señor Torra, ya que el otro día le pregunté pero no me contestó: ¿qué estaría haciendo usted si el Govern de la Generalitat fuera de Ciudadanos y ustedes estuvieran en la oposición? Piense y reflexione.

Mire, nosotros seguimos tendiendo la mano a todos los catalanes, y eso se traduce en que mantenemos nuestro compromiso de cooperación; pero exigimos conocer también todas las responsabilidades de la gestión de esta crisis en las residencias, porque insisto que la única forma de no volver a cometer los errores del pasado es hacer justicia.

En el Pleno de la reconstrucción de la semana pasada se aprobó en este Parlamento un plan de contingencia para hacer frente a los rebrotes que presentamos desde mi grupo, desde Ciudadanos, en el que había una batería específica de medidas para proteger a los mayores. Nuestra obligación es velar por aquellos que más necesitan protección, y en ningún caso, insisto, protegiendo a los gobiernos, sino protegiendo a las personas.

Por eso, además de todas las medidas que ya les hemos ido presentando a lo largo de estas semanas, nosotros también queremos impulsar un plan de contingencia para hacer frente a los rebrotes en las residencias, que seguramente será complementario a este plan que anunciaban también desde el Gobierno. Queremos garantizar una atención de calidad a los internos, y los medios también necesarios para los trabajadores. Que se lleven a cabo programas de apoyo emocional y formación en gestión de crisis para profesionales que tanto han sufrido. Que se garantice también que los familiares de los residentes reciben información; que ninguna familia nos vuelva a decir que durante quince días no tuvieron información sobre sus mayores dentro de esas residencias. Y, por supuesto –por supuesto–, que si necesitamos que la Unidad Militar de Emergencias o cualquier otro organismo público nos ayude, que nos pueda ayudar, que no le denieguen esa ayuda. Déjense aconsejar, hagan caso a las propuestas buenas para los catalanes, aunque no sean suyas.

Miren, hoy tenemos la oportunidad de actuar con justicia y honrar la memoria de nuestras víctimas, aprobando medidas que puedan salvar la vida de nuestros mayores ante esos rebrotes que ya desgraciadamente tenemos en Cataluña. Se lo debemos todo –todo–, a los mayores que ya no están entre nosotros pero cuyo ejemplo puede y debe guiar nuestra acción política. Se lo debemos a todos aquellos que aún tenemos la fortuna de conservar a nuestro lado. Estemos a su altura y construyamos una Cataluña mejor sobre su ejemplo y su legado. Una Cataluña en la que lo primero sea la vida de los ciudadanos, y todo lo demás sea secundario. Una Cataluña que pueda mirar a los ojos a las familias de las víctimas y pasar el testigo a las generaciones futuras con la conciencia bien tranquila. Si no nos unimos por nuestros mayores y por la memoria de las víctimas, ¿entonces cuándo?, ¿cuándo lo vamos a hacer? Es el momento de recuperar fuerzas, de unirse y de pensar con la cabeza fría.

El virus nos ha dado una tregua, al parecer, durante estas semanas. Aprovechémosla. Porque los rebrotes, como les decía, están aquí. Y lo que hacemos y lo que

decimos en este Parlamento tiene un impacto real y directo en la vida de las personas. Ojalá en el futuro se pueda marcar el día de hoy en rojo y decir que aquí empezó todo, este fue el día en que Cataluña cambió el *procés* por la salud, el supremacismo por la igualdad y el enfrentamiento por la unión. Por nosotros no va a quedar. Pongamos en marcha, porque se lo debemos a nuestros mayores.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, president. Diputades, diputats, molt honorable president, consellers conselleres, vam voler impulsar aquest Ple amb dos objectius fonamentals: en primer lloc, analitzar què és el que ha passat, i en segon lloc, preparar-nos de veritat davant un possible rebrot de la pandèmia en l'àmbit residencial. Però d'entrada ja podem estar contents de la celebració d'aquest Ple, entre altres coses, perquè ha servit perquè ahir mateix el Govern presentés un pla de contingència per a les residències. Ja estem una mica acostumats a aquesta acció-reacció, però si això vol dir que l'oposició marca l'agenda del Govern, doncs és que alguna cosa devem estar fent bé. I per tant els agraeixo que vostès, per tenir preparat i tenir un cert argumentari muntat, ens hagin presentat aquest pla. Després m'hi referiré.

En les seves intervencions, senyor president, jo he trobat a faltar una certa auto-crítica. És veritat que els consellers han fet alguns apunts de crítica, però tinc la sensació que vostès han fet una explicació d'allò que succeïa al país de despatxos cap endins. Perquè el que nosaltres hem trobat del que han viscut la gent i els professionals des de l'àmbit residencial, però també les famílies, és bastant diferent a la perfecció de la gestió que vostès han explicat en aquest Parlament.

D'entrada m'agradaria deixar clara una qüestió competencial per a aquells aficionats a cercar responsabilitats a tot arreu menys a casa seva: ni comandament únic ni recentralització, Ordre 275/2020 del Ministeri de Sanitat, punt 3: «Se faculta a la autoridad competente de la comunidad autónoma en función de la situación epidémica y asistencial de cada centro residencial o territorio concreto, y siempre atendiendo a principios de necesidad y de proporcionalidad, a intervenir los centros residenciales objeto de esta orden.» Aquesta mateixa ordre amplia les competències no només als centres públics, sinó també als centres privats, i posa aquesta capacitat en mans de les comunitats autònomes, i també els faculta per fer inspeccions que es creguin convenients i a dictar les disposicions i resolucions necessàries per complir el que s'especifica a les ordres. Però és que, més enllà d'aquesta ordre, vostès sempre han tingut les competències exclusives en residències, *sempre*. Lògicament també les de salut, però les de residències, sempre, són competències exclusives seves. Per tant, sempre han tingut les competències i, per tant, vostès són els responsables de la gestió, per bé o per mal, amb els encerts i amb els errors, del que ha passat a Catalunya en els darrers mesos.

L'impacte de la Covid-19 a les residències ha estat generalitzat a Catalunya, a Espanya i Europa; això s'ha dit i és ben cert. Per cert, ha estat incisiu en diferents models residencials. Cal canviar el model a Catalunya? Sí, però ha estat incisiu en països amb diferents models assistencials. Per tant, són dos debats diferents.

La meitat de les residències de Catalunya han estat afectades contundentment per la Covid, públiques i privades; el virus no entén tampoc de formes jurídiques. L'altra meitat va poder esquivar-les gràcies a la tasca dels seus equips directius i de les seves professionals.

Mentre durant els primers dies del decret d'alarma es buscaven els recursos necessaris per ampliar els llits d'UCIs als hospitals o reforçar els equips sanitaris,

l'oblit per part del Govern arribava a les residències de gent gran i persones amb discapacitat, un sector que ja el mes de febrer va advertir el Govern de la Generalitat de les conseqüències que podia tenir l'entrada del virus a les residències i al sector residencial en general. Ho van fer la patronal ACRA i altres patronals del país, que van advertir directament el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies dels riscos que la Covid-19 tindria per a les residències i que, de fet, reclamaven directrius per afrontar-la.

El 5 de març el Ministeri de Sanitat envia a les comunitats autònomes..., no cal anar a buscar Àustria, França..., no, no: el ministeri, el 5 de març, envia a les comunitats autònomes un document tècnic que porta per títol «Recomendaciones a residencias de mayores y centros sanitarios para el Covid-19». Entre aquestes recomanacions –ho recordeu, deu dies abans del decret de l'estat d'alarma– es troben, per exemple, la suspensió de les visites dels familiars, la necessitat de gels hidroalcohòlics, guants, desinfeccions dels espais, informar dels casos més greus del sistema de salut o l'aïllament d'aquells residents que presenten simptomatologia greu.

El conseller El Homrani..., vostè tenia, per tant, les advertències suficients i les competències per poder actuar amb una certa antelació, tant pel que li va dir el mateix sector com per les indicacions del ministeri. Però no va ser fins una setmana després que van fer públiques les primeres recomanacions, que anaven justament en la línia del document que recomanava el ministeri.

Després, amb el decret d'estat d'alarma del 14 de març, tot va tancar. De fet, les residències de Catalunya van tancar el dia 16 de març. I començaven aquí unes setmanes d'absolut desconcert, de manca de directrius clares i de desinformació.

Vostès anunciaven llavors circuits de coordinació territorial per resoldre les incidències de manera coordinada amb les entitats que gestionen els serveis d'atenció domiciliària, els ajuntaments, els consells comarcals i, per tant, també, els serveis socials. Una coordinació que mai va existir o, com a mínim, que els professionals no van notar. Van ser les empreses gestores, les professionals del servei d'atenció domiciliària, junt amb els ajuntaments i amb els serveis socials municipals, les que van garantir l'atenció a aquelles persones amb dependència que més ho necessitaven, autoorganitzant-se, sense directrius per part de la Generalitat de Catalunya. I ho van fer amb encert, per altra banda, perquè les dades de mortalitat són evidentment més reduïdes als serveis d'atenció domiciliària, per una qüestió també de concentració, és evident; però van fer molt bona feina autoorganitzant-se i amb el recolzament de les entitats socials i dels ajuntaments.

És evident que les setmanes inicials de la pandèmia l'accés als equips individuals de protecció va ser molt difícil, donada l'alta demanda internacional d'aquest tipus d'elements. En molts casos van ser les mateixes residències les que es van buscar la vida per fer-se amb aquests elements, però no només amb EPIs: van faltar proves de control, formació, i va sobrar desorientació dels professionals, que treballaven sense instruccions i sense poder comunicar-se, en molts casos, amb el mateix Govern. Una adreça de correu electrònic: això és el que tenien per comunicar les incidències i els problemes, i amb una mica de sort –i no sempre passava– tenien resposta; però lo normal era no tenir una resposta ràpida a aquestes sol·licituds.

La sensació, per tant, d'abandó, generalitzada..., i, senyora consellera, jo puc respectar el que li van dir aquelles professionals de la residència, però la sensació d'abandó no venia tant per les famílies o per la societat, no, no: la sensació d'abandó dels professionals venia per part del Govern. Se sentien abandonats pel Govern, amb una conselleria que estava sobrepassada i amb un sector que demanava auxili, sense cap protocol que comprometés Salut en aquells moments a actuar dins de les residències. I, quan el Govern les feia públiques, o no estaven consensuades amb el sector o eren impossibles de realitzar o eren contradictòries, fruit d'aquesta desorientació i de la tradicional incomunicació entre el sector social i el sector sanitari.

Mentre el president Torra aprofitava la pandèmia per a la seva lluita política personal contra el Govern central i, per què no, també, dir-ho?, contra el seu propi Govern, es demanava el confinament total a Catalunya, total i absolut. Però permetien la sortida de residents cap a casa dels seus familiars; primer, amb prova de Covid, i després, una setmana després, ja no feia falta la prova de Covid.

I entenc perfectament les reaccions de les famílies davant del que estava succeint a les residències; al cap i a la fi, era una conseqüència lògica davant de la seva inacció: les famílies tenien por i consideraven que els seus familiars no estarien ben cuidats a les residències. En un moment en què la ciutadania necessitava certes, ordres clares, seguretat, el Govern de Catalunya traslladava tot lo contrari. Cal recordar que poques setmanes abans de la pandèmia el president d'aquest mateix Govern deia que el seu Govern estava trencat i que la legislatura estava esgotada i que, per tant, només faltava una pandèmia per evidenciar-ho.

Però, sense cap mena de dubte, un dels principals desgavells d'aquest Govern és haver-se negat a derivar malalts greus de les residències als hospitals. Sabent que la pandèmia colpejava les residències, vostès van decidir considerar els residents com a ciutadans de segona. Era més fàcil ser derivat a un hospital si tenies símptomes a casa que si els tenies en una residència, consellera. El Govern de Catalunya va ser més hàbil que el Govern de la Comunitat autònoma de Madrid, governat pel Partit Popular i per Ciutadans. Ells sí que van escriure en un protocol que no es podia derivar la gent als hospitals. Aquí, mentre els contagis i els morts per Covid es produïen en les residències, amb una mica de sort es publicaven recomanacions –recomanacions. Hi ha residents que han mort i que podrien haver estat traslladats als hospitals. Comprenem que aquest trasllat no és bo per a tots els residents, ho comprenem perfectament: la intervenció que porta el fet de poder posar un respirador pot complicar l'estat de salut de la persona que es trasllada; però no en tots els casos.

La consellera Vergés, quaranta dies després de l'estat d'alarma, em responia en sessió parlamentària en aquest mateix Parlament –el 24 d'abril– que 1.800 residents havien estat traslladats de les residències als hospitals. D'acord. Però és que en aquell moment hi havia 9.535 positius i 18.372 casos sospitosos a les residències. Per tant, un tant per cent molt petit dels positius van ser traslladats als hospitals. I vostès em diran: «criteri mèdic». D'acord. Però de vegades ni tan sols es produïa.

Dos exemples. Investigació del programa *Planta baixa*, de TV3: residència pública de Santa Coloma de Gramenet. El seu director, Xavier Soley, cada nit enviava un correu electrònic a les famílies per explicar-los quina era la situació de la residència. El primer correu que envia, el 30 de març –el cito literalment–, deia: «El Departament de Salut s'ha negat a qualsevol derivació dels casos positius del centre a la xarxa sanitària, entenent que es troben atesos a la residència.» Una setmana després, un altre comunicat, també del mateix director de la residència pública: «Des de la direcció del centre continuem creient que seria necessària la derivació temporal d'alguns dels usuaris més afectats als centres hospitalaris. El Departament de Salut rebutja aquestes derivacions. El 061 diu que no.» Aquí ja no importa el criteri mèdic ni l'estat de salut; és el criteri de que no es deriva a ningú. El mateix va passar a residències al Maresme, a residències de Barcelona i d'arreu del territori. Senyora consellera, qui va donar aquestes ordres? Ho vol saber? Doncs investigui-ho, que per això és la consellera. Perquè les residències ja estaven sota la seva competència.

Segon exemple: un familiar d'una residència de Barcelona que té el seu pare, d'edat avançada, amb problemes respiratoris; dona positiu en Covid. Demana a la residència que traslladin el seu pare a l'hospital. La residència diu que no fa derivacions als hospitals. Truquen a la mútua del pare. En dos hores, l'ambulància ve a recollir-lo a la residència i se l'emporta a l'Hospital Sagrada Família de Barcelona, on és tractat i, finalment i afortunadament, curat.

Consellera, el seu Govern ha negat l'assistència sanitària a persones pel sol fet de ser grans i viure en residències.

Es van endurir els criteris de derivació en funció de les UCIs disponibles i es van deixar els residents en una situació d'inequitat d'accés als recursos sanitaris. Perquè durant el pic de la pandèmia tampoc oferia assistència sanitària alternativa a la residència, ni volia posar en marxa hospitals de campanya muntats pels ajuntaments, i es va negar a medicalitzar les residències, i va decidir no traslladar aquests residents als llits de la sanitat privada, i a més algun responsable del seu departament va decidir que, pel sol fet de ser gent gran i viure en una residència, no podies accedir en igualtat de condicions al sistema sanitari.

És dur, és molt dur; però és el que ha passat. Aquest Govern va construir un mur d'accés al sistema públic de salut. Vostè no pot afirmar avui que tots els residents que ho necessitaven van ser traslladats als hospitals, no ho pot fer. I és una autèntica vergonya, per la que vostès, com a mínim, haurien de demanar perdó i comprometre's aquí a cercar els responsables i a posar les solucions.

Fixi's, les derivacions dels residents als hospitals es van accelerar a mitjans d'abril, després, segurament, de les denúncies fetes pels gestors, per les famílies, pels ajuntaments, pels mitjans de comunicació, també per grups parlamentaris com el nostre, o perquè la fiscalia va obrir més d'un centenar de diligències.

Vull referir-me també a un dels episodis més desconcertants d'aquesta pandèmia i que posa en relleu la ineficàcia en la gestió i la coordinació inexistent per part del Govern i les ganes de convertir la pandèmia en una oportunitat de conflicte polític amb el Govern de l'Estat, que és –i tots ho sabem– de les poques coses que vostès saben fer. (*Remor de veus.*)

Amb la que estava caient, el conseller Buch declarava que la presència de l'exèrcit no era necessària per combatre l'expansió del coronavirus. «Això no depèn d'estratègies militars», declarava. «Quanta estona durarà aquesta desinfecció? De què serveix que demanem als catalans que es quedin a casa, si va venint gent d'altres territoris que potser tenen la malaltia?» Això és brutal –és brutal!

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem donar les gràcies a l'UME, a l'exèrcit de terra, a Protecció Civil i als Bombers de la Generalitat de Catalunya, que van demostrar més sentit comú i més compromís amb la societat que el seu responsable polític del Govern. La realitat va caure pel seu propi pes: setmana després, ja no deien que no a l'exèrcit –ja no deien que no a l'exèrcit.

El Govern no va disposar fins al dia 24 de març, quan l'UME ja estava actuant... Abans deia la senyora Roldan: «Nosaltres ho vam demanar el dia 23.» L'UME ja estava desinfectant ciutats com Badalona, Santa Coloma i d'altres. Fins al dia 24 de març no va disposar de cap protocol d'actuació per a la desinfecció de les residències. Va ser després que l'UME iniciés tasques de desinfecció, que la Delegació del Govern a Catalunya informés el Procicat de les successives peticions d'ajuda per part de directors de residències amb situacions molt greus, que Afers Socials va exigir, llavors, pactar un protocol per una qüestió competencial; protocol que es va fer vint-i-quatre hores després. Les peticions arribaven a la Delegació del Govern, són comunicades al Departament d'Afers Socials i al Govern d'Espanya, la Generalitat per part seva hi dona o no el vistiplau i trasllada al ministeri, quan ho considera oportú, la sol·licitud d'intervenció de l'UME.

Dos-cents cinquanta ajuntaments i cinquanta-set residències van demanar la intervenció de l'UME; més de dos-centes actuacions. La Generalitat va considerar oportú contractar una empresa privada que va fer algunes actuacions..., que, per cert, quan vas al detall, veus que després hi va anar l'UME, doncs, perquè aquella residència que havia estat desinfectada no va quedar contenta amb el resultat; però, bé, és igual.

Altres les van fer els bombers. A la ciutat de Barcelona, la gestió dels bombers és de l'Ajuntament de Barcelona, entre altres coses; a la resta del territori, els bombers són competència de la Generalitat. Molt bé, benvingudes siguin totes les que facin falta.

Es van trobar residències on no van deixar entrar l'UME; derivacions de l'UME a centres que ja estaven desinfectats; negatives d'actuació en la neteja per part de la Generalitat –negatives d'actuació en la neteja per part de la Generalitat.

El Govern no va ser l'únic que va recórrer a una empresa privada per desinfectar les instal·lacions: residències i ONG van pagar de la seva butxaca la desinfecció, perquè el Govern deia que no la podia pagar. És el cas de Lleida –Esquerra Republicana. L'alcalde denunciava que la Generalitat es va negar a desinfectar quatre residències, en una de les quals van morir en aquells moments trenta persones. O el centre de menors, amb trenta-quatre nens tutelats amb símptomes de Covid-19, que es va haver de pagar de la seva butxaca la desinfecció. És exactament el mateix que va passar amb l'organització, amb l'ONG Aspasim.

Si hem estat capaços de controlar la pandèmia ha estat pels professionals del sector residencial, per la seva autoorganització. Per cert, professionals mal pagades, amb condicions laborals precàries. Elles han patit de forma directa la pandèmia, dos de cada deu han estat infectades. Poc més de 940 euros bruts al mes, cobren les auxiliars de geriatria.

Vostès, en deu anys de govern, no han estat capaços ni d'incrementar substancialment els mòduls ni la ràtio de professionals. Tampoc per apostar per un model públic de residència. Els recordo que ni en els pressupostos de l'any 2017 ni en els pressupostos aprovats aquest any 2020 entre Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i el recolzament dels comuns s'ha dedicat ni un sol euro a la construcció d'una nova residència pública –ni un sol euro. A més, han reduït en 7 milions d'euros les prestacions per a cuidadores no professionals.

Deia el conseller El Homrani en aquest mateix faristol, fa uns dies, que l'àmbit de la protecció social era la germana petita dels sistemes sanitaris o educatius, i, efectivament, té raó. Però se li escapa, senyor conseller, reconèixer que amb la seva gestió ha perpetuat aquesta situació. No tenen cap problema en atorgar 17 milions d'euros a dit a Ferrovial; tampoc en pagar quaranta-tres mil euros a la sanitat privada per cada llit ocupat, ni en privatitzar l'atenció mèdica dels serveis residencials amb macrocontractes.

Per cert, a proposta del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Parlament els va instar la setmana passada a revertir la privatització de l'assistència sanitària a les residències. Esquerra i Junts per Catalunya es van abstenir. Fins i tot el PP hi va votar a favor. I no ho faran, ja ho sabem que no ho faran. Tampoc ens estranya atès el respecte que el seu Govern té per aquest Parlament: incompleixen reiteradament les mocions i després, a sobre, es queixen que l'oposició els ho recordi.

Els he dit al principi que volia parlar de les coses que considerem que s'han fet bé. Catalunya va ser una de les primeres comunitats autònomes en comptabilitzar els contagis i els èxits en les residències, i els feia públics diàriament. És veritat, i els volem felicitar. Va haver-hi un moment, també els hi dic, de certa por, eh?, quan el Departament d'Afers Socials i Famílies va reconèixer el 7 d'abril –el 7 d'abril!, ja portàvem gairebé vint dies d'estat d'alarma– que no disposava de cap dada de dos-centes residències a Catalunya, és a dir, de dos de cada deu. És com a mínim inquietant que, en una situació de pandèmia mundial i amb un estat d'alarma decretat, no es tingui la informació de dos-centes residències, de dos de cada deu residències al nostre país. O potser és simptomàtic del descontrol que hi ha al Departament d'Afers Socials i Famílies.

Però, sense cap mena de dubte, una de les millors decisions va ser traspassar les competències i la gestió de residències de l'àmbit d'afers socials al de salut. Per cert, el 8 d'abril –passat ja aquest estat d'alarma de 14 de març– se'n passen les competències, senyor president, una decisió molt encertada. Nosaltres ja ho volíem des del principi. I val a dir també que esperem que aquesta sigui temporal i que quan passi aquest període de pandèmia tornin les competències a Afers Socials i Famílies.

Ara, el que no és de rebut és escoltar el senyor El Homrani i la senyora Vergés dir que els dos departaments han treballat des del principi de manera coordinada. Perquè, primer, si és així, la responsabilitat de la inacció durant el primer mes és compartida. I en segon lloc, perquè, si aquesta coordinació hagués existit, no hagués calgut fer el traspàs de competències. De fet, cap comunitat autònoma d'Espanya ho ha fet. Ha estat tan evident la nefasta gestió del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies que el president Torra no va desaprofitar l'ocasió per anunciar que havia estat ell qui havia pres la decisió, mentre el conseller El Homrani, a la mateixa hora, en comissió parlamentària en aquest Parlament, deia que la decisió l'havia pres ell. Què pot sortir malament quan dos socis de govern s'esbatussen enmig d'una pandèmia?

Per cert, conseller, ni una sola compareixença al Parlament, més enllà de la que tocava per agenda a la comissió parlamentària, ni una sola reunió informativa als grups parlamentaris. No ha cercat en cap moment cap acord amb un altre grup. Un correu electrònic a la nit, un comunicat de premsa, amb les dades... Això sí, vull reconèixer que durant la pandèmia, sempre que jo l'he trucat per telèfon per intentar solucionar alguna de les situacions que es donava en una residència, en algun ajuntament, vostè sempre s'hi ha posat i ha solucionat el problema.

La gestió del sistema residencial per part de Salut va millorar la situació. Entre altres coses que es van fer bé, va ser fusionar les àrees de salut amb les àrees socials. L'atenció sanitària va millorar; la derivació hospitalària s'incrementava, a poc a poc però s'incrementava. Per cert, no calia passar les competències a Salut perquè això funcionés si estaven coordinats. Però va funcionar molt bé, entre altres, coses perquè el que demanaven els professionals és que els metges entressin a les residències, demanaven ajut del sistema sanitari.

També vull expressar que veiem amb bons ulls bona part de les mesures que recull el pla de contingència presentat ahir mateix pel Govern per protegir les residències a la tardor. Potser nosaltres hauríem volgut canvis més estructurals i a llarg termini, però en termes generals el pla està bé.

Per altra banda, vostès proposen reforçar l'atenció des de la primària amb l'equivalent a 450 professionals sanitaris. Jo voldria preguntar, consellera, si són els mateixos 450 professionals sanitaris de primària que vostè va anunciar el 14 de juny, per fer-nos-en una idea. En tot cas, això vol dir que són menys d'un professional per residència, i entenc, per tant, que vostès concentraran aquests professionals, aquests equips, en algunes residències que tinguin una major incidència de Covid.

Però en línies generals em sembla que el pla és bo. La reserva de 2.800 places buides per a possibles rebrots, contractar fins a 1.800 professionals gerocultores –sort per trobar-les, eh?, perquè no serà fàcil, amb les condicions laborals que s'ofereixen, sobretot si és a través del conveni social– i 370 infermeres per reforçar l'atenció sanitària dels centres de més de seixanta places. Les contractarà el Govern o l'empresa a la que vostès tenen contractada l'assistència sanitària? Aquest és el dubte; que, ho recordo, la setmana passada el Parlament els va instar a revertir-ho.

Però quines lliçons podem extreure del que ha passat? Jo crec que moltes, però les importants de fet ja les sabem abans de la pandèmia. Han estat àmpliament debatudes i exigides pel sector, i constantment rebutjades pel Govern.

El nostre sistema residencial actual no ens servirà per atendre la demanda dels propers deu anys, i això ho sabem tots i totes i ho hem repetit tots aquí. I ara ha de venir una pandèmia per començar a parlar del model.

Sota el nostre punt de vista, cal encetar una reforma del model assistencial català, dirigit cap a una integració eficaç dels àmbits social i sanitari. Les persones que ho vulguin han de poder romandre a casa fins que el seu estat de salut o d'autonomia facin inevitable la seva institucionalització. Necessitarem modernitzar i incrementar els serveis d'atenció domiciliària, tecnificar les llars i sumar els serveis que s'ofereixen també des dels ajuntaments. Un model on l'àmbit social i sanitari no treballen ni

un minut més d'esquena. Calen més professionals socials a Salut i més professionals de Salut a social. Calen residències amables, dotades d'un equipament sanitari bàsic, fer que la xarxa pública de salut sigui present a les residències vint-i-quatre hores, en equipaments mitjans, amables, propers i oberts a la comunitat, no només per atendre el possible rebrot de la Covid; de manera sistemàtica, per sempre més.

Per cert, parlen a més a més de crear una agència d'atenció a les persones. En principi està bé, però jo no sé si vostès recorden que en aquest Parlament l'any 2017 es va aprovar l'Agència Catalana de Serveis Socials. Ho dic perquè..., aquesta llei ja no serveix? Ja està? És de l'any 2017, que la van aprovar vostès, eh? Ho dic perquè possiblement podem agafar alguns elements que ja tenim i que ens podrien funcionar.

En definitiva, aquest és el resum, molt breu, del nostre model de futur, que veuran ampliat tots vostès en les propostes de resolució.

Per cert, senyor El Homrani, vostè ha creat un grup d'experts, i ens sembla bé, però hi falta la primària, hi falta el sector de la discapacitat. Jo crec que s'equivoca si no amplia aquest grup d'experts a àmbits que són absolutament necessaris per a un model de futur.

Però el nou model, diputats i diputades, trigarà anys. I ara els proposem algunes accions que són de la seva competència i que necessiten aplicar-se, sota el nostre punt de vista, de manera immediata.

Cal urgentment ampliar els mòduls i la ràtio de les residències en un 15 per cent i millorar les condicions laborals dels professionals. Si us plau, deixin ja de congelar el benestar de la nostra gent gran.

Dos. Reprendre les valoracions del grau de dependència a tot el territori català, que no s'està fent.

Necessitem dos mil noves prestacions vinculades a residència. Potser ara per entrar no, però les necessitarem en el moment que aquesta pandèmia acabi, perquè les residències s'han de poder obrir i perquè el fet, la situació que tenim ara generarà un increment en les llistes d'espera.

Posar en marxa un sistema d'alerta primerenca.

Ampliar la gratificació econòmica a altres professionals del sector social. No volem que el sector social deixi de ser la germana petita? Vinga, endavant.

Renovar el mètode d'inspeccions als centres residencials. A més de mesurar l'amplada de la porta, haurien d'intentar inspeccionar la qualitat del servei.

Establir un protocol que millori la informació que els familiars tenen de l'estat de salut dels seus residents, els grans oblidats d'aquesta pandèmia i sense capacitat de decidir sobre el futur immediat dels seus familiars.

Pagar els deutes pendents amb les entitats del tercer sector, que han donat la cara durant aquesta pandèmia i que enganyen amb pagaments que no arriben ni a temps ni en forma. Fa una setmana vostès els han dit que no els podran pagar, ni en temps ni forma. Són entitats que tenen deutes, alguns, de l'any 2019, però alguns han posat diners de la seva butxaca, tot i que sigui per desinfectar, i que encara han d'esperar a que arribin aquestes subvencions.

Obrir immediatament totes les oficines de benestar social de Catalunya. Algunes estan tancades. Però en ciutats tan importants com Sabadell, per exemple. Per què no s'obren les oficines de benestar social en el moment que comença la crisi social i que la gent ha de poder accedir també a prestacions socials i a la protecció social?

I modificar el pressupost per construir mil noves places de residència pública de gestió directa de la Generalitat. Se'n recorden, senyors d'Esquerra Republicana, del que és una plaça pública de residència? Doncs fa anys que no en fan ni una.

I vaig acabant. Aquestes són algunes de les moltes propostes que farem en les properes hores. Estem al final d'una legislatura i a poques setmanes d'una nova convocatòria electoral. Tothom ho sap, però ningú ho pot dir. No ho dic jo; de fet, ho diuen vostès mateixos. Senyor president, el seu Govern acomiadarà aquesta legislatura amb un suspens en política social. Ni una llei feta per al sector social proposada

pel Govern i aprovada en aquest Parlament; les que s'han aprovat han estat proposades per l'oposició. Cap nova competència. Cap nova política eficaç per combatre les desigualtats al nostre país. La gestió de les residències ha estat l'exemple clar de com aquest Govern arrossega les cames per la seva incompetència per gestionar amb eficàcia els veritables problemes de la gent gran del nostre país, que ha lluitat per aconseguir uns drets que, en un moment de pandèmia, a alguns se'ls han negat. Agraïm els plans, en tenim molts, de plans, en aquesta legislatura; pocs d'ells s'han executat. El que fa referència a les residències és urgent, però arriba tard. I la imminent convocatòria electoral farà saltar pels aires els compromisos parlamentaris, els referents polítics, els acords presos. Ja hi tornem a ser, Catalunya fa anys que no avança, exactament els mateixos que la dreta catalana, amb els seus múltiples logos, i l'anomenada «Esquerra Republicana» governen junts. Calen canvis profunds a Catalunya, i, després de tots aquests anys, hem vist i ja sabem que no vindran de mans d'aquest Govern.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

«Nuestra sociedad tiene una gran deuda con las personas mayores que han muerto. No las podemos recuperar, pero sí dignificar su muerte. Estas muertes no pueden quedar en saco roto, deben servirnos para hacer autocrítica y mejorar. Miremos lo sucedido en las residencias como una lección, investiguemos, estudiemos y no dejemos que esto vuelva a ocurrir.» Són paraules de l'Àngel Juárez; va perdre la seva mare en una residència durant la crisi del coronavirus a Catalunya, i ha creat i és el portaveu de la plataforma Afectados Coronavirus.

Jo crec que resumeix molt bé per què fem aquest Ple. És un ple específic per parlar amb calma, però per parlar clar: per avaluar què ha passat; per entendre per què aquesta hecatombe viscuda a les residències, especialment les de gent gran; per entendre per què 4.100 persones mortes en menys de cinc mesos, més de 15.000 positius confirmats d'una població de 64.100 persones grans que viuen en residències públiques i privades en el nostre país; per entendre per què l'afectació greu també en les treballadores d'aquest sector –de fet és la comunitat, la de les residències, amb l'índex de contagis més gran i amb un índex de letalitat enorme del coronavirus. I hem de treure aquestes lliçons, perquè els hi devem, per començar, als que ho han patit.

La tragèdia del que ha passat a les residències té un causant i no l'hem de perdre de vista: és un virus. Ho dic perquè a vegades sembla que no ho tinguem present. El causant ha estat un virus: el coronavirus. Però hi ha elements bàsics importants que han servit d'accelerador de l'efecte del virus a les residències.

Un, evidentment, és que a les residències hi havia una concentració de gent especialment vulnerable a aquest virus, i això ha passat a tot el món, i per això l'afectació a tot el món en les residències. Però també que eren espais gens preparats per fer front a circumstàncies de crisi. El model de les residències ha estat un accelerador de l'efecte del virus a les residències, i també la gestió que es va fer des del Govern, especialment en els moments inicials, els moments clau en què el virus va entrar a les residències i l'inici de la gestió sanitària del virus a les residències.

Respecte a l'element virus o el factor virus, haurem de confiar en la ciència: en vacunes, en tractaments... Però respecte dels altres sí que podem fer-hi coses. Han estat causats per polítiques determinades, acumulades durant molts anys, i són polítiques determinades les que poden variar aquests factors. Podem variar el model, podem variar el tipus de residències, podem variar l'acumulació o la concentració de

gent gran també en les residències i podem variar com el Govern té eines i capacitat de veure què està passant a les residències, de gestionar crisis i de gestionar amb esperit de servei públic aquestes residències.

Estem obligats i obligades a preveure, a avaluar quines són les polítiques que ens han causat aquests factors i a preveure quines són les que s'han de canviar. Si no es fa, o per manca de voluntat o per desídia, el següent que passi a les residències tindrà responsables polítics determinats. I les coses són així de clares.

Per tant, espero que d'aquest Ple sorgeixin propostes concretes. Espero que per complir-les després i executar-les, com deia el conseller... Per cert, són vostès les que les han d'executar des del Govern.

Al nostre parer, ens cal replantejar el model de residències, el d'atenció a la gent gran amb dependència, la qualitat dels serveis i la capacitat que tenen de fer front a actuacions o a situacions diverses. I ens cal i es pot revisar i replantejar la manca de capacitat del Govern de veure i preveure el que estava succeint a serveis d'atenció a les persones pagats amb diners públics.

La incapacitat de donar una resposta ràpida a les necessitats imperioses que hi ha hagut ha estat evident. La responsabilitat, que inicialment era del Departament de Treball i Afers Socials, i després de Salut, però que en tot moment ha estat solidàriament de tot el Govern, s'ha d'assumir. Un govern que ha tingut en tot moment competències plenes respecte de les residències i que no ha gestionat bé aquesta crisi en les residències. Si no detecten això, si no han detectat això en el parer de la ciutadania, dels gestors de residències, de la gent a les residències durant aquestes setmanes, és que no vivim en el mateix món.

Per fer aquest replanteig, desgranar totes aquestes decisions polítiques acumulades durant anys i poder corregir i capgirar amb humilitat i amb capacitat d'autocrítica aquelles que cal fer, és pel que faig jo aquesta intervenció, o és l'objectiu de la meva intervenció.

I cal començar, evidentment, com dèiem, per autocrítica, també per aquelles coses que ara ens corresponen a nosaltres. Caldrà tocar la Llei de dependència. La Llei de dependència va ser una revolució en positiu quan es va aprovar. Reconèixer un dret subjectiu als serveis de la cura per aquelles persones que necessiten suport a un projecte de vida digna va ser un punt clau en el reconeixement de drets de ciutadania i de drets de vida digna, però mai s'ha acabat de desplegar bé, i mai s'ha acabat de desplegar del tot, per manca de finançament suficient garantit des d'un inici, per les retallades fetes després, a partir del 2011, per part de l'Estat amb governs del Partit Popular, per part de la Generalitat amb governs convergents, per retallades en la seva aplicació amb modificacions normatives diverses també per part d'aquests governs que van aplicar polítiques neoliberals. Ens cal revisar la llei, ens cal actualitzar-la, ens cal millorar-la, i ens cal fer un sistema més flexible, més adaptat a les necessitats de cada persona i amb els *recursos suficients*, i això vol dir un gran creixement de recursos per a la dependència.

El canvi i millora de la llei i de la normativa ara recau sobre la nostra gent, sobre el nostre grup polític, sobre la nostra responsabilitat compartida, evidentment, amb els socialistes en el Govern de l'Estat. No la neguem ni l'eludim, i en això estem. Però que hi hagi l'increment de recursos suficient per poder desplegar com cal la Llei de dependència, el dret de la dependència, de l'autonomia personal i de les millores que s'ha de fer, requereix de pressupostos generals a l'Estat. Lamentablement, hem hagut d'estar en aquesta crisi..., gestionada amb uns pressupostos generals de l'Estat prorrogats encara de l'època del Partit Popular. Podríem haver estat amb uns pressupostos aprovats l'any passat que haurien incrementat un 60 per cent els recursos, la inversió en dependència. No es van aprovar perquè Esquerra Republicana no va voler. Per tant, posem-hi tots. Ens cal canviar la llei; nosaltres ens hi posarem. Ens cal pressupostos. Ens calen els suports per uns pressupostos que incrementin d'una forma molt valenta els recursos per dependència a l'Estat.

També a Catalunya fa anys i panys, parlant, no?, de model i de la normativa, que sentim parlar d'una llei d'autonomia personal pròpia. No ha passat de powerpoint –no ha passat de powerpoint. Mai ha vist la llum. La volen fer o no la volen fer? I nosaltres ja no aspirem a una llei d'autonomia personal a Catalunya, però hauria estat bé saber, no?, si tota aquesta reflexió que ens ha portat la situació del coronavirus els porta a plantejar-se també millores normatives a nivell català, i de desplegament de capacitats d'autogovern.

Fa anys que recollim un cop i un altre en aquest Parlament, a partir de resolucions, de mocions, millores possibles i viables a fer a la gestió de les ajudes a l'autonomia personal i a la dependència i en la dignificació dels professionals i les professionals del sector. S'aproven; no es compleixen, conseller. No es compleixen perquè vostès no les han complert. Fa cinc anys que vostès gestionen aquest departament des del Govern de la Generalitat. Cal posar-s'hi ja; cal millorar tot allò millorable i cal incrementar la dotació pressupostària per poder-ho fer. A Catalunya nosaltres vam «apretar» perquè hi haguessin increments pressupostaris en temes de dependència. En els pressupostos de 2020 caldrà incrementar-los encara més, i calen increments pressupostaris a l'Estat. Dependència, marc normatiu pressupostari.

Un altre dels elements clau que ens cal analitzar. Hi ha un model mercantilitzat de gestió d'aquests serveis. S'ha volgut així i s'ha incrementat que sigui així, s'ha fet créixer encara més durant els darrers anys. A Catalunya, com s'ha dit, més de 64.000 persones grans dependents viuen en un miler de residències: més de la meitat de les places són en centres privats gestionats per empreses mercantils amb ànim de lucre; 14.000, aproximadament, són en centres d'entitats socials; només una de cada sis places existents és pública, i només una petita part d'aquestes són de gestió directa. Això no passa ni a salut, que tenim el sistema més confús i confusionista del «*mundo mundial*», i, evidentment, tampoc a educació.

Serveis socials ha estat sempre maltractat, els afers socials han estat sempre menystinguts pressupostàriament, però, a més, s'han gestionat amb voluntat de donar negoci a aquells que volen fer negoci, més encara que els altres pilars de l'estat del benestar. Això tampoc ho han capgirat vostès, consellers, en aquests cinc anys de gestió des del Govern. La tendència mercantilitzadora s'ha accentuat d'una forma brutal des de les polítiques determinades de sortida de la crisi econòmica anterior, polítiques neoliberals, governs de Convergència i Unió, però tampoc s'ha capgirat en els darrers anys, com els deia. Tenim, fins i tot, fons d'inversió encarregant-se de la cura de les persones a Catalunya a les residències. Aquest negoci en aquest sector s'ha accentuat amb unes polítiques determinades, en aquest cas d'Esquerra Republicana, amb els pressupostos d'Esquerra Republicana, de reduir a zero la partida de construcció de residències públiques, mentre ens envellim encara més, creix la població que necessita places residencials i venen els grans mercantils a construir grans residències, cada vegada més grans, amb les quals s'hauran de concertar les places perquè les necessites per anar eixugant, i malament, la llista d'espera de dependència.

Capgirem això. No es fa amb tarifes congelades durant deu anys, evidentment, que en això ja ens hi havíem posat, conseller, en que es descongelessin les tarifes, perquè l'únic que fa és facilitar que qui vulgui i pugui gestionar serveis de dependència i de residència siguin aquells que només miren pel negoci i que no tinguin..., no els caiguin..., *no les suelten prenda*, diguem-ne, no els caiguin els anells per rebaixar encara més les condicions laborals de les persones que hi treballen o les qualitats dels serveis que estan donant. Ho capgirem o no ho capgirem?

Perquè això ha portat a que aquesta crisi sanitària del coronavirus s'hagi hagut de gestionar en unes residències amb dèficits de personal, dèficits d'atenció, escassetat de subministraments de material, situació laboral precària... Tot això és conseqüència d'uniques polítiques determinades des dels governs, d'uns pressupostos determinats des dels governs i d'una voluntat de mercantilització.

Ahir apareixien dades centre per centre de l'afectació del Covid a Catalunya en un article d'*Infolibre*. A prop de la meitat de centres no hi ha hagut cap mort; a prop de la meitat de les residències de Catalunya no hi ha hagut cap mort. Prop d'un 40 per cent de les víctimes s'han concentrat en un 5 per cent de residències. Quin tipus de centres són? Quin tipus de gestió? N'hi ha de gestió pública. Però són centres grans, grans, especialment centres molt grans. I una bona part d'aquesta concentració, del 13 per cent, de les víctimes mortals, en aquells dels quatre grans grups mercantils que tenen centres a Catalunya.

Mirem-nos les dades; traquem lliçons; capgirem la situació. No podem seguir així, i per nosaltres calen canvis, des de ja. El canvi de model no es fa immediatament, però o comencem ja o no es farà mai. Per tant, per començar, apliquin els pressupostos immediatament, els acords que vam fer amb nosaltres d'increment de condicions laborals a partir dels increments dels concerts, i facin ja la llei de concertació per treure les mercantils d'aquest sector.

Un altre tema del qual hem de parlar: l'atenció sanitària a les residències; una altra conseqüència, de fet, de la mercantilització d'aquest sector. En un moment determinat, el sistema sanitari públic va fer exclusió sanitària de la nostra gent gran, i va decidir que ja no eren ciutadania que tinguessin dret a l'atenció sanitària en el nostre sistema públic. Es va externalitzar i les conseqüències han estat brutals, brutals durant anys i brutals també durant la pandèmia. Aquestes mútues privades que s'encarregaven de l'atenció sanitària en bona part de les residències de Catalunya van desaparèixer el primer dia de coronavirus. Per tant, hem tingut unes mútues determinades, especialment Mutuam, que s'encarrega de 431 del miler de residències de Catalunya, de la seva atenció sanitària, desapareguda, fent negoci durant anys a les nostres residències, sense garantir una atenció sanitària adequada.

Els recomano que llegeixin articles que han sortit darrerament publicats en què hi havia testimonis anònims de gent que ha treballat a Mutuam de com funcionava l'atenció sanitària a les residències en el nostre país. El nostre sistema sanitari públic no tenia ni orelles ni ulls en el que estava passant en els centres; havia renunciat a tenir-los. Ha arribat el coronavirus i les conseqüències han estat de desatenció sanitària.

No podem seguir així. No es pot tornar al passat. Per tant, revoquin ja aquestes externalitzacions de l'atenció sanitària en aquests equips d'atenció residencial de mútues privades i garanteixin l'atenció a tot arreu a partir dels equips d'atenció primària, i no de nous bolets de serveis creats *ad hoc*; de gent integrada en els equips d'atenció primària a tot el territori que pugui estar fent l'atenció sanitària a les residències.

Un altre tema del que hem d'estar parlant: el model residencial. La mercantilització, com els deia, també ha dut cada vegada centres més grans, menys centrats en la persona. Ja no partíem d'un bon model, des d'un inici, s'ha de reconèixer, però cada cop s'ha pervertit més, com més s'ha mercantilitzat, amb més macrocentres de fordisme assistencial, en què els horaris de la vida no tenen res a veure amb les necessitats vitals de les persones que estan allà dins, sinó en com gestionar el poc personal que tens amb eficiència suficient per donar el mínim de servei necessari a la gent que hi tens com a resident.

Això no té res a veure amb atenció a les persones. Res. Volem centres que prioritzin la cura i personalitzin la cura. No és un invent nostre el que plantejem i plantejarem en les nostres propostes en aquest Ple. Volem centres a partir d'unitats convivencials en els quals la gent que hi treballa estan integrats i integrades en aquelles unitats convivencials i s'adeqüen a les voluntats, al voler, al parer, a l'opinió i a les necessitats de les persones que hi viuen i hi conviuen.

Això ja existeix a altres països, existeix a altres comunitats i s'intenta que existeixi també a Catalunya, però cal reconèixer-los i cal impulsar-los políticament. Això requereix recursos, requereix normativa, requereix voluntats, i això es pot fer també

ja. Ja hi ha ajuntaments intentant impulsar centres d'aquest tipus, ja hi ha associacions impulsant centres o gestionant centres d'aquest tipus a Catalunya. Visibilitzem-los, impulsem-los, fem-los créixer; posem-hi pressupost.

Un altre element que ens cal avaluar –i amb això vaig acabant–: la mala gestió de la crisi per part del Govern. Ho he dit ja abans: no hi havia ni ulls ni sistema d'informació real ni efectiu del que passa a les residències; no hi ha hagut ordres eficaces, ni sistema territorialitzat, conseller.

Només així es pot entendre que no hi hagués informació prèvia, no?, de què passa, que hagin aparegut durant la crisi del coronavirus desenes de residències que no estaven ni registrades ni monitorades pel sistema, per tot arreu. Només així s'explica que, un mes després de l'inici de la pandèmia, quan es passen competències a Salut, hi hagués desenes de residències de les quals no es tingués informació des del departament. Només així s'explica que haguessin de ser en molts casos els ajuntaments, alcaldes i alcaldesses, els que estiguessin alertant el Govern del que estava passant a les residències dels seus municipis.

Jo també li podria fer una cronografia dia a dia, conseller, d'aquella fatal quinzena, segona quinzena de març, sobre com cada dia rebia trucades d'alcaldes, d'alcaldesses, de gent, de regidors, de regidores, de familiars, dient-nos el que estava passant a residències i demanant-nos que féssim alguna cosa.

Mirin, jo soc molt simpàtica i molt agradable per telèfon, i en persona; la gent m'estima molt, però la gent no truca a una diputada de l'oposició per demanar *help* –ajuda– amb urgència si no és perquè abans ja ho ha provat amb el Govern i no ha rebut resposta o s'ha sentit abandonada.

Jo pensava, aquells dies: «Si a mi m'està trucant tota aquesta gent, per molt que m'estimin molt i m'apreciïn molt i sigui molt simpàtica, quanta molta més gent no està sentint-se abandonada en les residències de tot Catalunya i en els ajuntaments de tot Catalunya intentant donar resposta a situacions que requerien urgència i agilitat?» Certament, el departament responia quan els trucàvem, però no era això –no era això.

Quants d'aquests casos no els vam fins i tot gestionar que hi anés l'UME, després de desesperança, d'hores i hores o de dies i dies sense que hi anés l'empresa contractada pel Govern o sense que el Govern activés l'UME. Ho hem fet, segurament, molts dels diputats i diputades que avui estem en aquest Ple. Van ser setmanes en què vam fer molta feina silenciosa per darrere tots plegats; segur que el Govern, moltíssima, però no vam ser eficaços.

Faltava material de protecció, però no s'entén que no hi hagués la perspectiva, des de Salut, que en les residències hi havia una concentració de gent especialment vulnerable i que calia *prioritat* en el material que es tingués. La coordinació, o suposada coordinació, que sí que existia entre Afers Socials i Salut, on era aquelles setmanes, fins a principis d'abril, quan van començar a repartir material d'EPIs a les residències? Perquè Salut ja n'estava repartint en els seus centres. No dic que no calgués en els centres de salut, però com és que des de Salut no es prioritzava també les residències? Com pot ser que hi haguessin protocols, ordres des del departament, dient que el material que els arribava a les residències era només en el cas que hi hagués algun cas positiu? Això, quan ja feia setmanes que la gent estàvem confinats a casa i sortíem a llançar les escombraries amb mascaretes. Com pot ser que, en residències, amb gent vulnerable, se'ls estigués dient que les mascaretes i els guants eren per si hi havia un cas positiu, només? No s'entén, no s'entén des d'Afers Socials, però és que no s'entén, encara s'entén menys, des de Salut. Què estava fent Salut, quins criteris de Salut es van aplicar en aquelles setmanes, si realment estaven tan coordinats? Perquè Salut va trigar tant a actuar i a entrar als centres? Vostès no eren conscients que no tenien ulls dins les residències? Vostès no eren conscients que el sistema sanitari públic havia fet exclusió sanitària de la gent de les residències des de feia anys i que vostès no estaven allà dins i no sabien què estava passant?

Eren setmanes, ho ha dit, consellera, en què vostès estaven alhora posant hospitals de campanya, nous llits en les UCIs, agafant personal d'on es podia... Ho entenem –ho entenem. Però no se li pot dir a la ciutadania que no hi havia aquesta previsió de que les residències requerien el mateix esforç, com a mínim, que s'estava fent en el sistema sanitari.

Mirin, no es pot dir d'una altra forma que que la gestió que han fet com a govern de la pandèmia a les residències ha estat dolenta. No hi ha palliatius possibles a aquest adjectiu. Estem convençuts que no ha estat per mala voluntat, però probablement sí per incapacitat. I això no es pot tornar a repetir. I no es pot tornar a repetir, no a la tardor, no, avui, demà. Ja estem amb brots de coronavirus; ja estem amb brots de coronavirus i no hi ha temps a perdre.

Per tant, ens agrada la música del que han anunciat com a govern just a les portes d'aquest Ple, dels reforços en l'atenció primària, dels reforços en personal a les residències, dels plantejos diversos que han explicat, però no han dit calendari. Han fet anuncis i no han dit calendari. I no hi ha calendari possible: és *ja* que calen els reforços en l'atenció primària, és *ja* que cal més personal a les residències, és *ja* que ens cal la garantia dels materials a les residències, els sistemes d'informació, és *ja*, ja estem confinant comarques de Catalunya, i esperem –esperem– que no hagi de ser en més llocs, però la realitat probablement superarà la ficció.

Bé, ens demanàriem a tots plegats que d'aquest Ple en sortim amb totes aquestes coses aprovades, propostes de l'immediat, propostes dels canvis de model, propostes de tot allò important, i que després es compleixi, com deia el conseller. Per cert, conseller, ens ha sonat una mica a testament, la seva intervenció.

No voldria acabar, però, sense fer una breu referència a les persones amb discapacitat i a les residències, també, de les persones amb trastorn de salut mental. Han patit en bona part totes les mateixes circumstàncies, especialment les mateixes mesures, que s'han aplicat a les residències de gent gran amb dependència –però la incidència del virus, per sort, ha estat molt més lleu en aquests centres residencials–, i haurien requerit una mirada diferent i específica.

Entenem que és difícil, enmig d'una crisi d'aquest tipus, no?, poder tenir totes aquestes diversitats i mirades específiques, però per a avui, demà, demà passat, per a ja, potser sí que ja ho podríem integrar. Ens cal mirada diferenciada dels centres residencials de persones amb discapacitat i de persones amb trastorns de salut mental. No les oblidem, ni la coordinació ni les seves necessitats també de revertir la congelació de deu anys de tarifes..., ni de recursos, ni de condicions laborals, ni d'increment de capacitat també de fer front a les crisis, però també de les seves necessitats diferenciades com a persones i ciutadans i ciutadania amb drets que no són iguals que els de les persones grans amb patologies prèvies i amb dependència de cara a l'afectació d'aquest virus. Per tant, també els fem referència a aquestes peticions que el sector ens demana. No ens oblidem d'ells i d'elles.

Acabo. El millor homenatge que podríem fer a les víctimes de les residències i a les seves famílies és que en traguem lliçons i que les apliquem. El millor aplaudiment, segurament, que podríem fer, o reconeixement, a les dones, sobretot, majoritàriament, que treballen en aquest sector és que aquestes mesures les apliquem amb celeritat i amb eficiència. Per nosaltres la lliçó principal és que el problema és estructural, que ens calen mesures estructurals, que ens cal un nou model, un replanteig del sistema de cures, i que ha de ser un model amb recursos i amb tipus de gestió que garanteixi qualitat assistencial i dignificació de les figures professionals, un model que s'adapti al que vol i li cal a cada persona dependent; un sistema que garanteixi un dret a una vida digna, dret a que totes les vides puguin ser dignes: les de les persones que estan en residències i les de les persones que treballen a les residències. Dignitat.

Aquesta és una gran inversió de país –i parlo d'inversió», no de «despesa». És una gran inversió que hem de fer com a país, que requereix recursos, esforços, vo-

luntats, però recursos. Inversió en drets i en dignitat. Amb un potencial enorme de transformació social, tant pel que es pot generar de benefici en drets de ciutadania des d'aquests serveis, com pel que es pot generar per a la gent que hi treballa i per a les seves famílies, com pel que es pot generar de filó d'ocupació de qualitat si anem a fer un servei amb dignitat. Transformació social que ens cal, més que mai, en una època de reconstrucció com la que ens ve per davant.

Nosaltres creiem que aquesta reconstrucció és essencial i que la reconstrucció amb aquesta nova perspectiva de canvi social i de transformació i de gran oportunitat, en el cas de les residències i de l'atenció a les persones amb dependència, ha de ser part d'aquest nou contracte social que necessitem en aquest país i hauria de ser, segur, una prioritat d'un futur govern d'esquerres que pugui obrir una nova etapa a Catalunya.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. A continuació té, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la paraula el senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

No voldríem ni oblidar per un moment per què estem tenint avui aquest Ple monogràfic. Ho hem dit en la primera de les nostres intervencions: estem parlant de quatre mil persones mortes i el seu patiment humà, en elles, en el trànsit de perdre la vida, i de les seves famílies, dels seus estimats i les seves estimades. I tot el reconeixement pels treballadors i les treballadores del sector, que en unes condicions que s'han de caracteritzar d'insuportables, doncs, van donar tot el que van poder i més, i ho continuen fent.

No fem gaire al Parlament, en aquest Parlament, si no tenim la capacitat per aprovar normativa, que es compleixi, que pugui acabar amb el que ha estat aquest patiment. Poc evolucionada serà la nostra societat si socialment no tenim aquesta capacitat. És possible que ara hi hagi qui pensi que això no pot ser d'aplicació per una realitat com la que va esdevenir derivada de la Covid-19.

Nosaltres no volem assumir aquest relat. No ens podem –i ho diem en plural– enganyar ni assumir enganys. Els elements que han provocat la crisi de les residències són previs a la Covid-19. Quelcom diferent és que han quedat absolutament condicionats els efectes de la Covid-19 en relació amb la magnitud que ha tingut la tragèdia. Absolutament –absolutament. No ho negarem mai.

Mirin, nosaltres la intervenció la podríem dedicar a anar a buscar totes les contradiccions, totes les suposades errades, tots els elements que pensem que no s'han fet a la perfecció per part d'aquest Govern, però hem decidit fer un altre tipus d'intervenció, que és intentar anar a aquells elements que determinen les residències del nostre país com un model absolutament fallit. Això no significarà que..., en la part final de la nostra intervenció també farem referències, sobretot en forma de pregunta, a alguna de les qüestions que pensem que s'han d'aclarir de la gestió en els quatre mesos compresos des del març fins les darreres setmanes, per no parlar dels darrers dies.

Per nosaltres quins són, els elements que condicionen absolutament el model? Primer: l'aposta històrica per un model on les residències de gestió privada i privades amb pagament de places per l'Administració són la majoria, i les residències de titularitat i gestió pública –i volem insistir en aquesta qüestió, perquè tothom ho tingui clar, de què estem parlant– són una minoria. Durant quatre dècades cap govern ha tingut una política activa de desenvolupar residències de titularitat pública i de gestió pública. Cap de tots els que hem tingut, i fins i tot ni tan sols el Govern espanyol quan encara en tenien la competència.

Això ha anat unit amb una altra idea fonamental, que és com s'ha construït el model. I el model és: privades amb concert i conveni i pagament de prestació eco-

nòmica vinculada al servei..., el que gestiona una realitat per la qual les públiques són gestionades majoritàriament per empreses privades i les privades són finançades –no totes, bona part d'aquestes– amb els calés de tots els catalans i de totes les catalanes.

I en el context de crisi de la darrera dècada apareixen els fons d'inversió. Apareixen de tal manera que tenim onze empreses, que al nostre país signifiquen el 15 per cent de les residències –parlem ara, concretament, de gent gran–; més de cent cinquanta residències. I, mirin, no ens enganyem: els fons d'inversió únicament venen a una cosa, que és a obtenir beneficis empresarials, no venen a res més, que ningú ens vulgui enganyar. I això, en aquest sector, únicament es fa efectiu a través de dos procediments: o escanyar les condicions laborals dels treballadors i les treballadores, o «pauperitzar» les condicions dels usuaris i les usuàries. No hi ha màgia.

Per cert, també en aquest model pel que es va apostar és per privatitzar l'assistència sanitària expulsant milers de catalans i catalanes del seu dret a la sanitat pública. I ho hem de dir amb aquesta exacta claredat. I, a més, on hi ha una empresa que és la principal en la gestió privada d'aquesta sanitat que hauria de ser pública, que és Mutuam, que la trobem –i ho volem denunciar en aquest faristol– dirigida per dos alts càrrecs d'un anterior govern de Convergència i Unió. Fixin-se, dos alts càrrecs: un ex-director general de Salut i un subdirector del Servei Català de la Salut. Per una empresa que l'any passat li pagaven per això 22,5 milions d'euros. I, per tant, el que significa: que màxims titulars de la sanitat pública catalana marxen a la gestió sanitària privada i que a la vegada se'ls donen, per part de l'Administració pública catalana, contractes d'aquesta dimensió per gestionar d'una manera privada la nostra sanitat, expulsant milers de catalans i catalanes.

Mirin, aquests dies semblaria que ningú es vol reconèixer en Convergència i Unió. Nosaltres això ho respectem. Ni els que poden tenir un origen polític ni els que venen a ocupar el seu espai. Però hi ha una altra cosa que ens preocupa més: que és quan alguns i algunes mantenen les mateixes pràctiques que el pujolisme, perquè si a dia d'avui això es manté i és allò que va instaurar el pujolisme és perquè hi ha qui no està canviant. I evidentment nosaltres volem acabar amb tot el que significa pujolisme, paternalisme, neoliberalisme i autonomisme; estem pel procés de construcció de la república, i, evidentment, això és la negació d'aquesta absoluta expressió.

Segon element: les condicions de treball, treballadors i treballadores; un sector al que, novament, gràcies eternes, perquè, tot el que han aguantat, per la majoria dels que estem aquí, seria segurament insuportable, amb respecte als que estem aquí. Però ho hem de dir amb aquesta contundència.

Però quina és la seva realitat? Sous bases que poden no arribar ni als 997 euros bruts –per tant, uns vuit-cents euros al mes nets, treballant quaranta hores–, jornades partides, contractes a temps parcial, càrrega de feina per sobre dels criteris tècnics i unes ràtios, que podríem determinar-les des d'aquí, de gericultor a resident que fan la feina en el dia a dia pràcticament insuportable.

Per cert, més enllà del que diguin els convenis col·lectius, quan parlem o quan parlin també del sou base o del sou, de les retribucions dels treballadors i les treballadores, el que hauríem de recordar és que aquí, en seu parlamentària, en la tramitació de la Llei de pressupostos, hi havia una esmena, la 1170, a la Llei de pressupostos, on la CUP - Crida Constituent plantejàvem: tots els treballadors i les treballadores subcontractats i subcontractades, de titularitat de Generalitat de Catalunya els serveis públics, salari garantit de 1.200 euros. De la resta de grups, cap va votar a favor; un únic grup es va abstenir i la resta van votar en contra. I, per tant, també amb això hauríem de tenir una certa cautela.

Deia el conseller El Homrani: «No tinc paraules per agrair...» Miri, conseller, a nosaltres el que ens preocupa més no és que no tinguin paraules –hem entès el que significa la frase, evidentment, amb tot el respecte l'hi diem–; el que ens preocupa és que no tinguin eines jurídiques i polítiques per reconèixer drets als treballadors i les

treballadores, perquè ja n'hi ha prou de l'aplaudiment de la política institucional, de dir «que malament estan», «que poc cobren» quan en aquest Parlament podríem decidir perfectament canviar les seves retribucions.

Tercer element: infradotació econòmica per part de l'Administració. Els portaveus i les portaveus en la Comissió de Treball recordaran com, fa ni encara sis mesos, patronal conjuntament amb els dos sindicats més representatius venia a explicar-nos que amb els pressupostos que hi havia, en aquell moment en mode de projecte, el sector estava abocat a la crisi i estava provocat..., amb una fallida generalitzada. Això ens ho deien. Gener i febrer del 2020.

Nosaltres no amaguem que no estem per una gestió indirecta i privada, però el que ens sembla és que mentre es mantingui la gestió privada evidentment hem de dotar pressupostàriament perquè no puguem tenir un sector que ens diu que està abocat permanentment a la crisi; a la crisi en el sentit del que significa el servei.

I ara ens crida l'atenció i estem absolutament d'acord que vostès, Govern, puguin donar 15 milions més a aquest sector, però ens crida l'atenció perquè en aquest mateix Ple als turistes els congelaran una taxa, al turisme; voten en contra de fer pagar més a qui cobra més de seixanta mil euros, i fins i tot en aquest mateix Ple també abaixen la pressió fiscal. D'on sortiran aquests calés? Perquè si tenim una realitat de menys ingressos i vostès –i nosaltres hi estem d'acord– incrementen aquests en 15 milions d'euros, el que ens han de dir és d'on ho trauran. Perquè, si no, ens semblaria que ens estem fent trapes.

Quart element: la manca d'inspeccions suficients i la forma d'inspeccionar. Un dels motius pel qual aquesta candidatura –no l'únic– no assumeix la gestió privada és perquè és pràcticament impossible controlar efectivament, pràcticament impossible. Però, si fos possible, de les eines i els mecanismes legals que tenim a dia d'avui, doncs semblaria que no és possible.

Els hi posem alguns exemples. Ens ho deia en aquesta seu parlamentària, en la comissió, una de les entitats –la Coordinadora 5+1–, que ens deia de la realitat dels centres: reutilització de bolquers, distribució d'àpats freds o insuficients, atenció sanitària insuficient...

Però, mirin, no ens quedem únicament amb allò que ens diu una entitat –que per nosaltres és suficient, per la seva trajectòria–, sinó sobre el que ha fet o què no ha fet aquest Govern.

Any 2018. Les seves dades oficials, a preguntes de diputats i diputades. Quants procediments sancionadors van realitzar? Noranta-cinc. I en realitzen noranta-cinc –i ho hem d'explicar tot–, perquè abans d'anar a visitar els centres truquen per telèfon per dir que hi aniran. Aquesta és la forma en la qual es fan les inspeccions d'aquests centres. Abans truco i dic el dia i l'hora en la qual hi aniré. Noranta-cinc procediments de sanció. Quatre arxivats. Amb multa, únicament –amb sanció– vuitanta-nou. Un amb tancament. Amb tancament i multa, zero. Amb tancament i inhabilitació, zero; zero tancaments i inhabilitació.

Doncs, mirin, de les seves pròpies dades, de què estem parlant? Estem parlant incomplir les condicions relatives a la salut, 15 per cent; irregularitats en l'administració de la medicació, 15 per cent; no garantir l'atenció directa i incomplir normativa de qualificació, 9 per cent; servir aliments en quantitat insuficient, 6 per cent; incomplir condicions relatives a higiene, 6 per cent; irregularitat en les mesures de contenció, 5 per cent; no mantenir l'establiment en condicions d'higiene i salubritat, 5 per cent.

Amb aquestes realitats, vostès, Govern, no inhabiliten. Amb aquestes realitats. I, per tant, el discurs que traslladen a una part del sector, que és el que incompleix, és: no passa res per incomplir, perquè no t'inhabilitaran pel següent concurs. I moltes vegades no necessiten ni el següent. Hem tingut algunes de les empreses que no han tingut ni necessitat del següent. S'ha iniciat actuació i després no se'ls ha inhabilitat. Per cert, aquestes mateixes actuacions, per qualsevol treballador o treballa-

dora, el que significarien seria un acomiadament procedent i segurament un procediment penal. Això sí, vostès amb les empreses són febles, molt febles. I, per tant, realitzen un context en el qual semblaria que tot es pot fer.

Tot això, el que hem explicat fins ara és purament descriptiu –poca interpretació, de veritat; la majoria són dades del Departament d'Empresa–, però pensem que hi ha elements que van més enllà del descriptiu i que a dia d'avui encara no hem tingut resposta.

Mirin, podríem arribar a un consens. Falta de material d'autoprotecció i d'EPIs, gran rotació del personal, manca de personal suficient –que són dos qüestions diferents–, indicacions moltes vegades contradictòries... Això ha passat. Jo crec que fora bo que féssim –o fessin– el reconeixement. Característiques fins i tot constructives; parlem d'arquitectòniques dels mateixos centres que dificulten donar respostes –una realitat també a treballar. Tot això al final el que han convertit ha estat aquesta realitat de les residències com el major focus de la infecció i la condemna a mort a quatre mil persones.

També –i com a darrera qüestió– la gran cirereta d'aquest caos: la manca de coordinació amb el món local. Els posem un exemple: Mediona. Els demanaven expressament que intervinguessin un centre. Veient que no donaven resposta també els deien: «Nosaltres com a ajuntament estem disposades, efectivament, a gestionar-lo.» Però la realitat ha estat cap resposta.

I aquest és el problema, un dels problemes de la crisi sanitària: la manca de respostes. Nosaltres li fem ara algunes preguntes. De qui és la responsabilitat de la manca d'EPIs? És de qui gestiona? O és abans del Departament de Treball, ara del Departament de Salut? Ens ho volen dir? Qui té l'obligació, per tant, de proveir aquestes EPIs?

Hauríem de saber també si al Departament de Treball algú li va paralitzar la compra d'equips de protecció individual. O també si des del Govern espanyol es va garantir que hi hagués equips de protecció individual. Es va assenyalar una data? I si es va complir o no es va complir. I, si es va incomplir, volem tenir la resposta.

Conseller El Homrani, vostè ha dit: «Decisió que va fer perdre més de deu dies.» Nosaltres volem, ara, en aquest Ple, en aquesta sessió, resposta amb nom i cognoms del responsable polític del Govern espanyol que va fer perdre deu dies. Aquest poble mereix conèixer aquesta realitat. Nom i cognoms del responsable del Govern espanyol que ens va fer perdre deu dies. Perquè aquesta manca de compra són vides humanes. I, per tant, aquest poble necessita saber si hi ha algun responsable del Govern espanyol que en algun moment ens ha provocat aquesta pèrdua de vides humanes. I ho diem així. Si no, no podem anar amb un exercici també de poder donar respostes en la seva globalitat.

I també que algú ens expliqui –i ho ha dit abans alguna altra diputada– per què Mutuam ha estat desaparegut. Estem discutint si hi havia o no hi havia assistència sanitària, quan hi ha un primer responsable als centres que ha desaparegut. I no li estem demanant explicacions. I, per tant, aquí, en seu parlamentària també els demanem, consellera, que ens pugui dir si Mutuam ha tingut actuació o ha desaparegut simplement.

I, per últim, també si hi ha hagut alguna empresa –de les que tenen més capacitat de compra, per cert, que el Govern català– que ha fet un pols al Govern català en la gestió (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de les residències privades.

Miri, se'ns acaba el temps; no podem avui explicar les nostres propostes, però que ningú dubti que tindrem propostes pel curt termini, pel llarg, pel mitjà termini, i sobretot, pel canvi de model. Ens resulta absolutament incompatible el que és el benefici empresarial amb la dignitat i amb la cura de les persones.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bona tarda, president. Diputats, diputades, consellers, hem perdut a Espanya vint mil persones grans a causa del coronavirus. A Catalunya, el 73 per cent de les persones grans que hem perdut, les hem perdut en les residències, i jo crec que precisament per això, perquè darrere de les xifres al final hi ha persones, hi han famílies trencades totalment pel dolor de la pèrdua, d'un comiat que no es va produir; per una sensació total de sentir-se ferides i en silenci, en soledat i amb una sensació absoluta d'oblit, mereixen un debat, un debat, una anàlisi i una proposta de millora. I jo crec que l'objectiu d'aquest debat i de la comissió que hem constituït aquest matí és cercar això, solucions.

Perquè al final ens han marxat avis, ens han marxat pares, oncles, fills d'una generació que van néixer en meitat d'una guerra civil, que van aguantar una postguerra, que han patit crisis sistemàtiques i algunes reiterades, que amb el seu esforç i treball han aconseguit que Catalunya, i Espanya, en global, sigui un lloc magnífic a on viure. I els hi devem tot. I és per això que quan ells han arribat a una residència, al final, per intentar viure amb una certa serenitat els últims moments de la seva vida, a vegades fins i tot els més difícils, hem de posar fil a l'agulla de què és el que ha passat a les residències, no? Entre d'altres coses, perquè en aquests últims moments de la vida no només han sigut acompanyats, abans de la crisi del coronavirus, per la seva família, sinó que n'han creat d'una nova, que són les persones que hi treballen, en aquests centres: els geriatres, els auxiliars de clínica, els psicòlegs, els fisioterapeutes, el personal fins i tot de neteja i de manteniment, també, formen part d'aquesta nova família, i els treballadors socials. I molts d'ells porten molts anys centrats en el seu esforç per ajudar i per fer aquest comiat de vida d'aquestes persones el més agradable possible. De fet, són els seus avis. I una de les coses que ens ha demostrat aquesta crisi sanitària és la grandesa humana, la qualitat humana que tenen aquests professionals, que fins i tot s'han confinat als centres, en lloc de amb les seves famílies, per estar al costat i acompanyar «els seus avis» –deien ells «els seus avis», no? Els nostres, al final, els nostres avis.

I el que fan i el que han fet és una feina que mereix reconeixement, perquè hem sentit segons quins discursos on s'assenyalen segons quins professionals, segons a quins centres treballessin. I crec que s'ha de reconèixer i s'ha d'agrair i fer servir també les institucions per donar aquest agraïment sincer, com també s'ha de fer amb les tasques de desinfecció que va fer l'UME, i també la dels Bombers, que s'hi van incorporar una mica més tard. I també el personal dels CAP, que van entrar i els centres per diagnosticar els residents, entre d'altres coses perquè van entrar i portaven molt de temps demanant poder fer-ho i ajudar i donar un cop de mà per alleujar les situacions que es donaven en aquests centres.

Al final als nostres grans, a les seves famílies, ens hi devem. I ens hi devem també, no només com a societat sinó com a polítics, per intentar analitzar i posar-hi mitjans i intentar evitar que torni a succeir allò que malauradament la BBC va titular: «Varen morir sols i en silenci.» Es pot fer. Això què requereix? Honestat, deia el conseller. Hi estic d'acord. Ara parlaré de coses que entorpeixen aquesta honestat. Es requereix un debat serè, un debat adult, dient la veritat –amb això hi podem estar d'acord– sobri i rigorós, on les reflexions no quedin tenyides de cerca de culpables a vegades a cents de quilòmetres lluny de les conselleries on requeia part de la responsabilitat, i tampoc tenyides de debats ideològics que són més propis de la ciència política, però que no aporten solucions a aquelles famílies que són usuàries dels centres residencials i de persones amb discapacitat.

Mirin, la honestedat comença amb no dir des d'aquest faristol una fallàcia repetida, però no per molt repetir-la serà veritat, de que la Llei de dependència fa que l'Estat a Catalunya no enviï els diners necessaris per tal d'ajudar les persones i les famílies que tenen dependents a càrrec. No és veritat. Vostès ho saben. Saben llegir, coneixen les lleis i a més coneixen l'últim informe del Tribunal de Comptes al respecte. Hi han dues partides, dues partides per finançar la dependència: una partida que és directa i que és finalista, que és la que vostès esmenten sempre, i una altra que no és directa i que va a càrrec del sistema de finançament que li arriba –no està aquí– al conseller d'Economia. I és així. Si el conseller d'Economia no els hi fa arribar, reclamin-la, reclamin-la, si us plau, però tenen evidentment aquests recursos a disposició i són aproximadament un 51 per cent del total de l'ajuda a la dependència. En podem parlar, si és suficient, no és suficient, si cal millorar-les, d'acord, però no comencem un debat suposadament honrat, serè, amb una fallàcia, si us plau. Ho intentem? Intentem dir la veritat des del començament per intentar trobar solucions? Jo crec que ho hem de fer, és un compromís que hem de complir.

És veritat que des del Decret d'alarma, el 13 de març, fins al mes de juny, bé, es va pautar un comandament únic. És així. I nosaltres no negarem des d'aquest faristol que la centralització de compres va entorpir en determinat moment a moltes comunitats autònomes preparar-se pel repte d'afrontar la crisi del coronavirus, evitant allò que era més essencial, que era el contagi inicial, no? És veritat. Però tampoc no negarem la realitat. Moltes comunitats autònomes s'han trobat en la mateixa situació i han sigut capaços de superar aquestes dificultats. I, a més, en el cas de les residències, tenim el fet de que el responsable de la gestió de les residències era el senyor Pablo Iglesias, que no ha fet absolutament ni ha pres ni una sola mesura respecte de les residències durant tot el comandament únic, del qual n'era beneficiari, per la qual cosa, ha ajudat? No. Ha entorpit? Crec que no.

Dit això, la diagnosi que fan de la realitat els consellers té una part d'autocrítica, que està bé, que creiem que és positiu, però no és suficient. Per què? Perquè vostès dibuixen també una situació on tot anava coordinat i anava més o menys funcionant. I la realitat és que hi han fets clarament objectius que demostren que no ha sigut així. Bàsicament perquè, al final, hi han denúncies d'afectats, hi han directors de centres, hi han sindicats, hi han patronals. L'Associació Catalana de Directors de Centres de Dependència i la Unió de Petites i Mitjanes Residències també ho han denunciat, i també les federacions de residències del tercer sector. Llavors tothom no s'equivoca. Potser és que l'anàlisi i la diagnosi no és correcta. I, de fet, una de la realitats és que vostès van intervenir el 19 per cent de les places residencials de Catalunya.

Miri, una de les coses que van dir vostès a l'inici de la pandèmia és que intentaríen, com fos, protegir sobretot els més febles del contagi i de la pandèmia del coronavirus. Però aquesta realitat els va superar, i les dades, les xifres i les famílies que han patit la pèrdua d'éssers estimats a residències ho demostren.

I jo crec que hi han quatre eixos que potser si els analitzem poden donar claus per millorar aquesta gestió. La primera és la desconnexió i la desprovisió de material sanitari. Vostès saben perfectament que els primers dies de la pandèmia els missatges adreçats a la població eren contradictoris, absolutament contradictoris; tots els relacionats amb la prevenció i tots els relacionats també amb les mesures mínimes que havien de prendre els centres residencials. Eren pràcticament nuls i van caure en l'oblit. Perdó, president.

(Pausa llarga.)

El president

Una parada tècnica. No pateixin.

Esperanza García González

Perdonin, eh?, però és que l'aire condicionat ens ha deixat congelats, allà dalt, i estic patint. No, no vull fer un lleig. Gràcies, eh?

Bé, els quatre eixos que li he dit que jo crec que podríem millorar la situació i la gestió de les residències, perquè el brot el seguim tenint, l'alerta la seguim tenint i és..., primer, vostès van cometre un error, que va ser la desconexió i la desprovisió de material sanitari, els missatges contradictoris. De fet, els centres van suspendre les visites, i ho van fer pràcticament per decisió pròpia. Vostès fins i tot ho han reconegut aquí, no? Perquè entre d'altres coses vostès recomanaven, però no prenen decisions. Era molt difícil també que tinguessin material, perquè, si era complicat per les comunitats autònomes, imagini's el que era anar al mercat per part d'un centre sanitari o d'un centre de geriàtrics. Evidentment, això va fer que no es controlés el contagi dintre de les residències i que, per tant, s'agreugés la situació.

Va haver-hi descoordinació –segon eix–, clar que va haver-n'hi. I el fet de que es traspassin les funcions d'assumptes socials a sanitat ho demostra, i el fet de que les residències i els directors de centres truquessin i no trobessin assistència... De fet, denunciaven fins i tot no només que el correu electrònic no els hi responien, sinó que ni tan sols telefònicament. És evident. I vostès han avui explicat que va ser una qüestió absolutament funcional, el canvi i el traspàs de competències d'una conselleria a una altra, però la realitat és que si tot funcionava tan bé no seria necessari aquest canvi. Jo no sé si això es deu a una decisió del president Torra o si es deu a una decisió de la consellera de Salut, però en qualsevol cas hi havia alguna cosa que fallava i per això es va fer el canvi.

El tercer eix és que vostès van excloure del sistema sanitari els més grans, els van abandonar. És veritat que parlen molt de la universalitat del sistema, i moltes vegades nosaltres, des del Partit Popular, ens preguntem: «Per a qui? Universalitat per a qui?» Perquè, al final, les persones grans, en aquesta crisi del coronavirus, van quedar totalment fora del sistema sanitari; les van deixar fora. Primer, per la via dels fets, i després, mitjançant el protocol del 24 de març que van enviar al SEM. Primer. De fet, ho exposava un gerent d'un centre, que ens deia, doncs, que el 84 per cent dels residents contagiats denunciava..., amb el 84 per cent dels residents contagiats, denunciava que, en els moments més àlgids de la pandèmia, van començar a trucar al SEM i notaven que o bé el SEM no els atenia o el 061 mai feia arribar els recursos disponibles, no actuava.

La fixació del protocol que es va enviar d'emergències i que prioritzava segons els anys de vida que es podien salvar condemnava necessàriament la gent gran. Perquè és evident que una persona amb més edat té menys anys de vida per poder salvar, amb la qual cosa van quedar sense oportunitats. Només per edat. La limitació de l'esforç terapèutic amb els majors de setanta-cinc anys, sense ni tan sols tenir en compte el criteri i el quadre clínic i l'opinió de les famílies, els va deixar condemnats. I aquesta és una realitat, i per això es va canviar el protocol, perquè no era just, perquè els deixava fora, perquè els condemnava.

Si els..., jo entenc que els hospitals podien estar col·lapsats. Crec que les famílies també ho entenen. Ara bé, pregunta: quines alternatives van organitzar des de les dues conselleries per oferir a aquelles persones grans que estaven a la residència i a les seves famílies? Van obrir més hospitals de campanya? En van obrir, però mentrestant van entorpir la construcció de nous, els que feia l'UME. Al de Sabadell van perdre quinze dies. El de Sant Andreu de la Barca ni tan sols va obrir. El que van obrir vostès va ser un mes després. I va ser per prejudicis ideològics, ja els hi han dit: procés envers obligació d'ajudar a salvar vides.

Van medicalitzar centres per oferir aquella assistència dins els centres sense fer el trasllat hospitalari? No ho van fer, tampoc. No ho van fer. I, a més, sabien perfectament que molts centres només comptaven amb un gericultor per planta, per les nits, per atendre trenta avis, amb la qual cosa aquell protocol que formulaven de «si es pot quedar a la residència i ser atès que es quedi» sabien que estava mal formulat d'inici.

Van carregar a les espatlles del SEM la decisió, aquella que incloïa en aquell protocol, de dir: «No estem decidint qui viu i qui mor, sols qui es pot beneficiar de més

tractaments» –«qui es pot beneficiar de més tractaments». Era una exclusió. No hi havien trasllats hospitalaris...

I, al final, tenim una realitat. El senyor Torra, el president Torra, fa uns dies deia: «Hem fet tot el possible i més.» I crec que no ha sigut així: les famílies no ho han sentit així; les xifres no diuen això. I el fet de que vostès reconeixin errors ajudaria, al final, no a recuperar vides, perquè ja no es pot, i no serà prou escalf per a les famílies que han perdut un ésser estimat, però sí que ajudarà a que aquest patiment no es torni a produir en les mateixes circumstàncies durant tot el temps que ens duri aquesta maleïda pandèmia de la Covid.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bon vespre. Gràcies, president. President, consellers, consellera, gràcies per l'exposició honesta i clara de la gestió d'aquests mesos. Perquè es tracta d'això, no només de dir, sinó de fer. I els que parlen més, els que són més agres en les seves acusacions són sovint els qui més se'n espolsen la responsabilitat. I això és injust. Perquè convertir la crítica en un desgast aferrissat i unidireccional quan tots som corresponsables del sistema és, senyor Moreno, i sobretot senyora Ribas, com a mínim qüestionable. I més, fet per vostès, que tenen responsabilitats de govern en altres àmbits. I penso sincerament que avui s'han equivocat una mica.

Miri, no ens enganyarem. El debat ha de ser honest i hem de parlar obertament de tot el que ha passat aquests mesos. La pandèmia ha estat molt dura i molt crua contra aquella gent que és més vulnerable, i la Covid ha posat en entredit un model que avui està ja esgotat.

Ho han patit la gent gran, les famílies, els treballadors, tothom. Ho hem dit reiteradament en aquest Parlament, i avui no deixarem de fer-ho una altra vegada: el dolor d'aquests mesos és molt gran, i és moltíssima la gent que ha perdut un familiar enmig d'un aïllament social duríssim i que no han pogut fer els comiats com cal, com els necessitem fer. I no podem obviar que la gestió emocional d'aquesta pandèmia és de cadascú, individual, però que també té una part col·lectiva.

Això que hem viscut aquests mesos cap de nosaltres ho havia vist mai. Ningú podia imaginar quina seria la magnitud i l'impacte del coronavirus. I la gent gran, com a col·lectiu més vulnerable de la societat, se n'ha endut la pitjor part. I no podem arrencar aquesta intervenció sense tenir un record emocionat per tots ells.

El dolor ha estat compartit però a la vegada solitari. I hem hagut de gestionar-ho col·lectivament com hem pogut. No com voldríem, no com hem volgut, sinó com hem pogut. I això és molt difícil de pair. S'ha mort molta gent, molta gent; n'ha emmalaltit molta més; se n'han recuperat molts, i per tots ells, per tota la ciutadania, ens toca continuar.

En parlàvem la setmana passada, en aquesta mateixa sala, en el Ple de la reconstrucció, que ni podem ni volem deixar mai ningú enrere i que ara toca reactivar el país en termes sanitaris, però també socials i econòmics. I el que us deia abans, hem de fer que passi; som tots plegats aquí perquè les coses passin.

Avui fem un ple específicament per parlar de residències. I és evident que aquest Ple, com ho serà també la comissió d'investigació..., són una arma de doble fil. Però nosaltres no reduïrem aquest debat a una picabaralla política, perquè hem de parlar de residències; hem de parlar de la nostra gent gran, dels avis i les àvies; hem de parlar de prioritats; hem de parlar del model. Perquè les propostes i les decisions polítiques tenen conseqüències i perquè els ho devem; els ho devem a tota la nostra gent gran.

Per tot això, avui, sobretot, nosaltres parlarem de futur. La generació que més ha patit les conseqüències de la Covid-19 és la generació que ja va reconstruir aquest país una vegada, la que va alçar la veu contra la tirania, que ens va guanyar per tots les llibertats, que va construir del no-res els carrers que ara a poc a poc es tornen a omplir, i que van arremangar-se per donar als seus fills i filles un futur millor. Demem a tota una generació que capgirem el model de baix a dalt, per tornar-los una mínima part de tot el que ens han donat. Per alguns d'ells, malauradament –malauradament–, arribem massa tard. És tan trist com cert. Però ho hem de fer per tota la resta.

I necessitem que tothom estigui disposat a sumar, corresponsabilitat, coordinació, esperit constructiu. Us esperem a tots –a tots– per aportar. Si només sou aquí pel desgast, això d'avui, això que acabarà dividint, no servirà per res. Bé, sí, pel desgast i pel politiqueig. Però de feina en tenim molta per fer, i així que no esperem ni una proposta de resolució amb trampes inassumibles que abonin només campanyes electorals. Esperem de tots vostres propostes que serveixin per millorar, que serveixin per sumar, que serveixin per ajudar la gent d'aquest país. Perquè de feina en queda moltíssima per fer. N'hem fet molta –molta. No només aquest Govern, i enmig d'una pandèmia d'escala global. Consellers, conselleres, gràcies, gràcies per haver-hi posat cos i ànima per fer-ho el millor possible. A tots, moltes gràcies.

Nosaltres estem molt orgullosos d'entendre el model de protecció social com una eina de cohesió, una eina a l'abast de tothom qui ho necessita. I això es va veure molt clar el 2003 quan es va fer una aposta clara, contundent, per uns serveis socials amb caràcter universal, lluny de les estigmatitzacions. Per Esquerra Republicana, els serveis socials han de ser un pilar més de l'estat del benestar, que, també és cert, caldrà reforçar encara més ara, després de la Covid. No poden ser la pota coixa, han de ser part dels fonaments. I aquest repte el tenim ara i avui.

Si algú ho tenia clar, era la consellera Bassa. Penso en ella quan parlo de model social entès com a protecció de les persones. I avui també vull reivindicar el que la Dolors Bassa va deixar embastat. Va impulsar un pla de millora per les residències acordat amb el sector per millorar el model de gestió, la qualitat, però també la sostenibilitat dels centres. L'objectiu era revertir les retallades que havia patit el sector reiteradament –reiteradament– des de 2008. I va posar sobre la taula una nova llei catalana d'atenció a la dependència. I volia establir noves ràtios, nous perfils i també nous horaris. Aquest model social com a eix central de l'estat del benestar s'ancora en una llei de 2007 de serveis socials, que ja volia capgirar el model de serveis socials i situar el dret a l'atenció social al mateix nivell que l'educació, la sanitat o les pensions. Aquest és el paradigma que entre tots hem de recuperar.

Com els deia, aquest model es va gestar el 2003, quan vam assumir un departament que en termes d'inversió estava absolutament a la cua d'Europa; amb deu anys es va triplicar el pressupost, i aquelles xifres ens agradaven, ens agradaven molt. Però és evident que ens cal descentralització, sistemes àgils, menys burocràcia, més respostes individualitzades i més proximitat i atenció domiciliària, però també –també– més pressupost.

La redistribució de la riquesa i una reforma fiscal progressiva han de servir, per exemple, per això. Però també és una evidència flagrant que res d'això és possible si es manté l'infrafinançament crònic per a Catalunya –l'infrafinançament crònic per a Catalunya, senyor Moreno; en pot prendre nota, que el veig que està apuntant. Tampoc serà possible si el model que construïm a partir d'ara replica privatitzacions i retallades. A nosaltres això no ens serveix per res. Des del nostre punt de vista aquest model s'allunyaria de posar les persones al centre de l'acció política. I nosaltres fem política precisament per posar les persones al centre.

I precisament amb aquest únic objectiu ha pres decisions el Govern de la Generalitat en aquests últims mesos. Les primeres recomanacions, els primers consells del Govern van arribar dies abans que es decretés l'estat d'alarma. Es va executar

un pla de xoc a les residències amb coordinació diària amb els centres. Es va impulsar una borsa de treball que ha estat cabdal i que encara està activa a dia d'avui, i es reforça també via el servei d'atenció domiciliària. El Govern impulsa un servei de transport propi per als EPIs. Dins l'escassetat del moment, s'obren a albergs i espais de descans tant per a residents com per als professionals, i espais medicalitzats per aïllar persones grans positives de Covid de residències de Barcelona amb 240 llits i vuit mil metres al Paral·lel.

Els diré algunes xifres més, repetides, però crec que avui necessàries: més de 106.800 PCRs a residents i treballadors. S'han testat totes les residències del país. S'han intervingut tretze residències per canviar l'empresa gestora perquè no es complien les condicions. S'han traslladat 2.500 persones grans a nous espais; 730 residents han tornat al seu domicili. Fins ara, per a les persones grans s'han posat a disposició mil setanta places noves amb vint-i-vuit nous espais. Més de 4.500 trasllats a hospitals i a atenció intermèdia. S'han fet més de cinquanta-quatre inspeccions a quaranta-quatre residències. Salut Pública ha fet més de set mil intervencions telefòniques i quasi mil visites presencials. S'han fet quasi 580 desinfeccions. S'han repartit més de 8 milions d'unitats de material. I l'atenció primària ha intensificat la seva atenció a residències amb més de vuit-cents professionals sanitaris, donant atenció directa als residents i suport als equips residencials. La situació era molt complexa, i ho era per tots, i negar la major seria equivocar-se, perquè sí, en bona part n'hem après sobre la marxa, com tothom, però s'ha treballat sempre per ajudar la gent d'aquest país. Només som útils si hi som per això.

I el model que volem és aquest que els deia: les persones al centre de l'acció política. I ho veiem possible només si enfortim el sistema públic, si no li falten recursos. I, de fet, i per això, hi ha una altra part de la història recent d'aquest país i d'Europa que no reivindicuem, que no ens agrada i que sobretot no volem que es torni a repetir. No sortirem d'aquesta crisi amb retallades ni amb restriccions, ni amb contraccions de la despesa pública. I per nosaltres és evident que durant anys de la mal anomenada austeritat es van aplicar mesures duríssimes que van impactar fortíssimament contra l'estat del benestar. I avui estem i hem d'estar molt lluny d'aquell mantra del 2010. Perquè les residències no poden tornar a ser un espai on lucrar-se. Volem un control exhaustiu públic; que ningú torni a fer negoci mai més amb l'envel·liment de la gent d'aquest país. El nostre objectiu és la gestió pública. Però venim de massa enrere, i ens calen lleis per avançar en aquest sentit. Volem compromís, bona gestió, servei públic, control de l'Administració, respecte als contractes i retiment, sempre, de comptes. I teníem una primera eina per fer-ho, i vostès la van tombar. Era una llei, i vostès la van tombar. I avui no tindríem Eulen gestionant alguns dels nostres CAPs.

El nostre model passa, doncs, per enfortir el sector públic, també amb referència als treballadors del sector, infravalorats massa vegades i no remunerats com tocaria. Els i les professionals de l'àmbit sociosanitari són una baula imprescindible de la cohesió social, són les que cuiden a qui més ens estimem. Per què no cuidem prou a qui ens cuida?

Avui que parlem de residències no podem deixar de dir, com ho hem dit tantes vegades, d'altra banda, que calen millores urgents en les condicions laborals i millores salarials. I és clar que la manera de garantir-ho és la gestió cent per cent pública. I tant! Però també hem de reconèixer, i seria molt injust no fer-ho, que les entitats socials, que el tercer sector són avui, són ara mateix motor fonamental de la gestió sociosanitària. Per tant, ens calen lleis que assegurin la qualitat del servei, la millora de les condicions laborals i el control exhaustiu per part de l'Administració, per sobre, sempre per sobre, d'altres requeriments com el preu.

Som una societat plural, amb un teixit productiu ric i divers; necessitem una nova mirada social on el teixit associatiu, cooperatiu, el tercer sector, hi tingui un prota-

gonisme que s'han guanyat amb la seva tasca i amb la seva dedicació plena. Allà on no arribem des de l'Administració hi haurem d'arribar entre tots.

Ho deia a l'inici, les residències no poden, no han de ser una arma política de desgast; és el moment de canviar les coses, d'aportar mirades diferents que es tradueixin en acció política, on la persona i la seva capacitat emocional, cognitiva i sensitiva i el seu entorn familiar estiguin al centre de tot. Aquest és un problema social, no d'una generació, sinó de totes les etapes vitals, i ens interpella a tots. I, per tant, hem d'afrontar-ho amb rigor i amb claredat, perquè gestionem noms i cognoms, no gestionem números: ni els residents ni els treballadors ni ningú són xifres. No volem ni números ni consells d'administració que es reparteixin els diners que guanyen amb el patiment i els problemes de la nostra gent. No hi ha polítiques socials sense drets laborals. No hi ha estat del benestar sense les persones al centre.

I sabem que n'hi ha que potser no ho veuen igual, que no ho han vist igual, que potser prioritzen el sector privat. A nosaltres no ens hi trobaran; ho combatem. De fet, ho combaten més que mai. Perquè hem vist com aquests dies la vida s'aferrava a tot allò que era públic, des dels hospitals a l'escola, els ajuts socials, el carrer, la *res publica*, el que ens organitza millor com a societat, el que ens protegeix. I nosaltres, des d'Esquerra Republicana, volem reivindicar-ho i ho reivindicuem sempre als quatre vents.

Hem vist com en aquests mesos fosquíssims els nostres companys treballaven des de l'honestedat i de la humilitat, sabent-nos fràgils, sabent-nos vulnerables, com tothom, davant d'una pandèmia mundial i davant d'una situació complexa i enorme que no havíem vist abans. I n'hem après. I hem vist com els nostres companys s'hi deixaven les hores, les hores i les hores, com havia de ser. I avui també aquest grup parlamentari, que els dona suport, els hi volem reconèixer. Salvar vides, evitar el col·lapse del sistema sanitari, atendre les urgències i els col·lectius més vulnerables, ajudar tots aquells que s'havien quedat sense feina, els que van abaixar la persiana i els que l'han pogut tornar a alçar i els que no; buscar recursos per als que no en tenien ni un, i garantir el subministrament dels productes més bàsics. Eren les prioritats del Govern –els consellers ho han explicat llargament. I creiem que, malgrat que les coses es podien millorar, malgrat que sempre es pot fer millor, malgrat que ens queda moltíssim per aprendre, malgrat estar lligats de mans i peus, malgrat que disposant d'un estat hauríem tingut moltes més oportunitats de les que hem tingut, el Govern ha actuat sempre amb voluntat de servei, intentant anticipar-se en les seves decisions. Tot i que ens van prendre competències, van intentar avançar-se sempre. Se n'adonen del disbarat que representa canviar de mans la gestió sanitària enmig d'una pandèmia, enmig d'una emergència mundial? És tan irracional; tan irracional, que no ha passat enlloc més.

Ja els ho deia abans, ningú està preparat per a això. Però tampoc podem oblidar que som dels primers territoris de l'Estat que vam prendre decisions la primera setmana de març, decisions que la resta van prendre més tard, i que en el nostre cas han estat claus en bona part per contenir l'impacte a les mateixes residències; decisions com tancar centres de dia, no realitzar cap nou ingrés en els centres per disposar d'espais per fer bons aïllaments, limitar i restringir les visites a residències.

Però com en tots els àmbits en aquesta gestió, la recentralització inicial i el comandament únic decretat per l'Estat espanyol en la distribució de material van tenir un impacte nefast, també en aquest sector: va demorar l'arribada de material; va trencar la cadena de proveïment de material a les residències, amb conseqüències nefastes; no hi havia prous equips de protecció; no hi havia prous tests, que eren clau a l'inici per haver fet un aïllament adequat. I això sovint alguns, en les seves crítiques, ho obliden, especialment aquells que formen part d'aquest Govern de l'Estat.

Per sort, la qüestió es va començar a solucionar. I quan es va començar a solucionar? Després d'una gran compra realitzada directament pel Govern català, directa-

ment pel Departament de Benestar, a la Xina, que va permetre repartir de manera generalitzada equips de protecció arreu del país durant unes quantes setmanes.

Però, malgrat tot, malgrat pagar sempre sempre sempre tenir un estat en contra que recentralitza en lloc d'apostar per la corresponsabilitat, d'un estat que ens té infrafinançats i amb uns deutes gegants, malgrat que això no canvia, també hem de dir que avui en sabem molt més, que tenim més informació i que hem après tot allò que es podia fer millor.

Avui estem més i millor preparats per a un rebrot. Tenim el coneixement, el compromís i la certesa que s'hi abocaran tots els recursos necessaris. Així ho va posar en relleu ahir el Govern. I ara, amb més coneixement, sabent quins recursos necessitem, estem preparats per avançar-nos. Tenim un pla de contingència, el pla de contingència que aquest mateix Parlament havia aprovat i que avui ja és una realitat. I celebrem que en general l'hagin vist bé tots els grups. Avui tenim el sistema preparat, 96 milions més, per fer un gran pas endavant, preparats per fer cribratge en cas de sospita. Disposem de les PCRs necessàries i de material a quatre setmanes vistes. S'ha reforçat el paper dels sociosanitaris i dels centres d'atenció intermèdia; hi haurà més llits, fins a cinc-cents llits més, i s'hi invertiran 500 milions d'euros. I una atenció primària reforçada amb mig miler de professionals per guanyar eficiència i proximitat, amb un cost de 15 milions.

Però no acaba aquí, perquè no es tracta només de reforçar la part sanitària, sinó també l'àmbit social, i es multipliquen els recursos i es reordena i es reforça la vessant residencial, amb un pressupost global de 56 milions d'euros, 2.800 places per incrementar la capacitat de resposta de les residències davant de possibles rebrots. I amb això guanyem: sectorialització més ràpida, més capacitat d'aïllament davant de casos probables o confirmats, i l'atenció d'usuaris asimptomàtics positius o amb curs lleu de la malaltia. I tot això sense oblidar que es mantenen els espais de suport per reubicacions de residents en el cas que fossin necessaris, o els retorns voluntaris al domicili sempre que la persona no presenti símptomes i estigui en situació estable.

També més contractacions: nou-cents nous professionals en gericultura que pres-taran atenció directa als residents i garantiran l'aplicació de les mesures d'aïllament i d'organització assistencial, o 370 infermeres per reforçar l'atenció sanitària en residències de més de seixanta places. Com deia, més i millor preparats.

I deia d'inici que per nosaltres era molt important parlar també de futur i del model cap a on hem de caminar. El que ha posat de manifest especialment aquesta crisi són les mancances del model actual, i crec que hem de ser valents i explicar que està esgotat, que li manca la força al darrere del sector públic, que no resol prou bé la prevenció ni l'atenció de la gent gran abans d'entrar a la residència, que cal millorar l'atenció integrada social i sanitària, no fragmentar l'atenció, sinó fer-ho des d'una única eina i compartida, amb capacitat de planificació, amb capacitat d'executar les polítiques de manera conjunta, que és el que fan conjuntament avui els dos departaments, que no és el que havien fet històricament.

Ens urgeix, doncs, començar a treballar en repensar-lo de dalt a baix, i el Departament de Salut i el d'Afers Socials ja han començat a posar les primeres pedres. Avui tenim un sistema de prestació fonamentalment privat i atomitzat, sense un ancoratge públic prou potent. A diferència de la salut o de l'educació, l'àmbit social no ha tingut una base pública prou sòlida, i creiem que cal fer de l'àmbit social la tercera pota de l'estat del benestar català. Tenim l'oportunitat de reconstruir el nostre model social, especialment el de les residències, després d'aquesta duríssima sacsejada, i l'hem de saber aprofitar. Hem d'agafar aquest repte per fer avançar socialment el nostre país. Hem de repensar el model d'atenció a la gent gran en tres línies fonamentals: u, enfortir el pes públic per poder millorar la qualitat de l'atenció i les condicions dels treballadors; dos, promoure l'autonomia personal amb més serveis domiciliaris i de quilòmetre zero, en definitiva, que la gent gran pugui quedar-se a casa tant de temps com sigui possible, i tres, garantir una atenció integral, tant social

com sanitària, que permeti atendre les persones amb més dificultats mantenint la seva xarxa i també la seva individualitat.

Evidentment, això representa un canvi de model de dalt a baix; un canvi respecte al que s'ha estat fent durant els darrers quaranta anys. Però creiem que és el moment, que toca prioritzar el sector públic, la qualitat de vida de les persones per sobre d'altres condicionants o d'altres prioritats. Apostem decididament per l'envelliment quilòmetre zero, reforçant tots els mecanismes que permetin allargar tant com es pugui l'estada a casa i l'autonomia personal de la gent gran, i només quan no hi ha més remei fer el pas a les residències, procurant mantenir al màxim el seu entorn i opcions personals i respectant la individualitat de cadascú.

És molt important que el nou model permeti mantenir les xarxes personals, familiars i socials, una vida tan activa com sigui possible. Volem caminar cap a un model més nòrdic, més centrat en la persona i en la seva qualitat de vida, però, evidentment, això passa per un sector públic molt més fort. En aquest sentit, ahir els consellers Vergés i El Homrani ja van anunciar la posada en marxa de l'agència integrada d'atenció a les persones, un nou operador públic encapçalat pels dos departaments que s'encarregarà de fer un abordatge integral de l'autonomia personal i la dependència, tant des de la vessant social com des de la sanitària. En aquest sentit, l'agència vetllarà per promoure aquest envelliment zero, tot reforçant la prevenció, intensificant els serveis d'atenció domiciliària i eixamplant la xarxa de suport comunitari. Aquesta eina també ha de servir per reforçar l'ancoratge públic i la governança del sistema d'atenció residencial.

Tenim el convenciment que com a país no únicament hem de revisar el model de residències, hem de repensar també com atendre i cuidar les persones grans, amb discapacitat o amb problemes de salut mental que no tenen prou autonomia, les persones, en definitiva, més vulnerables, les persones amb dependència, que requereixen cura i atenció de llarga durada. I aquesta agència va clarament en aquesta línia. Cal combinar l'envelliment quilòmetre zero amb una atenció més personalitzada, més sanitària i a les residències. Cal garantir una millor resposta pública a les persones en situació de vulnerabilitat i amb necessitats d'atenció sanitària i social complexes a causa de la fragilitat, la cronicitat, la dependència o l'exclusió social, tot superant la fragmentació dels processos d'atenció i facilitant la transició i continuïtat entre els sistemes sanitari i social.

Creiem que aquest redisseny l'hem de fer amb un operador públic en forma d'agència que integri la vessant social i la vessant sanitària, que integri les diferents fases del procés: la planificació, l'avaluació, l'acció operativa territorial, l'atenció integrada. I el disseny de l'agència es treballarà, com sempre s'ha de fer, conjuntament amb tots els sectors implicats: administracions locals, professionals, agents socials, tercer sector i la ciutadania.

Benvolguts diputats i diputades –acabo–, nosaltres avui no hem vingut aquí a tirar els plats pel cap a ningú, a diferència d'altres; hem vingut a debatre per millorar, a explicar les dificultats d'una situació que per a tots era inèdita, a explicar d'on veníem, amb un històric de privatitzacions i retallades, però també amb moltes ganes d'explicar cap a on creiem que hem d'anar, que és una aposta pel sector públic i pel tercer sector. Ho hem donat tot fins avui. Tenim el pla de contingència per si hi ha un rebrot i tenim també un projecte de futur. Mai res és senzill, i sobretot quan governes en coalició, però estem segurs que ens en sortirem i que tenim l'oportunitat de crear un nou model, més robust, més centrat en les persones i amb un fort sistema públic. En definitiva, hem vingut a construir i no a destruir, perquè estem convençuts que construir i no destruir és el que ens demana la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en aquest torn dels grups parlamentaris, li correspon la paraula al diputat senyor Josep Maria Forné, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Maria Forné i Febrer

Senyor president, president, conselleres, diputades i diputats, anem tancant una part –perquè encara queda la part de rèplica i queda una part de contestació– d'aquesta sessió, que la dediquem exclusivament al tema de les residències.

Vull començar també, ho han fet els altres grups, de la mateixa manera, en nom del grup, expressant les paraules de condol i les paraules de suport, de condol a les famílies que han perdut estimats, en aquest cas, especialment, avis, però no només avis, lògicament, però, en aquest cas, que estem fent el Ple de les residències, doncs, als familiars que han perdut avis en aquest moment, i paraules de suport a tots aquells que han lluitat i encara estan lluitant per combatre aquesta malaltia, aquesta pandèmia.

També paraules d'agraïment, i esperem, com diu el diputat Aragonés, que vagin acompanyades, aquestes paraules, de continguts, de reconeixement professional, de monetari. Que tots treballarem, i en tenim constància, de que així ho farem. Però agraïment a aquelles persones que treballen, han treballat en les residències de manera exemplar i d'una manera que, amb el seu compromís i amb la seva feina, han sabut donar una resposta d'atenció i de cura en moments molt i molt difícils. Gràcies a tots els que hi heu treballat, sigui des de feines de responsabilitat en direccions –em consta, a vegades, la soledat amb la qual en aquests moments de crisi una direcció ha d'entomar decisions–, com treballadors, com el personal de neteja. Ens sembla que s'ha dit, però no és que sigui una qüestió de gradació, és a dir, la implicació de tothom. Donar les gràcies a aquestes persones.

També deixeu-me dir unes paraules de solidaritat als meus compatriotes lleidatans segrianencs, perquè estem passant moments complicats; estem passant moments difícils i cal lluitar i cal vèncer aquests moments difícils. I, especialment, també deixeu-me dedicar aquestes paraules de solidaritat a les persones que estan a les residències. Pensem que les residències del Segrià han passat unes fases endarrerere; després d'un esgotament i d'anar migrats de forces, doncs, ara es troben haver de treballar una altra vegada amb una insistència especial.

Per tant, condol, suport, agraïment, solidaritat... Són paraules, i les paraules, com deia aquell, també curen, les paraules tenen una funció curativa i són importants. Però només curen quan van carregades de veritat. I la veritat és que la veritat de les paraules..., no les carrega el qui les diu, sinó que les detecta el qui les rep, perquè dir paraules que un diu que són veritat..., això és molt fàcil de dir-les; el qui les rep és més fàcil que les detecti si són veritat.

I el que hauríem d'aconseguir en aquest Ple és que les paraules que surtin d'aquí..., perquè és un parlament i principalment el que farem és ús de les paraules, a part dels acords i del que puguem, però aquestes paraules, les paraules que surtin d'aquí perquè estiguin carregades de veritat han de com a mínim superar dues inclinacions que té la nostra ment a vegades a donar resposta a realitats complexes. Estem en una realitat complexa, molt complexa, difícil –després en comentaré algunes de les característiques–, i les realitats complexes vol dir que tenen múltiples abordatges i múltiples maneres, diguéssim, de donar-ne explicació. És veritat que el biaix ideològic de cadascú... –i aquest el tenim, i el que es pensi que no, doncs, s'equivoca, però–, el biaix ideològic fa que les interpretacions que un en faci, d'aquesta realitat complexa, tingui un biaix o un altre, però és una realitat complexa.

I a vegades ens fem trampes. I quines són les trampes que ens podem fer i que fan que les paraules no tinguin una càrrega de veritat, i que, per tant, que no siguin curatives? Simplificar davant d'una realitat complexa; pensar que només hi ha una

sola etiqueta: és culpa del neoliberalisme, i aquí els neoliberals són els culpables de tot. Això és una simplificació. Podríem trobar-ne d'altres, de simplificacions, eh?, també.

O, per exemple, repetir associacions d'idees sense que tinguin un fonament en els fets, per exemple, no? La senyora Roldán ens deia, ens recordava constantment, doncs, que els processistes, els independentistes, som alguns que tenim tota la responsabilitat del que ha passat aquí per culpa de les nostres idees i de les nostres voluntats polítiques. Repetir i repetir això és com si d'alguna manera fos..., el que acaba és simplificant l'explicació de les coses. I no és ben bé així. Una realitat complexa requereix un abordatge des d'aquella honestetat –que jo em sembla que alguns, la majoria de tots els que hem intervingut aquí...– de que un no té tota la veritat, com a mínim té una part de la veritat, i li ha de reconèixer a l'altre i ha de fer un esforç en l'altre, de reconeixement de la veritat de l'altre. Per tant, ara farem una mica més de repàs d'aquesta nostra visió, de veritat, reconeixent que és una part de la veritat del que ha passat o del que passa i de com abordar-ho.

Hi ha una idea que em sembla que és bona, que és convenient de repetir, que és aquella de que som tan forts com ho és la més feble de les nostres baules, eh? La feblesa més vulnerable que cadascun de nosaltres, i com a col·lectiu, tenim és la nostra màxima fortalesa. Si ens ho mirem així, segurament que entendrem què és el que ens ha passat i en aquest moment podríem entendre com enfocar les coses. La crisi no ha fet res més que posar de manifest febleses. I si som capaços de detectar aquestes febleses, també serem capaços de detectar i reconèixer les nostres fortaleses, i en la mesura que aquestes febleses les fem menys febleses, més forts serem. Però la crisi no ha fet res més que posar-nos de manifest que vivim en una societat amb febleses, i febleses importants.

Fet aquest plantejament més general, la meua intervenció tindrà tres moments, eh?, tindrà tres moments. Un, analitzar o apuntar o assenyalar algunes de les coses que considerem que han passat i que val la pena de posar sobre la taula, principalment amb l'ànim de que aquestes coses que han passat..., aquesta autocrítica que hem de fer és imprescindible per donar una resposta del que pot passar i del que ha de passar. Aquest seria el segon moment que voldríem..., el primer era una mica el que ha passat, aquesta autocrítica; el segon moment, veure què és el que pot passar i amb la lliçó que hem après donar una resposta que eviti moltes de les coses.

I un tercer moment de la intervenció seria dibuixar més el model en el qual nosaltres ens hi veuríem o ens hi veiem. Podríem dir que és actuar per l'ara, pensar pel demà. I és bo pensar pel demà. Abans el diputat Moreno deia: «Potser passaran anys i anys que no s'arribi a realitzar aquest.» És igual, encara que passin anys és important tenir-ho clar, perquè els passos que anem fent ara els anem dirigint en bona direcció, eh? Com a mínim allò que deia un, que si ens troben ofegats a l'alta mar, que ens trobin nedant cap a port, no?, i no en direcció contrària. Doncs aquest seria, diguéssim, l'objectiu pel qual dibuixar el model malgrat la consciència de que això no serà cosa d'un dia per l'altre i que és imprescindible de fer-ho. I segurament que no coincidirem tots en aquest mateix model, però també debatre el model és molt important i és imprescindible de fer-ho.

Què ha passat? Bé, doncs no han passat coses que no hagin passat en altres parts del món. La crisi de les residències és una crisi que no és única. No només ha passat a Catalunya, sinó que ha passat a tot el món occidental i ha passat a tot el món amb característiques semblants a les nostres. I, per tant, aquesta és una primera consideració que creiem.

Després, una segona cosa que ha passat és una realitat molt excepcional, una realitat complexa, complicada, amb una pandèmia sanitària però amb conseqüències socials i econòmiques impensables si no és que t'hi trobes abocat en ella. Per tant, una excepcionalitat que també val la pena d'assenyalar.

I després, també, bé, doncs, la caducitat –com ho té tot el que és terrenal–, que és la caducitat d'un model de residències que estaven pensades per a una població amb un perfil que en diríem de dependència de grau I-II, com estaven pensades les residències, i en canvi ara la majoria dels residents són residents de grau III i algun de grau II. Per tant, és un model que no respon a una realitat que ens hem trobat.

Tot i així, totes aquestes excepcionalitats, totes aquestes dificultats, totes aquestes generalitats que hi puguin haver de la situació de les residències..., nosaltres com a mínim voldríem destacar, en una mena d'autocrítica, quatre coses, que ja han sortit diverses vegades i que val la pena de destacar-les, que hem d'evitar de totes totes en posteriors situacions.

Els equipaments i els recursos de les residències. Hem anat escassos, tard –i segurament que això és molt millorable–, en els equipaments i els recursos que les residències han gestionat per fer front a la pandèmia. Aquest és un dels fenòmens, un dels problemes, un dels fets que cal tenir en compte i que cal pensar per al que ha de venir, doncs prevenir-nos. No ens pot tornar a agafar d'alguna manera en aquest daixò.

El cribratge dels residents, la seva derivació, la seva detecció, també ha estat un altre dels problemes greus que hi ha hagut. Aquest és un altre dels fets que hi hem de donar resposta. Segurament que la falta de coneixement, la falta de..., tot plegat ho ha complicat moltíssim. No en tenim cap dubte de la qüestió de la voluntat ni de les intencions, però és un fet que hi ha.

Un tercer; el tema dels protocols de relació amb les famílies és un altre..., els protocols o la manera de relacionar-nos amb les famílies en lo que suposaria moltes vegades..., en unes situacions de dol, que és fonamental aquest acompanyament, doncs això no s'ha acabat de fer.

I després, un altre dels elements importants és el tema de la coordinació del món social amb el món sanitari, que tampoc no estem descobrint la Mediterrània perquè ja fa molt temps que està descoberta la Mediterrània. La primera de les intencions d'una agència de coordinació entre l'espai social i sanitari és del 2004. En aquesta última tongada, amb la consellera Geli, la Marina Geli, i després hi ha hagut altres intents com els plans i PIAIs, i diferents programes, perquè és un dels problemes, i que ara aquesta crisi ha posat de manifest com una de les febleses que tenim i, per tant, que bé, que hem de donar-hi resposta.

Tot això ens ha de servir no amb cap altre ànim que per si cal demanar disculpes, demanar disculpes, però sobretot per anticipar-nos al que pot venir en situacions que, pel que ens diuen els epidemiòlegs –i a més històricament ho veiem–, les epidèmies no acaben en una primera tongada –o onada, no sé com és la paraula més correcta–, sinó que tenen repeticions cícliques amb intensitats diferents i esperem que sense modificacions posteriors.

Per tant, què és el que considerem que hem de fer ja? Actuar, més enllà del model; és procurar-nos de material, procurar-nos d'equipament. Sabem que fan falta elements de detecció, fan falta elements que ens permetin fer un bon cribratge, com fer la derivació. En això hi ha d'haver-hi aquesta previsió feta.

L'accessibilitat a les proves diagnòstiques. Creiem que ja darrerament això està supergarantit, però no podem tornar a fallar en un altre d'aquesta... Tenir espais alternatius, espais en els quals poder derivar aquelles persones en les residències perquè les residències no es converteixin en focus realment d'una mortalitat molt alta, eh?

La comunicació amb les famílies. Ens consta: el pla de contingència que van presentar ahir els consellers de Salut i d'Afers Socials contemplen aquests elements. Tot això ho contempla, eh? I ho celebrem. I el president ja n'ha fet esment també en la seva intervenció i les seves referències a aquest pla de contingència i tot això.

Reforç del personal. No serà fàcil. No és tan fàcil com dir-ho, però pensar-hi. És a dir, com garantir no només que hi hagi aquest nombre, aquests milers de personal que necessitem, sinó que hi hagi una formació i una qualitat que garanteixin la prestació del servei com cal i com es mereixen els nostres avis i els nostres residents.

No se n'ha parlat, però jo sí que ho vull posar sobre la taula. De cara a la nova situació, que esperem que no, i que aquesta vegada no es compleixi aquell històric que permeti dir que hi ha una certa repetició d'aquests fenòmens, els sobre costos amb què s'han trobat... –sí que és veritat que em sembla que el diputat Moreno n'ha fet esment–, els sobre costos que s'han trobat les entitats en aquesta pandèmia. I no només els sobre costos, sinó els menors ingressos, perquè en moltes d'elles a vegades hi havien activitats que els permetien tenir uns ingressos extrems que ara no poden tenir. Per tant, els sobre costos i la falta d'ingressos han deixat aquestes entitats molt molt primes de musculatura. I si han de ser també actors, perquè n'han de ser, perquè són responsables amb les concertacions i les contractacions que existeixen de la prestació dels serveis d'atenció a les persones, amb l'escassa musculatura i amb l'escassa resistència que tenen, hem de pensar a donar resposta als seus sobre costos i a la seva pèrdua d'ingressos. En resum, podríem dir que una bona manera podria ser pensar en mòduls, en la revisió dels mòduls i la incorporació de tarifa sanitària en les residències, en la prestació dels serveis.

Fet això, passo a l'últim punt que esmentava, tot i que em portarà un cert temps el desglossar-lo, que és assenyalar aquell model, cap allà on ens agradaria anar, tenint en compte que hem d'actuar ara –per tant, no és que estiguem tocant el violí; hem d'actuar ara–, però sí que dibuixar aquell model ens permet si l'acció d'ara va ben dirigida o no va ben dirigida.

Hem de dir que, per nosaltres, és important revisar aquest model, eh?, i hem de considerar que la crisi el que fa és obrir una oportunitat. Em sembla que ha estat la diputada Ribas que, la reconstrucció, deia, ha de ser considerada com una manera de dirigir-nos cap a una millor situació, no, sinó no repetir el que ja teníem. I, en aquest sentit, hem de considerar-ho com una oportunitat, i així ho prenem. Fins i tot considerem que, per exemple, l'economia s'ha d'aprofitar d'aquesta revisió del model. Per exemple, un dels indicadors de creixement econòmic –que fan servir els economistes liberals, i així– és quan les societats inverteixen més en el benestar i en els serveis d'atenció a les persones, vol dir que són societats amb creixement econòmic i són societats que val la pena, doncs, d'invertir-hi d'alguna forma. Doncs invertim en els serveis d'atenció a les persones, també com una manera de creixement econòmic, eh?, i ho podríem aprofitar d'aquesta forma. Sens dubte, i ja en parlarem després, que la domòtica i tota l'economia digital i tota l'economia basada en la intel·ligència artificial també pot ser una bona eina de creixement econòmic i que pot ser utilitzada per a millorar el model.

Aquest model ha d'allunyar les residències d'una identificació que en un moment determinat..., la qual cosa ens va doldre, em va doldre especialment, la identificació de les residències amb llocs on s'hi anava a morir. Les residències no són llocs de mort sinó que les residències són llocs de vida. I així les hem d'entendre –així les hem d'entendre.

L'altra cosa. Aquest nou model de les residències ha de donar resposta a la realitat en la qual ens trobem. En només vint anys –en només vint anys, i això no estem parlant de res extraordinari de temps, vint anys–, ha canviat l'esperança de vida aproximadament en deu anys en el nostre país. Són molts. Això ha significat un envelliment de la població, i acompanyant aquest envelliment hi va la cronificació, és a dir, aquelles malalties que en un moment determinat ens provocaven la mort, ara el que fem és no provocar la mort però sí que d'alguna manera no desapareixen sinó que es cronifiquen, eh? Ens sembla que –en números grossos, eh?– si en un ciutadà de menys de seixanta anys seria de mitjana un cost de u, als ciutadans de més de setanta anys el cost se dispara per deu vegades. Per tant, seria de deu, eh?

Aquest envelliment i aquesta cronificació han canviat la realitat i han canviat els costos, i hem de donar-hi resposta. I el model ha de passar per donar resposta a aquesta nova realitat. I nosaltres encara anem amb un model el qual no dona resposta a aquesta realitat que en vint anys ha canviat, i que esperem que aquesta esperan-

ça de vida no es quedi en aquests deu anys que ha augmentat en aquests vint, sinó que vagi augmentant i que, per tant, sigui... Per tant, és imprescindible donar resposta a aquesta nova realitat.

Què vol dir això? Que aquelles persones que ara necessitaran una atenció amb aquest nou model són persones que requereixen..., el que he parlat d'1 a 10, he parlat de les necessitats de cura que tenen, de cura mèdica, amb la qual cosa és imprescindible que les residències no quedin desconnectades i el món social no quedi desconnectat del món sanitari, i que, per tant, una eina pot ser l'agència, l'agència pot ser un bon element. El que està clar és que..., com podrien ser-ho els programes o els plans que hi havia hagut de coordinació entre..., però això s'ha de concretar. Per exemple, en la comunicació de les dades socials i sanitàries, hi ha d'haver-hi algun element que faci que aquest nou perfil d'usuari d'aquestes residències, doncs, sigui atès des d'aquesta dimensió nova que s'hi incorpora, cosa que no tenia el model de residències que teníem abans, sempre buscant com a objectiu l'autonomia de les persones i que la decisió de les persones sigui fonamental.

Per això, més que potser parlar d'un model de residència, nosaltres preferim parlar d'un model de llarga durada, d'atenció de llarga durada. Esperem que aquesta vida s'allargui i que aquesta vida que s'allarga tingui una cura i un..., mentre duri, tant com pugui i com sigui, no? Aquesta seria la intenció d'aquest nou model; un model que no sigui necessàriament basat en les residències sinó en l'atenció de les persones en el seu llarg trànsit de la recta final de la vida, que esperem que sigui molt llarga. I això requereix respectar les seves voluntats, les seves decisions, la seva autonomia, i la institucionalització, disminuir-la –tot i que una societat no podrà donar resposta a les necessitats col·lectives sense un mínim d'institucionalització.

Senyora García, sí que és veritat que no tot és veritat en la responsabilitat de la dependència, però la dependència no funciona i, tal com està, cal revisar el model i el finançament. Un finançament que no funciona i que ha carregat, no a les autonomies, no a la Generalitat..., si no, preguntis fins i tot a les autonomies que vostès han governat com els ha carregat i els ha traspasat, en èpoques molt dures, tots uns costos econòmics i una gestió directa a la ciutadania, mentre que l'Estat, per dir-ho d'una forma..., s'ho mirava des de la barrera. Sí, eh? Per tant, és una altra de les coses que cal revisar en aquest model, revisar la dependència i el seu finançament i el seu model i la definició dels graus i l'assignació dels serveis a aquells graus.

Lògicament, amb això també va el tema de la cartera de serveis. Segurament..., no, segur, si estem parlant de que hem de revisar un model que estava pensat per a una realitat i la cartera de serveis estava pensada per a una realitat, ara, si no la canviem també estaríem fent un flac favor i, per tant, també és una de les coses que ha d'anar canviada i revisada juntament amb aquest nou model.

Plantejar-se el tema de l'Administració municipal, Administració municipal com un dels elements a donar força a les respostes de la nova realitat i d'aquest nou model en el qual hem d'atendre les persones grans. L'Administració municipal, segurament que per una mentalitat d'organització entre espanyola i francesa, que tenen parents i parents d'organització..., doncs la catalana també ha incorporat molt una estructura d'una sola Administració, quan l'Administració local és imprescindible tenir-la en compte i, per tant, serà un dels elements també a considerar.

Les dimensions de les residències. No és fàcil, però segurament que també serà un dels altres elements que haurem de tenir en compte en aquest nou model. I quan estem donant respostes, ara, hem de pensar també en aquestes dimensions. No creiem..., és lògic, senyora Ribas que les residències més grans tinguin més mortalitat, per una qüestió de proporció, però no necessàriament..., no va directament aquesta correlació de residència gran, més mortalitat, més problemes, residència petita, no. Perquè justament en moments àlgids de la pandèmia, les residències petites han patit unes certes mancances que no han patit les grans –i vostè em sembla que m'ho reconeixerà, perquè sé que és de peu de carrer i batalla directament sobre el terreny– i, en

canvi, la dimensió, en segons quin moment de la crisi, ha estat un element positiu, en segons quin tema. Per què? Bé, per més recursos, per poder optimitzar, etcètera. Però sí que és veritat que la gestió de les residències és un element.

L'atomització del sector no és un problema per a nosaltres, ni l'heterogeneïtat dels operadors. Això, amb una bona harmonia, amb una bona manera de treballar-hi... Les molècules s'organitzen de molts àtoms i quants més àtoms intervenen, la molècula més resistent és, per tant, aquesta atomització tampoc no veuríem...

Imprescindible, en aquest model, la dignificació dels professionals del sector social. No poden ser les diferències de reconeixement, les diferències salarials que existeixen, no pot ser el maltractament –i deixeu-m'ho dir així– que existeix en la professionalització del món social, i hem de donar-hi respostes, a aquest model. Això no serà d'avui per demà, però sí que els passos que avui fem els hem d'aconseguir..., dirigits cap aquí.

Les residències no poden perdre la seva dimensió social. Fonamental. Les residències no es poden convertir en hospitals. Com més augmentin a Catalunya... –i aquest és un fet diferencial que no existeix en molts altres territoris–, existeix un element, que és el sociosanitari. Si cal, intensificar-lo, abans de convertir la seva llarga durada –no la seva atenció en la pandèmia, la seva llarga durada–, tenim un element importantíssim, que és el sociosanitari; que segur que hauríem de reforçar, per treballar aquesta llarga durada, el sociosanitari. Però que les residències no es converteixin en hospitals, que tenen una dimensió social importantíssima.

La titularitat no és el problema. Senyor Vidal Aragonés, jo entenc que, des d'una perspectiva marxista estricta, la visió és que el creixement econòmic només es produeix a partir de l'empobriment d'altres. La història ens demostra que el creixement econòmic es produeix sense necessàriament..., al contrari, moltes vegades fent disminuir la pobresa i la misèria, però això segurament que ens portaria a discutir el tema. Per tant, la titularitat no la veiem com un problema, sinó que fins i tot pot servir com un element per a poder..., imprescindible en el model.

I vaig acabant. Imprescindible diferenciar la gent gran, la discapacitat, la salut mental. Són tractaments que es mereixen elements diferencials i quan parlem de residències parlem de tots ells, i fins i tot també hem de parlar de les residències dels joves sense..., que en té la tutela la Generalitat, eh?

I ja vaig acabant. Les lliçons que hauríem d'aprendre és, diríem: la coordinació del món social i sanitari és imprescindible, i aquesta coordinació ha de tenir una resposta immediata. Ara, per poder encarar el que pugui venir, l'agència pot ser un bon element, però si calen elements menys pretensiosos, però més eficients, això és fonamental. Aquesta és una de les... Per què? Perquè no podem perdre la dimensió social, però no podem deixar d'atendre sanitàriament els nostres avis amb les seves necessitats. Cal potenciar i desenvolupar normalment els serveis socials d'atenció domiciliària com una eina també de l'atenció sociosanitària integral.

I repetir una vegada més l'agraïment al personal, als professionals, que esperem que vagi acompanyat aquest agraiement no només de paraules, i tornar a donar una vegada més el condol, el suport i l'ànim, i dir que no els fallarem. Entre tots no els fallarem, a les persones que han perdut familiars, a les persones que lluiten i a les persones que es trobin, en situacions posteriors, en moments semblants de desgràcia com en els que s'han trobat aquestes 4.099 famílies que han perdut els seus avis.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per respondre als grups i subgrups parlamentaris, té la paraula en nom del Govern, en primer lloc, el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani. Endavant.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Com que soc conscient que he dinamitat la temporalització que havia previst el president del Parlament, intentaré ser breu, però crec que em pertoca fer algunes respostes i crec que em pertoca fer-les amb la claredat que s'han de fer. Amb la claredat que s'han de fer, perquè algunes persones crec que s'haurien de replantejar algunes de les afirmacions que han fet. I ja en parlarem.

En primer lloc, a la senyora Roldán. La moderació en el to no hi ha sigut en el contingut. I vostè ha entrat a situar altres elements de què cap grup ha parlat aquí, que crec que ens hauríem de replantejar. Però vostè ha situat l'UME, desinfeccions a les residències... Miri, l'UME ha fet 143 desinfeccions –143 desinfeccions. La Generalitat en va fer 619. Els Bombers de Barcelona van fer desinfeccions a Barcelona acordades amb els bombers; alguns ajuntaments també. Vam treballar en tots els àmbits, de totes les maneres possibles ho vam fer... És que va haver-hi un moment que l'UME no tenia capacitat de gestionar més desinfeccions –també ho explico.

Ara, també m'ha parlat del seu personal mèdic. No tenia personal mèdic, l'UME. També l'hi dic, eh?, perquè, si ho situa...: no tenia personal mèdic. I també situo una qüestió, eh? Igual que alguns han parlat de la imatge de l'UME –també els hi puc dir, perquè també conec bastant bé el que ha passat–, podríem parlar de l'UME quan convocava premsa i de l'UME quan no convocava premsa, i preguntin-ho en algunes residències. Però, a partir d'aquí, sumar per tots els costats, i en això no tenim cap problema. Només faltaria.

També han situat alguns aspectes que..., si em permeten, jo no entraré en aquest joc. Jo els podria donar els percentatges de persones que desgraciadament han mort a les residències per comunitats autònomes, i es trobarien que Catalunya està en el setè lloc i amb unes dades que ja acabarem de veure. Però crec que no ens pertoca fer això. Podria parlar de Madrid, podria parlar de Castella - la Manxa o podria parlar d'Extremadura; governs amb colors polítics molt diferents. Però és que ho he dit, des d'aquí: estic segur que tots els governs van intentar-ho fer el millor possible. I crec que no pertoca fer aquests elements, però també ens hem de situar, eh?, perquè les dades estan allà i s'han de clarificar una miqueta més. Però, bé.

I, senyor Moreno, de tota la seva intervenció, a mi el que m'ha «frapat» és que en cap moment ha parlat dels 203 milions que fica el Govern de l'Estat d'una inversió global de 1.500. És que amb tot el que m'ha dit, amb totes les propostes que ha situat –i per això he dit que crec que hem de ser honestos amb els ciutadans i les ciutadanes–, si parlem de 203 milions sobre una inversió global de 1.500 en una llei creada amb l'esperit del 50-50, tenim un problema. Tenim un problema, i s'ha de situar.

I sí que és veritat que el Parlament té una diferència amb el Congreso: que en el Parlament es poden aprovar mocions i propostes de resolució que en el Congreso no es poden aprovar, perquè, com que toquen pressupostos, en el Congreso no deixen aprovar-les. Bé, és un altre model, però també s'ha de situar. És un altre model.

Perquè, de la mateixa manera que la senyora Ribas m'ha situat..., i l'hi agraeixo, perquè sent una persona d'una formació política que forma part del Govern de l'Estat, que hagi tingut la valentia de dir: «I hem de parlar de LAPAD i hem de parlar del finançament de la LAPAD», l'hi agraeixo absolutament. Però també quan m'ha defensat els pressupostos de l'any passat, també expliquem-ho: els 500 milions que es ficaven en dependència –i no els discuteixo– es ficaven per al pagament de les cotitzacions de les cuidadores no professionals, i en el debat que hem tingut aquí sobre la resposta a la crisi sanitària en l'àmbit residencial de persones grans i de persones amb discapacitat no hi té a veure.

I a partir d'aquí, si de veritat em diu que ve amb una proposta que ens permeti recuperar els 3.400 milions dels últims anys que no hem pogut situar en els pressupostos de l'Estat, jo soc el primer que vaig a parlar amb el meu grup parlamentari de Madrid i dic: «Home, si són 3.500 hauríem de poder fer alguna cosa.» Soc el pri-

mer, per les responsabilitats que tinc, però crec que no anirà per aquí. Però, a partir d'aquí, parlem-ne.

I en certes coses, molt d'acord –en certes coses, molt d'acord. Sobre la qüestió de l'especulació, sobre la qüestió de com evitar-ho. Ara, també recordo una qüestió: és que hem fet –hem fet– el Decret de concertació social, que s'aprovarà aquest mes; hem fet tots els processos d'acreditació i de concertació per evitar l'especulació en l'àmbit de l'atenció a les persones –també ho ha recordat, eh? Aquest Parlament no va voler tirar endavant la contractació, la llei de contractes de serveis a les persones. No passa res. Però la Llei de contractació general no ajuda en tot això. Soc el primer interessat en tirar endavant la llei de concertació; ara, també vaig veure que, tal com es va tractar la llei de contractes de serveis a les persones, no hi ha cap garantia de que ho parlis, ho parlis amb els grups, ho parlis tal, i que després, per la mateixa situació, tothom tiri enrere. I és així, i s'ha de dir pel seu nom.

A partir d'aquí, treballem. I algunes coses, situem-les. És que el senyor Moreno deia: «Cap llei.» Senyor Moreno, des del mes de febrer de l'any passat aquest Parlament té la Llei per a la igualtat de tracte i la no discriminació. Des del mes de febrer de l'any passat, un any i mig, una proposta de llei del Govern. També ho recordo, perquè aquesta també és necessària, eh?

Però, a partir d'aquí, no parlen de finançament, fan tota una lectura que crec que, tenint les responsabilitats que tenen en el Govern de l'Estat... Jo he procurat fer autocrítica, he procurat situar els aspectes en els que vam patir i els aspectes que hem descobert clarament que hem de retocar, crec que s'agriria també per part d'aquells dos representants que tenen responsabilitat en l'àmbit polític. Perquè ho he dit –ho he dit, i el senyor Vidal Aragonés m'ho preguntava– i ho he dit en la meua intervenció: és que la centralització dels EPIs va existir. És que no recorden la denúncia de la patronal de residències a les quals els van requisar EPIs al principi de la pandèmia, la Policia Nacional, i els va enviar al ministeri? EPIs que anaven per a les residències. I aquí aprofito per respondre al senyor Vidal Aragonés, el responsable de la compra d'EPIs és l'entitat gestora. Ara, nosaltres, davant de la situació, què hem fet? Hem comprat i hem repartit a tothom. Ara, la responsabilitat legal en aquesta situació és de l'entitat gestora. Som els primers conscients que en una situació d'aquesta excepcionalitat pertocava fer això, i ho hem fet molt convençuts. Ara, també ho he dit, i això... Es va prendre aquesta decisió.

Igual que en els dos consells socials de tots els responsables, de tots els consellers que tenen responsabilitats en matèria d'affers socials, el vicepresident Pablo Iglesias ens va dir que ens faria arribar EPIs. Fins i tot ens va demanar la llista de les residències de cadascuna de les comunitats. Fins i tot, en la segona, que en aquella no vaig poder ser-hi, va ser-hi el meu secretari d'Affers Socials, perquè estava en la conferència sectorial de treball –un problema ser de Treball i Affers Socials–, va fer la proposta de que per repartir-ho utilitzarien l'UME. I el meu secretari va dir que..., Catalunya i el País Basc van dir: «No fa falta l'UME. Si ens feu arribar els EPIs, no patiu que tenim un sistema de distribució logística.» I no van arribar.

Si jo vaig enviar dues cartes, que ningú m'ha contestat, al vicepresident, on hi deia: «Vaig a comprar EPIs» és també perquè el meu cap de l'Assessoria Jurídica va dir: «Davant del real decreto, com a mínim envia la carta, perquè ningú pugui dir que les...» I la vaig enviar. I després, tothom es va adonar que va ser una decisió errònia. No passa res, o sí que passa, però va ser una decisió errònia.

I, situem-ho, perquè, amb el que coneixem d'aquesta pandèmia, sabem que quan manquen EPIs, veiem els resultats quinze dies després, entre una setmana i quinze dies després. I si veiem com ha afectat la pandèmia a les residències, veurem que en el moment en què fem la compra el Departament de Treball, Affers Socials i Famílies, als quinze dies el tema baixa. Per què? Perquè pots dotar-los. I, sí, en un primer moment repartíem els EPIs on hi havien casos positius, perquè no teníem EPIs, perquè es va fer un real decret que centralitzava la compra, i en dos consells socials

se'ns va dir que se'ns farien arribar, i quan passa una setmana i veus que no, dius: «No, no, jo en faig la compra.» I ho cito amb absoluta honestedat, i no passa res. Igual que també he dit que nosaltres hem après una qüestió: volem més territorialitat del departament, perquè, al final, les qüestions es solucionen a cada ciutat i poble, a cada comarca del país.

A partir d'aquí, altres elements que han situat, i que no vull deixar-me. La CUP ha fet algunes preguntes molt i molt concretes, el senyor Aragonès, i algunes ja li he respost, però algunes també li vull respondre. Li he respost sobre els EPIs, l'obligació d'EPIs i la compra i els deu dies que vam perdre en aquest sentit. També li vull dir, i sap perfectament que des que soc conseller els protocols de conveni que he signat per incrementar places han sigut amb ajuntaments: l'Ajuntament de Molins de Rei, l'Ajuntament de Sabadell, l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts, el del Prat del Llobregat, el de Castellnou del Vallès, el de Ripollet, el de Granollers i el de Santa Coloma de Gramenet. Amb la qual cosa, és una mirada molt concreta entorn de la creació de places. Amb ajuntaments, que són una administració pública.

Però a partir d'aquí, tenim un model molt dispers. Jo, el que tinc molt clar és que necessitem governança pública, necessitem més operador públic, necessitem més treball amb els ajuntaments; per això he signat els convenis amb els ajuntaments. Ara, també hi ha un teixit social que ho fa bé; també hi ha un teixit privat que ho fa bé. Que és petita empresa, moltes vegades, vinculada al territori. Jo he sigut..., en la meua intervenció he situat que l'estandardització –la senyora Ribas ha parlat de «for-dització», jo he parlat d'«estandardització»– en alguns elements, doncs, hi ha ajudat, i ho tinc molt clar. I ho tinc molt clar, que l'especulació no és bona en aquest àmbit; que el que volem no és especulació, és el projecte d'assistència a les persones, i en això treballarem i continuarem treballant.

I sobre la inspecció, sí que situar..., vostè, senyor Aragonès, coneix perfectament com funciona, per exemple, la Inspecció de Treball, i la Inspecció de Serveis Socials no truca abans d'actuar. Ara, el que sí que hi ha una realitat, que està mal dotada. Ja els hi dic: està mal dotada. Jo tinc la Inspecció de Treball, i la Inspecció de Serveis Socials, i la Inspecció de Serveis Socials està mal dotada. Per això presentem el programa de contractació que ens permet més capillaritat al territori i reforça la Inspecció de Serveis Socials, perquè està mal dotada per a tot el que ha de fer. I ho dic sense cap problema de dir-ho, perquè ho he comprovat. I és això el que volem canviar.

I no m'allargaré molt més, però sí que volia acabar, perquè m'han demanat que sigui breu, amb dues frases, especialment per a dos diputats que tenen responsabilitat en l'àmbit de Govern de l'Estat. Al senyor Moreno li voldria dir que el seu únic problema és desgastar el Govern. En un moment tràgic han decidit no ajudar mai ni en res. I a la senyora de Ribes, li voldria dir que fer política amb les situacions que hem viscut en els hospitals i les residències és una cosa que la gent, independentment del partit que voti, no entén. I després de dir-los aquestes dues frases, els diré que no són meves. Els diré que la frase que li he dit al senyor Moreno és una frase de la vicepresidenta Carmen Calvo, del 24 de juny, en debat parlamentari, sobre el mateix que estem parlant. I a la senyora Ribas, que és una frase del vicepresident Pablo Iglesias. I això mostra una realitat: que vostès quan tenen la responsabilitat tenen un missatge, i quan estan a l'oposició en tenen un altre. I crec que si fos..., a mi de vostès em preocuparia, aquesta dissonància de missatges, i em preocuparia aquesta mirada, perquè el missatge que donen els seus responsables a nivell de l'Estat de..., amb una situació com aquesta, intentem fer-ho, no el donen. I crec... I volia acabar amb aquestes frases de dos responsables seus dintre del Govern de l'Estat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. I ara té la paraula la consellera de Salut, la senyora Alba Vergés.

La consellera de Salut

Bé, intentaré també ser breu per respondre a algunes qüestions que no ha respost el conseller El Homrani, i que em sento plenament identificada, doncs, amb les paraules que ha transmès en aquesta rèplica al Parlament sobre el Ple de residències, que ha de ser un ple seriós, i que a mi em sap greu que per part del primer partit de l'oposició, no?, que sempre diuen, doncs, es vingui aquí, sincerament, a no fer honor a les persones de les que estem parlant, ni al servei públic del que estem parlant, ni a l'esforç dels professionals dels que estem parlant. De veritat que pensen que la solució del que ha estat aquest coronavirus a les residències, on ha colpit a les persones més vulnerables, és l'exèrcit espanyol? De debò? De debò? Prou frivolitats, si us plau.

Entre això, l'alcalde del PSC de Sant Andreu de la Barca i el seu mal fer amb demagògia amb el pavelló de la Guàrdia Civil..., perquè és així i vostè també ho ha reconegut en alguna ocasió. Doncs que jo sàpiga nosaltres ho vam mirar tot i no vam dir mai que no a res, i el conseller els ho ha dit. I es van fer desinfeccions. I vam parlar amb el ministeri, sí, sobre la possibilitat de tenir professionals sanitaris vinguessin d'on vinguessin: vinguessin de Cuba, vinguessin de la Xina, vinguessin de l'exèrcit, i l'únic que se'ns va oferir és un vaixell al port de Barcelona absolutament deslligat del sistema sanitari, que, evidentment, ens suposava encara una càrrega de feina molt més important. No teníem problemes d'espais en els nostres hospitals, ja ens havíem espavilat. Si hi havia mans i les podien posar a disposició, endavant, si no, no era la solució.

Van tenir por, van tenir por molta gent, i vostè deia: «Por..., agafin les regnes.» Doncs em sembla que hem agafat les regnes i les hem agafat de ple i hem assumit aquesta responsabilitat del tot, també havent de fer intervencions, haurem de respondre també davant la fiscalia de moltíssimes coses, i hi serem com a Govern de Catalunya. I crec que se'ns poden dir moltíssimes coses, però d'haver-hi estat i haver estat, evidentment, al costat de la gent..., segur que catalans i catalanes se senten, doncs, amb més seguretat. I, a més a més, ho hem volgut fer explicant el que hi havia, l'absoluta realitat, transparència, dient-ho absolutament tot.

A vegades diem xifres que no ens agraden i no ens ha agradat reduir a xifres quan estem parlant de persones, i ho hem hagut de fer i hem hagut de sortir en els faristols a explicar el nombre de persones que es morien, mentre altres comunitats que, per cert, governen PP i Ciutadans també, diputada Roldán, oculten dades de morts de residències per no perjudicar els interessos econòmics de les empreses. Perquè jo també en sé de treure titulars, perquè si anem a base de titulars, anirem així, i crec que tampoc hauria de ser així.

El PSC. Vostè diu: «Ni comandament únic ni recentralització, que hi havia una ordre del ministeri.» Sí, tretze dies més tard d'haver començat i iniciat tots els protocols també entre el Departament d'Afers Socials i el Departament de Salut. I com ho farien des de l'Estat si no, com ho farien des de l'Estat? Si vostè ho ha dit: «Tenen totes les competències.» Tenim totes les competències. Però també la repassada que li ha fet el conseller El Homrani. Li dic «competències...», tenim cedida tota la responsabilitat respecte a la gent, és el que he dit sempre, és l'*«atado y bien atado»* de l'Estat espanyol. S'ha espolsat totes les responsabilitats, que les assumim com a Govern de Catalunya totes: salut, educació, afers socials, seguretat també. Només li queda, a l'Estat espanyol, les pensions, que, a més a més, van per una altra via; ara, el finançament, quan parlem de finançament, es xiula. I no és una cançó de l'enfadós, és explicar la pura realitat: la responsabilitat la tenim tota i l'hem assumit tota. No ara, a la crisi, sinó durant tots aquests anys, perquè hem cregut i aquest Parlament majoritàriament ha cregut en la gestió propera, en l'autogovern, en les decisions aquí, i, a més a més, compartides amb totes les administracions. Però, clar, hem de ser justos quan parlem..., i em sembla que el conseller El Homrani també l'hi ha dit molt clar,

i l'exemple de la Llei d'autonomia personal i dependència n'és un gran exemple, que ho exposa.

Una cosa que no accepto: dir que no s'han fet derivacions de forma generalitzada és criminalitzar els professionals directament, diputat. «Criteri clínic», se'n diu. I és dels professionals, ni de la conselleria de Salut ni d'un servei determinat. Nosaltres només podem fer consideracions eticoclíniques per a la presa de decisions, i és l'únic que ha fet el Departament de Salut –l'únic–, per ajudar a la presa de decisions en un moment d'incertesa allucinant, on els professionals realment les havien de tenir actualitzades i donar respostes, i també en les residències. I que em posi d'exemple, doncs, que una persona truca a la seva mútua privada perquè el derivin a no sé on, em sembla que no és clar com a exemple això. Quatre mil cinc-cents trasllats hi han hagut a hospitals i a socio-sanitaris. Per tant, ni criteris ni ordres.

I quan parlem també, doncs, de model, comparteixo molt les paraules del conseller El Homrani quan ha dit que aquest Parlament pot votar coses o pot fer que passin coses; és la cambra legislativa de Catalunya, és la nostra cambra legislativa, utilitzem-la com a tal per conquerir drets, per avançar i perquè aquestes propostes de futur que també portem des del Govern puguin tirar endavant. Si no, és política inútil de cara a la ciutadania –política inútil de cara a la ciutadania.

Jo li agraeixo a la diputada Ribas que explicités que el causant de tot ha estat un virus, perquè –ho he dit– en moltes intervencions donava la sensació, doncs, que els causants érem nosaltres mateixos, que no volíem fer bé la feina. El causant ha estat un virus, un virus que en les residències, quan entrava, causava estralls –ho he dit alguna vegada–, en el sentit de que era molt difícil de controlar, molt difícil que no entrés, sobretot en els moments inicials. Quan vam tenir disponibilitat de poder fer proves, de poder sectoritzar, de poder protegir aquelles residències, doncs, que no tenien cap cas, aleshores, ho hem pogut anar gestionant molt millor.

És veritat, les residències tenen els ingredients necessaris perquè aquest virus faci de les seves: concentració de gent vulnerable i espais que no estan preparats per a aquesta crisi. Però jo em demano: quin espai podia estar preparat per a una crisi d'aquesta magnitud? Ho hem fet absolutament tot, i, com els ha dit el conseller El Homrani, crec que no és moment d'entrar, tampoc, en discòrdia de què han fet uns, què han fet altres, perquè em sembla que –jo ho comparteixo i he parlat amb molts consellers d'altres territoris– tothom, amb la millor voluntat i amb la màxima feina i intensitat, han intentat fer el que podien i més. Però és cert que l'organització, tal com està, intentar centralitzar en els EPIs... Vostè ha dit: «Per què no prioritzen totes les residències i no només aquelles que tenien casos positius?» Precisament això, en un moment on no hi ha EPIs, és prioritzar –és prioritzar. No podíem pas treure-ho d'un hospital per posar-ho en una residència que, per sort, no tenia casos positius. I n'hi han hagut moltes que no han tingut cap cas positiu, per sort, i que estan dotades, avui, de material de protecció per si en algun cas donessin algun cas positiu.

El senyor Vidal Aragonés, el diputat Aragonés, m'ha demanat també respecte als equips d'atenció residencial, concretament de Mutuam. Jo he dit en la meva intervenció que la situació de l'atenció primària en les residències abans de la Covid no era homogènia, era heterogènia en el territori, amb un comportament diferenciat en les zones rurals i semiurbanes, i on, en les zones urbanes, aquest contacte es va perdre. I es va perdre en unes dates, que és 2011, i es va perdre per la creació d'equips d'atenció residencial especialitzats. I que no dic que siguin dolents, eh? És a dir, posar equips especialitzats en residències, així com tenim altres equips de suport, no és dolent. El que és contraproductiu és que llavors es perdi el lligam amb la primària, evidentment. I això es va fer el 2011. I es va fer, doncs, amb unes decisions dels governs d'aleshores, de Convergència i Unió i del Partit Popular. I això és així. Per tant, això que ens ho trobem fet, amb tres equips –EAR– al Vallès Occidental, al

Vallès Oriental, a la Metropolitana Sud i, sobretot, a la ciutat de Barcelona, va fer que la primària quedés fora i perdés aquest contacte amb l'atenció residencial.

En aquesta crisi, què ha passat? Doncs que com tots els equips havien de fer replegament de professionals no arribaven a tot allò que tenien assignat, i, per tant, la primària ha començat a assumir també a la ciutat de Barcelona i a altres llocs, doncs, l'atenció en aquestes residències, i va crear un malestar inicial normal –normal–, donada la situació, perquè era una situació injusta i inesperada.

Dit això, quan hi va haver això en aquella legislatura, en la següent legislatura que entrem aquí, la primera moció al Parlament de Catalunya sobre salut, amb interpellació a Boi Ruiz, era a punt, a punt d'adjudicar contracte per a un equip d'atenció primària a Eulen –a punt, a punt. I vam aconseguir aturar-ho. I s'ha mantingut aturat durant tot aquest temps. I nosaltres l'únic que vam treballar són eines –eines–, i una de les eines principals és la llei de contractes de serveis a les persones, perquè això no passi. Perquè als serveis bàsics a les persones, perquè al CAP ens semblava inconcebible que una bata blanca d'infermera, de metgessa, dugués aquí, en lloc de dir «Sistema de Salut de Catalunya» digués «Eulen»; ens semblava inconcebible, i ho hem mantingut.

Què prioritzem? Ser valents també en aquest Parlament, i aprovar lleis que garanteixin que el servei a les persones té aquesta mirada, mirada de servei públic, mirada absolutament social.

Quan ha parlat el Partit Popular, que ha dit que... Semblava que agafés coses de la meua intervenció, i jo he pensat: «Caram, han dit que hem patit una guerra, una postguerra i diferents crisis.» Per tant, s'ha deixat jo crec que un període bastant fosc, no?, de la història, crec que se l'ha deixat. (*Veus de fons.*) Però sí, sí que hem tingut..., sí que hem apostat per aquesta atenció sanitària a les residències, amb nou-centes bombones o concentradors d'oxigen en més de quatre-cents centres residencials. Això ho hem fet, 4.500 trasllats, que també vostè m'ho ha dit. Per tant, sí, hi hem estat.

I també agraeixo, doncs, el suport dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana –el Grup Parlamentari Republicà– i de Junts per Catalunya; la comprensió del que és haver de gestionar en aquestes setmanes tan complexes; intentar-ho fer.

Jo crec que aquí els que estem al Govern hem tingut molt clar que aquesta és una epidèmia que no es porta ni des del sistema de salut ni des del Govern de la Generalitat de Catalunya. Hem intentat tenir el màxim contacte amb el món local, amb els municipis, amb reunions cada setmana amb diferents regions sanitàries, amb diferents sectors de la societat –el de les residències n'és un–, amb múltiples reunions per explicar en què avançàvem, quines inquietuds hi havia, recollir els dubtes, treballar-ho a banda, consensuar els plans, tirar endavant. I tot això crec que forma part de la resposta que hem de tenir davant de l'epidèmia, que ha de ser una resposta de tota la societat, i que per això diem claríssimament: impliquem-nos-hi tots i comencem, si us plau, des d'aquest Parlament. Seguim les mesures bàsiques i intentem entre tota la societat col·laborar amb aquests professionals, aquestes professionals magnífiques de les residències, que han estat cuidant la nostra gent gran i les professionals del Sistema de Salut de Catalunya.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, consellera. Té la paraula, en aquest bloc del Govern, el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Molt ràpid, però sí que voldria dir-los quatre coses. En primer lloc, agrair a la consellera Vergés i al conseller El Homrani l'exposició d'avui: transparent, clara, amb totes les dades. Escolteu, és un autèntic orgull haver compartit

uns dies tan i tan complicats amb vosaltres, i que hàgiu sortit avui aquí a explicar aquest moment que vam viure plegats.

Jo ja sé que els temes personals no haurien d'importar-nos massa, però voldria recordar que el conseller El Homrani va patir el coronavirus i va estar treballant cada dia. Voldria recordar que el vicepresident Aragonès va patir el coronavirus va estar treballant cada dia. Voldria recordar que la consellera Vergés tenia la seva família a Igualada i va estar treballant cada dia. Sé que té una importància molt relativa, eh?, i que se'ns jutja per parlar dels nostres fets, però és important també adonar-se que en aquells dies de foscor, en aquelles hores de foscor, aquí ens hi vam deixar la pell; tots. Ens hi vam deixar la pell, vam donar la cara en cada moment –en cada moment.

Vostè, senyora Ribas, ha fet una mica de broma amb que la trucaven i tal. Escolti'm, jo, cada setmana..., són les reunions més dures de la meua vida. Cada setmana vam tenir reunions amb les patronals de les residències. Els puc assegurar que són les reunions més dures que he passat en la meua vida. Algú pot imaginar-se el que significa per nosaltres, que teníem aquestes responsabilitats, que ens diguessin la situació en la que cada dia anàvem veient que anaven pujant els morts? Algú pot realment pensar que nosaltres vivíem aquell moment bé, com si no ens afectés personalment? És que penso que és important. Ho dic per segons quins comentaris.

I jo li he de dir al diputat del PSC que, escolti'm, si alguna cosa no hem fet –si alguna cosa no hem fet– és aprofitar la gestió d'aquesta pandèmia per fer política independentista. És que no l'hi accepto de cap de les maneres. No l'hi accepto de cap de les maneres. Només hem tingut un objectiu, l'hi asseguro –l'hi asseguro–, que era salvar vides i preocupar-nos pel benestar de la societat de tots els catalans. Només hem tingut aquesta preocupació. (*Aplaudiments.*) I aquesta continuarà sent la nostra preocupació. Avui més que mai, amb Lleida i amb el Segrià –ho deia el Josep Maria Forné, que ara està patint per tota la família– i amb tots els companys i companyes, del grup que siguin, que teniu arrels a Lleida o que coneixeu gent a Lleida i el Segrià.

Doncs és veritat. Us podeu imaginar el que torna a representar pel Govern de Catalunya saber que tenim un brot que ens preocupa, i que tornem a veure, doncs, unes xifres que ens pensàvem que no voldríem veure mai? Doncs això ens afecta, i això... També voldria dir-los que en aquests moments el Govern de Catalunya no té cap altra prioritat que Lleida i el Segrià; no té cap altra prioritat que aquesta. Perquè tornem a estar en una situació que ens preocupa, que l'estem gestionant amb tota la serenitat del món, perquè no és la situació que havia estat, però que són unes xifres que ens preocupen, certament. I, per tant, tornem a centrar-nos en Lleida i en el Segrià, perquè sempre –això els hi puc assegurar a tots vostès, diputades i diputats d'aquesta cambra–, sempre, el nostre objectiu, la nostra prioritat, sempre seran la vida i la salut de les persones. Sempre, en tot moment.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Obrim ara un torn d'intervencions dels grups i subgrups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts per als grups, i de cinc per als subgrups. I, en primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Señor Torra, decía usted que ustedes han sufrido mucho con esta crisis, y por supuesto que ustedes han sufrido mucho, yo no lo pongo en duda, señor Torra. Al contrario que ustedes, que se empeñan en llamarnos «inhumanos» a los que no pensamos como ustedes (*remor de veus*), nosotros no pensamos eso. Así que sí, ustedes han sufrido mucho, igual que han sufrido los catalanes, igual

que ha sufrido todo el mundo. Insisto en que esta es una crisis que le ha afectado a todo el mundo.

Y me decía el señor Forné que, bueno, que uno no tiene toda la verdad, y estoy de acuerdo, y que hay que hacer un esfuerzo para reconocerlo. Y sí, yo lo he dicho en varias ocasiones ya durante mi intervención –y no solamente en esta intervención, sino también en estos meses tan complicados–, que esta crisis no ha sido fácil, y lo vuelvo a repetir aquí ahora. Y ningún gobierno, ninguno, ha tenido la varita mágica para saber cómo actuar durante esta crisis, y se han cometido errores en muchísimos sitios, en muchísimas comunidades autónomas, a nivel del Gobierno de España... Es una crisis que se ha escapado de nuestras fronteras, es una pandemia global, y, por tanto, desde aquí lo vuelvo a decir: hemos cometido muchos errores, todos, y los hemos pagado muy caros, perdiendo lo más valioso, que es la vida de miles y miles de ciudadanos. Y por eso mismo tenemos que ser críticos, y por eso mismo tenemos que señalar los errores que se han cometido para que no vuelvan a ocurrir, para que, si dentro de unos meses, como los expertos sanitarios nos están alertando tenemos de nuevo aquí, ya no un rebrote, sino una nueva oleada de contagios, no volver a cometer esos mismos errores.

Y, señor Torra, yo siento que a usted no le haya gustado lo que hoy hemos hecho aquí, las críticas que hoy hemos hecho aquí, pero es que yo hoy no he hecho juicios de valor, me he limitado a describir las decisiones erróneas que ustedes han tomado y tomaron en un momento determinado. Por tanto, a lo mejor lo que hay que hacer es reflexionar sobre esas decisiones y no volverlas a tomar.

Decía también el *conseller* El Homrani que, bueno, que le ha gustado el tono, no le ha gustado el contenido; algo es algo, hemos avanzado ahí un poco. Pero vuelvo a insistir: siento haber sido dura en mi intervención. Ojalá no hubiera tenido que hacer ninguna crítica. Ojalá no se hubieran cometido errores. Pero vuelvo a decirlo: se han cometido, y, por tanto, nosotros, la oposición, tiene la obligación de señalar esos errores, no para buscar cabezas de turco –lo he dicho también en mi intervención–, para corregir estos errores.

Ha habido falta de coordinación con las residencias, y así nos lo han explicado cuando nos hemos reunido con ellas. Hablábamos de la desinfección. Mire, ha habido residencias en las que ha ido a desinfectar la UME, y usted hablaba de esas actuaciones que ha hecho la UME en algunas residencias. Hubo residencias donde quien desinfectaba era la Generalitat, hubo residencias donde iban los dos, la UME por un lado y la Generalitat por el otro. Y hubo residencias donde no fue nadie, y llamaban desesperadas para que alguien les ayudara. Y a mí me consta que alcaldes de todos los colores políticos, también de los suyos, llamaban personalmente a la UME. ¿Por qué? Porque necesitaban esa ayuda, y daba igual de dónde viniera.

Y, por tanto, insisto: no se fijen de dónde viene esa ayuda, no se fijen de dónde vienen las propuestas; impleméntenlas si son buenas. Si necesitamos ayuda para desinfectar, para prevenir esos contagios y esa nueva oleada y tenemos una unidad militar que está dispuesta a hacerlo, ¿por qué no? Simplemente eso. Y, de verdad, que hay muchísimos catalanes que no entienden lo que ha pasado durante estos días.

Usted también me decía que no hay personal médico militar, que nosotros pedimos que se desplegara. Por supuesto que hay unidades de sanidad militares; por supuesto, señor El Homrani. Y ojalá no las tengamos que utilizar; ojalá cuando llegue septiembre, octubre o cuando sea, porque ya estamos viendo los contagios aquí, no las tengamos que utilizar.

Señora Vergés, usted me ha llamado «frívola». Nos ha acusado de frívolos. No solamente a mi grupo, también se ha referido así a otros compañeros. Parece que cuando alguien explica cosas que a ustedes no les gustan pues entonces ya somos frívolos. No me puede usted negar que rechazaron esa ayuda. Es que ustedes rechazaron esa ayuda para las residencias. Es así. Y usted misma, además..., no solamente hablando de las residencias, hablemos también de los hospitales de campaña. ¿Qué

pasó cuando los hospitales se desbordaron? ¿Por qué ustedes no quisieron la ayuda e incluso paralizaron hospitales de campaña que ya estaban montados? Que habían montado o bien el ejército en este caso o bien incluso la Guardia Civil, como pasó en Sant Andreu de la Barca. Le saco un titular, mire: «El Govern pide desmontar el hospital de campaña de Sabadell porque es demasiado militar». (*Remor de veus.*) «Porque es demasiado militar», señora Vergés. ¿Cómo usted me puede llamar a mí «frívola» cuando ustedes han tomado estas decisiones en la peor crisis sanitaria de este siglo? Por favor, señora Vergés. (*Aplaudiments.*) Por favor, un poco de seriedad. Un poco de seriedad y de responsabilidad en este asunto.

Y le voy a decir más. A mí no me importa si usted me llama «frívola». No me importa, porque entiendo que usted lo hace porque las decisiones tan duras y tan equivocadas como las que han tomado durante esta crisis son difíciles de reconocer. Así que entiendo que usted tenga que tirar balones fuera y acusarnos a los demás de frívolos, porque desde luego... Pero también le digo, si lo que hemos dicho hoy aquí –no solo mi grupo, sino el resto de grupos– sirve para remover un poquito las conciencias de algunos y para que estas decisiones mal tomadas no se vuelvan a repetir, yo me doy por satisfecha. Y si usted me quiere llamar «frívola», llámemelo, pero yo me daré por satisfecha, porque hemos estado donde tocaba estar, al lado de los catalanes, señalando lo que se ha hecho mal y aportando soluciones. No solamente nos podemos quedar en la crítica. Nos quedamos también con las soluciones. Y nosotros así lo hemos hecho y así lo hemos demostrado, y les hemos pasado nuestras propias propuestas para que ustedes las implementaran.

Usted también afeaba..., decía ahora que le daba pena ver algunas batas blancas y que, en ese logo, en lugar de salir el logo del Departament de Salut pusiera «Eulen», de una empresa privada en este caso. Pues quizá este mismo criterio se lo tendrían que haber ustedes aplicado también con el contrato de la trazabilidad, porque usted no quiso confiar en los profesionales de la atención primaria. Ustedes prefirieron gastarse 18 millones de euros en un contrato privado con unas funciones que podía hacer perfectamente la atención primaria. ¿No le daba pena en ese momento no ver las batas blancas con el logo de la Generalitat? ¿Y qué ha pasado? Pues que ahora mismo tienen ustedes Lleida confinada porque no han podido seguir la trazabilidad. Se lo advertimos: «Confíe usted en sus propios profesionales», que hoy decía que le daba pena no ver esas batas blancas. Confíen ustedes y, sobre todo, no derrochen el dinero de los catalanes en ese tipo de contratos. Además, que se ha demostrado que ha sido un fiasco. Son ustedes mismos los que han confinado Lleida. Por tanto, están reconociendo que no han podido garantizar esa trazabilidad y han tenido pues que cerrar, evidentemente, para que los contagios no vayan a más.

Miren, nosotros hoy en este Pleno les hemos expuesto ya varias medidas que queremos llevar adelante, como por ejemplo ese plan de prevención de residencias. Le decía al *conseller* El Homrani que no sirve solo con un plan de contingencia; que también es necesario un plan de contingencia para cuando ya tengamos el rebrote, pero que también necesitamos ese plan de prevención. ¿Para qué? Para minimizar los riesgos, porque la prevención es el arma más eficaz en las residencias. Y para esto, obviamente, necesitamos recursos. Recursos que tienen que salir o bien de esa repriorización famosa de la que ustedes nos están hablando tanto y que parece que en los próximos días va a ver la luz..., pero no solamente de esa repriorización de unos presupuestos que ya no nos sirven, sino que hay que hablar también de los nuevos presupuestos. Y aprovecho desde aquí para pedirles que nos pongamos en marcha a trabajar en esos nuevos presupuestos, porque no tenemos tiempo que perder y hay que ponerse manos a la obra. Por tanto, cuanto antes estemos preparados para esas posibles oleadas nuevas que pueden venir, mejor que mejor. Así que, por favor, cuente con nosotros, cuente con el resto de fuerzas políticas, cuenten también con los agentes sociales y económicos.

Ustedes saben que yo he sido –y mi grupo, por supuesto– muy críticos con muchos de sus planteamientos. Y seguramente en algunos pues jamás nos vamos a poner de acuerdo, pero sí que tengo la esperanza de que podamos encontrar al menos entendimiento para buscar los recursos necesarios y ayudar a los más vulnerables. Porque nos necesitan. Porque los catalanes están esperando que nos arremanguemos y nos pongamos a trabajar. Y yo desde aquí les pido que lo hagamos. Busquen ese consenso con el resto de fuerzas parlamentarias y pongámonos a trabajar en estos nuevos presupuestos.

Si hablamos de residencias, pues evidentemente también hay que garantizar una desinfección exhaustiva. Hay que evitar que el virus vuelva a entrar a la residencia para que no se nos descontrole esa situación, y para eso también necesitamos pruebas masivas a los trabajadores. Lamentablemente este es un virus cobarde. Es un virus cobarde porque tiene la capacidad de pasar inadvertido. Y pacientes asintomáticos que aparentemente son sanos pues son los vectores de contagio más peligrosos, precisamente porque uno cuando no manifiesta ningún síntoma pues quizá no toma todas las medidas necesarias o no da tanto miedo. Por tanto, necesitamos esos tests para poder prevenir y que esos trabajadores que estén en esas residencias puedan atender a nuestros mayores en las condiciones necesarias sin que sean un riesgo para esos mayores, y que puedan volver también a su casa sin el miedo de poder contagiar a sus familias, algo que nos decían también los profesionales: que estaban muy preocupados en ese sentido.

Más medidas que vamos a presentar en este Pleno y que, en la próxima intervención, mi compañera Noemí de la Calle explicará con más detalle, pero queremos también reconocer la labor de las personas que han cuidado de nuestros mayores, que les han dado cariño mientras sus familias no podían ir a verlos, y vamos a proponer que se extienda esta gratificación extraordinaria a todos los profesionales, independientemente de la titularidad del centro, y que se extienda también a los trabajadores y trabajadoras del servicio de atención domiciliaria para que no haya trabajadores de la dependencia de primera y de segunda, y que todos sean reconocidos y valorados y gratificados económicamente como se merecen.

Y les adelanto también que no nos queremos olvidar de las personas mayores que no viven en una residencia. Les he hablado antes, esas personas que han vivido esta crisis en la más dura soledad de sus domicilios. También tenemos que ayudarles y también tenemos medidas al respecto. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Ya acabo, presidente. Proyectos de voluntariado de acompañamiento a las personas, colaboración con el tercer sector, potenciar la teleasistencia, la construcción de pisos tutelados... En definitiva, medidas que creemos que van a ser buenas para prevenir y para también saber reaccionar a tiempo si se dan esos nuevos contagios.

Como le decía en mi otra intervención, nosotros seguimos con esa mano tendida y esa colaboración. Una mano tendida...

El president

Diputada...

Lorena Roldán Suárez

...a todos los catalanes que están esperando que nos pongamos en marcha.
Gracias.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé; gràcies, president. Una prèvia: si avui parlem de residències és perquè aquest Ple el va proposar el PSC, els comuns, PP i CUP. Ho dic perquè en ares de la trans-

parència i de voler explicar tot el que s'ha fet, si estem en aquest Ple és perquè l'oposició, no tota –Ciutadans tampoc s'hi va sumar–, ha fet possible que es faci aquest Ple. Probablement, si no fos així, no haguéssim tingut cap compareixença, ni del senyor Chakir, les que hem demanat de la senyora Vergés, que darrerament sí que s'anaven fent, o un ple monogràfic per parlar d'aquest tema. Hi insisteixo, em sembla que era absolutament necessari i obvi, que s'havia de parlar de residències.

En segon lloc, vostè, president, ha dit... No li ha agradat que jo li digui que ha utilitzat la pandèmia per fer política independentista. És normal, que no li agradi. Li recordo una entrevista a la BBC, amb el titular aquell d'«Espanya no ens confina», quan estàvem tots a casa tancats? O les declaracions de la senyora Budó dient que en una Catalunya independent hi hauria menys morts? Clar, és que al final la realitat cau pel seu propi pes, no? I si alguna cosa ha demostrat aquesta pandèmia és la necessària col·laboració interinstitucional per poder cercar solucions efectives, i que les visions reduccionistes moltes vegades porten a no poder tenir la capacitat –la capacitat– de poder fer la tasca com caldria. Jo crec que tothom ha entès, en aquest cas, pel que hem passat, que només amb la col·laboració ha estat possible avançar.

Senyor El Homrani, deia vostè: «L'UME ha fet 143 desinfeccions.» Jo crec que en van fer 208, eh?, amb l'operació Balmis, però bé... Ho dic perquè al final les xifres poden anar canviant, però estaria bé saber-les. Ho dic perquè no les tenim. No sabem quantes en van fer, no sabem quant s'han gastat, no sabem quant material ha arribat. Jo tinc constància d'un avió que la conselleria d'Afers Socials i Famílies va fer aterrar amb EPIs i amb material d'autoprotecció, etcètera, i posava la nota de premsa: «Hi haurà un segon avió.» Jo quan no vaig veure TV3 amb el tema, doncs, vaig pensar: «No hi ha hagut avió.» Perquè si hi hagués hagut avió, ho hagués dit TV3 o haguessin fet un comunicat de premsa. És a dir, jo crec que cal aclarir, cal aclarir què s'ha gastat aquest Govern en aquesta pandèmia i quins són els recursos, quanta gent ha estat derivada, etcètera. Vostès es van comprometre a fer-ho d'aquí a poc. La informació no està al web, senyor vicepresident, no hi és.

Continuo. Que les comunitats... Hi han dos vegades que han dit vostès que a altres comunitats autònomes hi ha hagut més defuncions que a Catalunya a les residències. No ho sabem. (*Veus de fons.*) No, no, però s'ha jugat amb això. Ei, i és possible, eh?, si és possible, però és que no fem aquest Ple aquí perquè a Catalunya hagin mort 4.099 persones. És igual una, o vint o trenta. El problema és justament que aquí s'havia de parlar de la gestió que s'havia fet. No és una qüestió de que en un lloc hi hagi més o menys impacte de la Covid. L'impacte que ens interessa a nosaltres com a Govern de la Generalitat i com a Parlament de Catalunya és l'impacte que ha tingut a Catalunya. Per tant, era lògic que poséssim el focus en l'acció que s'ha fet al nostre país.

Diuen: «Aprovem les coses...» –el senyor Chakir–, «de vegades aprovem coses que no es poden pagar.» Fins i tot de vegades les aproven vostès mateixos. Però, diaria, el tripartit, senyor Chakir, no va perdre cap votació. En el Congrés dels Diputats, quan s'aprova alguna mesura, és perquè el Govern troba, busca els recolzaments necessaris per poder tirar endavant la seva iniciativa legislativa. En aquest Parlament, el seu Govern perd una de cada tres votacions. I de vegades per abstencions.

La Llei per a la igualtat de tracte i no discriminació, aprovada el 2017? Sí, de la legislatura anterior. Però és igual, si al final, diguem-ne, el gran resum és una, doncs, jo continuo pensant que la seva activitat legislativa des del punt de vista de la millora de les condicions socials de la gent a Catalunya és absolutament minsa.

I diu: «No, nosaltres estem conveniant places amb els ajuntaments.» I tant, clar. Sempre que l'ajuntament posi a disposició solar i construeixi l'equipament. Així sí. Que és la seva responsabilitat. I, per tant, demanem si us plau que la Generalitat faci ús de les seves competències i de la seva responsabilitat per tal de construir residències públiques arreu de Catalunya.

Vostè ens diu que tenim una certa dissonància, amb la frase aquesta que m'ha dedicat al final, no?, amb la vicepresidenta del Govern, «hi han dissonàncies en el discurs». Home, fixi's, senyor Chakir, jo... Qui va decidir retirar-li les competències no vaig ser jo, eh?, va ser el president del seu Govern. I diguem-ne que no està en condicions, formant part d'aquest Govern de parlar de dissonàncies. Per parlar de dissonàncies, les decisions del confinament del Segrià. Parlem d'altres dissonàncies que puguin existir en un govern? Ho dic perquè no són vostès qui per donar lliçons de dissonàncies.

I, senyora Vergés, algunes coses que ha dit. Diu: «No teníem problemes d'espai en els hospitals.» Doncs, si us plau, hagués estat bé que haguéssim pogut derivar aquelles persones grans als hospitals que ho necessitaven, perquè a més a més vostès tenen la pell molt fina, des del punt de vista de les crítiques. Miri, vostè m'ha dit: «No acabo de veure l'exemple que m'ha posat de la mútua.» Li podria haver presentat. Ha estat en aquest Parlament tota la tarda.

No m'ha dit res, de l'exemple de TV3, de la residència pública. Ho dic perquè aquests són només dos exemples dels que jo puc posar en un discurs de mitja hora. Però n'hi han molts més. Hi insisteixo, hi han desenes d'instruccions judicials oberetes per aquests i per altres motius. I la seva responsabilitat seria, com a mínim, poder investigar què és el que ha passat. Perquè, si vostè ho nega, és que sincerament crec que no ha estat atenta al que li han dit els gestors, les famílies i les entitats al conjunt del país. Hi insisteixo, potser hem viscut dos tipus de Covids, o un impacte de la Covid-19 a les residències diferent.

Per cert, agrair-li que hagi reconegut que sempre ha tingut les competències en Salut. Sempre això..., va bé com a mínim reconèixer aquest fet, tot i que sigui una mica tard.

Deia abans vostè també: «Si la primària pública...» Li plantejo: si la primària pública ha redreçat les condicions sanitàries en la pandèmia –i ho ha fet, i l'hi he dit abans: quan ha entrat Salut a les residències la cosa ha millorat, perquè els professionals esperaven que entressin els metges, les metgesses, els CAPs a dins de les residències–, per què no posa en marxa el tema de treure l'assistència sanitària privada de les residències? Vostè deia: «Això és de l'any 2011, de Convergència i del PP». És que hi han centenars de contractes després –centenars de contractes després– per a exactament els mateixos serveis. Per tant, jo l'únic que li demano és que digui el que consideri oportú i sigui conseqüent amb això que diu.

El senyor Sabrià parlava dels compromisos amb lo públic d'Esquerra Republicana, tot públic, tot públic. Mirin, voldria aprofitar, amb això de «tot públic», per fer una petita reflexió. Nosaltres, com a PSC, sempre hem defensat que és possible la col·laboració publicoprivada. Nosaltres pensem que la balança ha de pujar des del punt de vista de l'oferta de plaça pública, de gestió pública. Per a aquells que defensen que tot ha de ser públic, des del punt de vista de les places residencials, necessitem 2.600 milions d'euros només per fer públiques les places residencials que tenim ja ara, no les que necessitarem tenir en un futur, només les que tenim ara. I això ja són 1.000 milions més de tot el pressupost que dedica Afers Socials i Famílies en el programa de gent gran amb dependència. Per tant, aquí el que haurem de buscar és una solució compartida, perquè el 80 per cent del model són de places que no estan en residències absolutament públiques. Per tant, aquí quan es fan algunes afirmacions també cal pensar si això que s'està dient és quelcom que es pot fer amb una certa celeritat, possiblement d'aquí vint o trenta anys doncs podria ser possible, però no de manera urgent.

I, finalment, sobre el tema de la dependència. Efectivament, l'Estat té un deute pendent, no amb Catalunya, amb moltíssimes altres comunitats autònomes des del punt de vista del finançament de la dependència. Això ho he dit jo per activa i per passiva. Vam tenir l'oportunitat amb uns pressupostos de poder revertir aquesta situació, no va ser possible perquè alguns van considerar que no s'ajustava. En tenim una altra

oportunitat. Si vostès volen revertir l'infrafinançament pel que fa a temes de dependència, plantegem-ho. Ho plantegem i vostès fan el favor també d'intentar aconseguir les majories necessàries. Ara, també els hi dic, aquells pressupostos que vostès havien aprovat aquest any 2020, que solucionarien tots els problemes, s'ha vist que, finalment, des del punt de vista d'atenció residencial, estem exactament igual com estàvem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bé, jo sí que seré breu. President, tot el reconeixement a la molta feina que s'ha estat fent segur des del Govern. Tothom, des de la presidència fins a l'últim treballador del Govern, igual que tota la gent que ha estat des de l'atenció sanitària, des de l'atenció en primera línia en les residències o des de les alcaldies o des dels governs municipals. Totes les primeres línies en aquesta crisi Covid, igual que en qualsevol altra, tant de treball com de responsabilitats polítiques evidentment han estat dures. Segur. I afecten psicològicament i, per tant, escoltin, el nostre reconeixement a la feina de tothom.

Aquí estem, però, en un Ple que té com a objectiu avaluar la gestió que s'ha fet des del Govern de la situació de la pandèmia en les residències i proposar mesures per millorar que no es repeteixi aquesta situació. Aquest és l'objectiu d'aquest Ple. Això és el que definia l'aprovació que vam fer, el planteig que vam fer quatre grups, dos grups i dos subgrups parlamentaris, i l'aprovació que es va fer de fer aquest Ple en aquests termes.

I hi ha hagut mala gestió. Segur que hi ha hagut coses ben fetes, però hi ha hagut mala gestió en la gestió de la crisi sanitària de la Covid a les residències. Hi ha hagut elements mal fets, mal gestionats, que han tingut conseqüències, i és l'obligació de tots plegats reconèixer-ho. S'agraeix també l'autocrítica que s'ha fet en alguns d'aquests elements per part del Govern i plantejar-ho per part de l'oposició. Només faltaria. Sobretot perquè, ja els hi deia, el nostre objectiu aquí és..., la millor memòria que li podem fer a la gent que s'ha mort en aquestes residències, a les seves famílies com a reconeixement i a les persones que han patit des del treball en aquestes residències és que traguem bones lliçons de tot plegat i que, per tant, no es repeteixin aquests errors.

«Treure'n lliçons» vol dir que hem d'entendre que hi ha hagut elements erronis en la gestió i que hi ha un mal model i que, per tant, s'han de fer solucions en tots aquests sentits, canvis immediats i encara canvis de model, perquè les cures no han de ser mercantilitzades. No es poden atendre bé les necessitats de les persones i les cures de les persones des d'una lògica mercantilitzada de fer negoci. No lliga, no casa –no casa. I, per tant, bé, traguem-ne aquestes lliçons. Jo crec que les podem treure de molts dels sectors que han estat afectats per aquesta crisi, i que estaria bé que les traguessin.

Els reconeixem també que en aquests cinc mesos han passat moltes coses i han fet moltes coses. «*Yo he visto cosas increíbles*», podríem dir, fins i tot que lo social i Salut de cop s'entenguin, es coordinin, funcionin territorialment. Semblava impossible. No només per part d'aquest Govern, per part de governs anteriors. Semblava una missió impossible. La crisi també ha servit per algunes coses.

Ha servit també perquè s'obrin expedients de forma ràpida, quan hi ha una mala gestió d'una residència. Hem tingut molts casos de males gestions de residències en anys anteriors i ha costat anys i panys que s'obrissin expedients. Doncs ara no deixin aquest ritme –no cal que vagin estressats com en la crisi, però no deixin aquest ritme–, com a mínim, si us plau, en aquella part urgent, ja necessària. Ens fa falta que hi hagi una revisió i una avaluació, ja, de quins elements concrets de la gestió han

fallat, des d'una avaluació més tècnica, no la política que podem fer des d'aquí al Parlament, però també quins elements han servit per millorar i quins han funcionat.

Jo crec que seria urgent i necessari tenir aquesta avaluació. Com a grup parlamentari ho proposarem, perquè d'aquesta avaluació en poden sortir moltes lliçons i moltes coses a plantejar *a posteriori*. Ens cal, entre d'altres, poder tenir, a partir d'aquest tipus d'avaluacions independents i àgils, uns indicadors per poder dir: «hi ha hagut gestors que han gestionat especialment malament les residències» i poder-los obrir un expedient amb elements objectius de valoració. Estaria bé que en això tampoc no perdéssim el ritme del que s'ha estat fent fins ara. Estaria bé que aquestes residències en les quals es consideri que els gestors no han de continuar es puguin recuperar cap a la gestió pública, i que tinguem l'eina per poder fer gestió directa. Estaria bé i això s'ha de fer ja, amb una certa celeritat. Estaria bé poder millorar ràtios de personal i condicions laborals ja. Segur que el conseller en té voluntat. Nosaltres li demanem que sigui ja, perquè a aquest personal el millor reconeixement que li podem fer és que se li tregui aquest estrès habitual que tenien per volum de feina i alhora que se'ls millorin les condicions laborals.

I estaria bé, consellera, que els equips d'atenció residencial, si tenim tan clar que no és la via –d'externalització i, a més, mercantilitzada–, els eliminem –els eliminem. Ha de tornar l'atenció a la primària. Les residències són el domicili de la gent que viu en aquestes residències, i una persona amb dependència però que és atesa a casa seva és atesa pel sistema sanitari públic, per l'atenció primària i per l'especialitzada quan la necessita. Doncs la gent de les residències també. Tenen una especificitat i necessitaran uns reforços suficients, però ha de ser gent que estigui vinculada als equips d'atenció primària, consellera. No es pot tornar a treure la vinculació. Vostè ho ha dit, nosaltres l'hi refermem i, en aquest sentit, també farem propostes.

Acabo amb paraules d'altres, en aquest cas, crec que són un fantàstic resum del que, per nosaltres, hauríem de treure d'aquest Ple i en el que aprovem després amb les resolucions. És extret d'un article de la secretària general de la Federació de Sanitat i del secretari general de Pensionistes i Jubilats de Comissions Obreres, en els dos casos, durant la pandèmia. Un article en què deien: «Reclamem la gestió pública i sense ànim de lucre d'aquest sector. Reclamem que s'hi dediquin recursos necessaris, que les instal·lacions siguin adequades, que es tingui en compte la voluntat de les persones grans. Reclamem condicions laborals justes i les mesures de prevenció i riscos suficients per a les persones que els cuiden. Si s'hagués fet quan tocava, s'hauria estalviat molt dolor, molta injustícia i molts maldecaps. La situació actual té responsables, a més del virus.»

Aquesta gent, que ha estat patint això durant molts anys –perquè aquestes reivindicacions ens les han traslladat al Parlament durant molts anys, i que ara a aquests anys de desídia hi han sumat sentir-se abandonats–, crec que es mereixen que, com a mínim, aquests temes llistats els resolguem en aquest Ple.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Em permetran que comenci la meva intervenció amb dos prèvies que penso que no les hauríem de fer. Primer, no cal que ens discutim sobre si hi ha o no hi ha diputats o diputades que potser no pateixen..., no ho hem de negar a ningú això. Qualsevol diputat o diputada, sigui de la força política que sigui, clar que pot patir. No discutim això. De fet no únicament pot patir, fins i tot pot estimar. I nosaltres fem aquest reconeixement, tots i totes. I no des d'un punt de vista humanista, per cert, des d'un punt de vista purament científic.

I la segona qüestió, en el mateix sentit, i ens preocupa. Només faltaria que el president Torra no pogués fer política independentista, igual que el principal grup de l'oposició podrà fer política unionista i liberal, igual que els altres podem fer la política que considerem oportuna. En compte, que esteu llaurant l'antipolítica des dels que som representants polítics, i això normalment és l'avantsala dels que políticament es situen en el feixisme. I, per tant, cap problema que tothom pugui fer política. El problema està quan no donem solucions, no el fet de que fem un tipus de política o una altra.

Per continuar amb la intervenció, conseller El Homrani, li volem agrair moltíssim la resposta que ens ha donat, entre altres coses perquè no estem acostumats a que ens donin respostes. Ho volem dir: en aquesta legislatura, amb els que hem compartit comissions, deu, quinze preguntes, una resposta, i això és lo màxim. I, per tant, la ràtio d'avui ha estat molt alta.

I l'hi volem agrair amb preocupació, perquè, si aquest diputat i el seu subgrup parlamentari no ho han entès malament, el que vostè ens ha volgut reconèixer és que hi ha un vicepresident del Govern espanyol que promet que aquí arribarà un material i que després no arriba; que això, a banda, genera un endarreriment de deu dies en el material, i, evidentment, aquest diputat això no ha conegut fins al dia d'avui. I no és un retret per al conseller; a l'inrevés, és un reconeixement. I ens preocupa que aquesta hagi estat una realitat. I al conjunt de diputats o diputades d'aquesta cambra, siguin de la força política que siguin, els hauria de preocupar si això ha passat –que nosaltres no ho qüestionem i, a més, ens ho imaginàvem.

Consellera Vergés, no li podem fer el mateix agraïment, i ens hagués agradat. I li expliquem el perquè. Quan vostè ens dona la resposta sobre Mutuam..., miri, 2012, que és la data a la que vostè feia referència, d'aquella interpellació; estem a 2020, vuit anys després, amb diferents responsabilitats en la conselleria de Salut i, per tant, no ens serveix. Però el que ens serveix menys és l'exemple que vostè ens ha posat, que és barrejar en un moment determinat el Projecte de Llei de serveis a les persones amb Mutuam. Exemple que ha posat. Vagi vostè a buscar on estava el concurs i l'adjudicació a Mutuam el 2011, perquè aquest subgrup parlamentari no l'ha trobat, i segurament cap dels diputats i les diputades que estem en aquesta sala el trobarà, perquè no va existir. No va ser un problema d'adjudicació contractual perquè no va haver-hi ni competència ni concurrència. Així va funcionar. Per això li hem de dir que, evidentment, no podem estar contents amb la resposta que ens han donat, pe què es tracta d'una altra realitat.

Hem de traslladar també, amb tot tipus de respecte, una certa confusió que generen els grups del Govern, i fins i tot dins d'algun mateix grup dels que formen el Govern, amb relació a quin és el seu projecte per a les residències. Quin és el seu projecte? Cent per cent públic? Cent per cent públic, però està molt bé la gestió privada? Cent per cent públic, està molt bé la gestió privada, però volem cuidar una mica més el tercer sector? Mirin, ens han de dir, després de la crisi que hem tingut, quin és el seu model, perquè ens semblava, evidentment, que vostès no ens estaven donant resposta de cap a on aniran. I si necessitem... és política i respostes. I si, certament, vostès estan pel cent per cent públic, divendres votaran favorablement a una proposta de resolució d'aquest grup on planteja que quan s'acabin les contractes internalitzarem totes les residències, perquè, si no, no ho estaran.

Però, mirin, nosaltres no som sectaris ni sectàries. Fem propostes perquè sigui cent per cent públic, però també fem propostes per quan encara no hagi arribat aquesta solució. I, per tant, si els preocupa la qualitat en la gestió ens votaran també a favor de que hi hagi una realitat per la qual posem clàusules essencials i que es recuperi la gestió de la contracta quan hi hagi incompliments, que és el que pràcticament no es pot fer ara.

I, evidentment, si els preocupa encara més la situació de les residències de gent gran, també ens votaran a favor de que els treballadors i les treballadores cobrin 1.200 euros, això que estem denunciant avui aquí tots i totes; que s'acabin els

EARs, que serà una altra de les votacions que plantejarem, o que augmentem les ràtios. Divendres ens votarem, en votació. Els que no van fer a pressupostos potser ho fan divendres; estarà bé, perquè ens servirà per avançar.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Diputats, diputades, president, consellers, mirin, aquest Ple específic no era per negar la magnitud de la incidència de la pandèmia del Covid. Jo crec que ningú l'ha negat, i m'ha semblat de la resposta i de la rèplica dels consellers que s'ha insinuat aquesta realitat. Ningú ho nega, això, ni la complexitat del tractament, ni la mortalitat de la pandèmia, ni la facilitat del contagi, ni molt menys. Ara bé, s'està intentant analitzar que han quedat al descobert deficiències del sistema, i també mancances d'eficiència en la gestió. Això no vol dir ni atacs personals ni retrets de curta tirada partidista; ni tan sols la proximitat d'unes possibles eleccions ni l'horitzó electoral justifica la necessitat d'aquest plenari i d'aquest Ple específic, sinó el fet que encara tenim les persones més fràgils, que són aquelles persones grans que estan a residències i molts amb graus de discapacitat grans, com s'ha dit des d'aquest faristol, en una situació de vulnerabilitat màxima, perquè l'alerta i l'amenaça sanitària encara persisteixen. I jo crec que seria fer-nos trames al solitari caure, en fi, amb aquestes excuses tan pobres d'arguments.

Estem tots els grups parlamentaris aquí no només per fer crítica, evidentment, com no hauria de ser d'una altra manera, perquè sí que hi han errors evidents, al Govern, però també per proposar alternatives, millorar amb propostes. Potser no totes són exactament del criteri del Govern, però algunes potser es poden aprofitar.

Dit això, clar, no puc dir que la rèplica de la consellera Vergés m'hagi satisfet, perquè, sincerament, senyora Vergés, crec que ha sigut pobra i, a més, mig insidiosa, i fins i tot amb un sentit de l'humor mig irònic, de veritat, molt penós. Primer, per desconeixement, després per innecessari, i després perquè, bé, vostè, de la meva família no en sap absolutament res, del règim, no? Però, vaja, molt pobra d'arguments. I jo m'hauria esperat, com ha fet amb d'altres grups parlamentaris, una crítica una mica més..., una crítica, que la puc entendre, eh?, potser, si no ha coincidit amb algun argument, més formada, més realista, més seriosa i més honrada, que és el que tothom ha dit des d'aquest faristol. Avançar i intentar millorar la situació d'aquesta lluita contra el Covid amb honradesa i amb lleialtat.

Dit això, algú creu que els familiars que han perdut a membres i als seus grans menteixen? Menteixen els centres residencials dient que no han tingut oportunitat de traslladar les persones que estaven contagiades de Covid als centres hospitalaris? Jo crec que no. Potser reconèixer que els hospitals estaven col·lapsats seria una primera passa. Intentar millorar; si hi havia col·lapse, mesures alternatives, que és el que hem dit des d'aquest faristol. En cap cas es pot llançar insídia sobre aquelles persones que han perdut familiars. S'han vist desatesos. Ha sigut una situació generalitzada. Tots comparteixen la mateixa visió. No pot ser que el Govern sigui l'únic que no sigui capaç de veure aquesta realitat que sí s'ha produït. Ningú, cap grup parlamentari està en possessió de la veritat –ho deia el senyor Forné, i jo hi estic totalment d'acord–, i segurament ningú és més llest que un altre, però amb l'ajuda de tots crec que es poden millorar les eines, l'aprofitament de recursos i la reacció d'un sistema que evidentment ha mostrat les seves deficiències, d'una gestió governativa que no ha sigut bona, i, per tant, no és bo caure en la complaença, en l'autocomplaença. Això ho deia el senyor Torra fa uns dies. Doncs, estan caient vostès en aquesta autocomplaença.

Nosaltres farem el que hem fet sempre, amb la coherència que sempre crec que hem demostrat i amb la serietat que hem demostrat en aquest assumpte, i que és pro-

posar millores. Potser algunes estan ja incloses al pla de contingència que van presentar vostès ahir. Benvingut sigui. És positiu, està bé, però potser es pot millorar. I jo els demano generositat i que no pensin ni en horitzons electorals ni en qüestions partidistes. Encara segueixen l'alarma i l'amenaça ben vives. Els nostres avis, les nostres persones grans són els més fràgils, que no tornin a pagar el preu d'una mirada poc generosa d'una qüestió que no entén d'ideologies, i és defensar la vida amb tots els recursos que tenim a disposició.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Començo pel president, perquè crec que quan feia el repàs de la situació personal de cadascun dels responsables, se n'ha deixat un, perquè ell també ha patit el coronavirus i també ha estat al peu del canó cada dia i nosaltres des d'aquí l'hi volem agrair. (*Aplaudiments.*) Vull agrair també als consellers que hagin sigut molt transparents avui. El que hem viscut no s'havia vist mai i ningú estava preparat, i estem segurs que no s'ha fet perfectament, potser ni tan sols s'ha fet bé enlloc del món. I avui calia valentia i l'han tingut a l'hora d'explicar-se, i també els hi vull agrair.

Segur que tots hem fallat d'alguna manera, però nosaltres avui el que proposem, el que demanem és una mirada llarga, com sempre diu Raül Romeva. Mirar endavant i construir junts el model, des del consens i des de l'entesa, en la mesura que puguem. Nosaltres, avui, hem posat sobre la taula la nostra proposta: enfortir el sector públic, promoure l'autonomia personal, el servei domiciliari, el quilòmetre zero, garantir una atenció social, però també sanitària, coordinades; és la nostra proposta, molt, molt, molt resumida, que fa una mirada al nord d'Europa com a referència, però la posem sobre la taula de tothom per teixir consensos i entesa, perquè crec, sincerament, que és el que ens demana la gent.

Això suposa un canvi: posar el pes al sector públic, acabar amb les privatitzacions, treballar conjuntament amb el tercer sector. Això vol dir mai més Eulen, mai més Eulen a cap CAP. Però per fer això calen eines i cal valentia i menys política; és canviar el que s'ha fet durant els últims quaranta anys. Som-hi? Fem-ho?

L'èxit que suposa una millora dels nivells de vida fruit dels avenços mèdics, dels hàbits saludables, d'unes condicions socioeconòmiques millors han permès a la gent viure cada vegada més i arribar a edats més avançades. És un èxit com a societat que es fa evident especialment a casa nostra, on l'esperança de vida és molt molt alta. Però això ens suposa ara un nou repte sanitari i social de primera magnitud i el Covid ha posat el sistema a prova i ha fet evident que calia replantejar-lo, perquè malgrat que tothom ho ha donat tot, no n'hi ha hagut prou. El Covid ha de servir, ha de ser el millor aprenentatge de les debilitats de tots plegats.

Tenim un pla de contingència, però també ens cal un nou model a llarg: més sector públic, més ràpids, més àgils, terminis més curts, menys traves burocràtiques, sense descuidar la fiscalització i el control permanent. Per tant, ens toca ara definir el model, legislar, construir-lo i invertir-hi també al nivell que pertoca. És el camí que proposem. En definitiva, treballar, treballar i treballar per millorar.

I deixeu-me fer un repàs ràpid dels diferents grups parlamentaris. Molt ràpid. Ciutadans, molt barroers, senyora Roldán. És usual, supedita la salut al procés i fa trampes, i ja no ens sorprèn. Però avui li ha quedat massa forçat i massa frívol, com li ha dit la consellera Vergés. No tenen arguments ni projecte, es van fent petits i intenten utilitzar el dolor de la gent per fer política, manipulant, i això per nosaltres és baixesa moral. I a mi em continua sabent greu que algú pugui ser tan cínic, però alhora ja no ens sorprèn ni una mica.

I dit això –i suposo que tampoc li sorprendrà gens–, no renunciarem mai al nostre projecte polític, no renunciarem mai a fer la independència d'aquest país, no renunciarem a aturar la repressió, que tampoc ha parat durant el Covid. No hi renunciarem fins aconseguir el nostre objectiu. I no per això el Covid deixa de ser avui la nostra principal prioritat.

Als Socialistes, i molt breument. La recentralització, la manca de voluntat de cooperació han fet molt mal –molt mal–, i venir aquí a negar-ho no és digne d'un partit de govern. Hi estem acostumats. La centralització de compres és clau per entendre la situació i no la poden negar, com ho són els més de 3.500 milions que deu l'Estat de la Llei de dependència. On seríem ara amb 3.500 milions més? Doncs, miri, no ho pot saber ningú on seríem, però és obvi que la situació no seria la mateixa. I, en canvi, ve aquí a parlar del deute amb les entitats; mare de Déu, senyor Moreno, paguin primer el que deuen.

I prou amb les UME, menys militars a les rodes de premsa, menys militars als carrers, menys despesa militar –20.050 milions l'any 2019–, més pagar els deutes. Menys despesa militar i més despesa social. Si els diners no els invertissin en tancs i sí en temes socials no estariem parlant de l'UME. Però, llavors, el xou no li funcionaria perquè li hauria caigut l'argument.

I, finalment, senyor Moreno, gràcies per apuntar el seu model; ho ha fet, i crec sincerament que algunes coincidències hi ha, tot i que em temo que a l'hora de la veritat es dediquin més a la politiqueria. Però, en tot cas, és un bon inici per parlar-ho o per intentar-ho, i nosaltres hi serem.

I, per cert, dos avions: primera compra, va arribar el 29 de març, va costar 1,69 milions i portava 550.000 elements de protecció. Segona compra, aterra el 7 d'abril, 5 milions, 4,4 milions d'elements de protecció individual. Nota de premsa detallada sobre ambdues coses els dos dies. No s'ha esforçat gaire en buscar-ho.

I als comuns. Amb la senyora Ribas m'ha passat una mica el mateix que amb els socialistes: no té gaire sentit fer trampa amb les competències, si no les tens totes, no s'hi val. Si no les tens totes sobre salut, ni les tens sobre la compra de material, no tens competències plenes; no les tens.

I, senyora Ribas, no és una qüestió de simpatia. Vostè pot ser molt simpàtica, però és que vostè és la representant política de moltíssima gent i la seva obligació és ser-hi, treballar per a tots ells. Vol la llista de regidors, de diputats d'Esquerra, de Junts per Catalunya, socialistes, del seu mateix partit que no han parat de trencar-se la cara? Crec que no la necessitem cap de nosaltres, però tampoc necessitem anar-nos picant al pit, perquè crec que tots som aquí –tots som aquí– per la nostra voluntat de servei, perquè tots som representants públics.

I felicitats pel nou partit també –no ve gaire a tomb, però crec que felicitar sempre està bé. El que crec que no està tan bé és entrar en aquesta cambra i, en una situació on tanta gent ha patit, venir aquí a parlar dels testaments. I, miri, a mi de testament me n'ha vingut un al cap: el testament d'Iniciativa, que suposo que el guarda la Caixa de Pensions al costat del deute del partit. Sí? Suposo.

I el senyor Vidal Aragonés, l'hem vist molt abrandat i a estones un pèl agre, però es va desmarcar d'una llei que permetia no només extingir contractes, sinó que també preveia que les empreses mai més es poguessin tornar a presentar a un concurs públic. Diguem-li «Eulen» una altra vegada. Per tant, ara és rar que demani una legislació que en un 90 per cent recollia aquesta llei de contractes, i sé que no li agrada, però en un 90 per cent ho recollia la llei de contractes, però no la van voler treballar. Es van centrar a muntar una campanya..., i avui en algun moment, en lloc de la llei Aragonès, em semblava que parlàvem de la llei Vidal Aragonés. I l'hi dic de cor: crec que teníem una oportunitat allà, crec que ens hauríem estalviat moltíssims, o ens podríem estalviar a partir d'ara moltíssimes de les situacions que s'han produït. En tot cas, no ho sé, torni-s'ho a rumiar una altra vegada, perquè crec que teníem una oportunitat.

Acabo. Encara tenim una oportunitat d'aprofitar aquest Ple, de construir, d'avançar per una resposta ràpida millor i, per tant, per una resposta a curt, per un pla de contingència, però també per un model públic de futur. Tenim fins divendres. Crec que val la pena aprofitar-ho i que ho devem als ciutadans d'aquest país.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

Bé; gràcies, president. No faré ús dels deu minuts, i només seré..., puntualitzar algunes idees.

No sé si per qüestió humanística o científica, però les emocions són importants, i, per tant, posar-les conjuntament en un debat polític em sembla que és important. Per tant, vull agrair les paraules d'agraïment del president, del molt honorable president Torra, i també les paraules d'agraïment del diputat Sabrià referides al president Torra que, lògicament, ell no les podia agrair, però, en aquest cas, posar les emocions també sobre la taula, i no qüestionar, de cap manera, doncs, els bons sentiments, la bona disposició personal de cadascú, però fer-la constar em sembla que és bo, i, per tant, volia agrair-ho aquí.

També agrair aquestes reunions setmanals, perquè nosaltres hem anat tenint reunions amb tot el sector, amb tot el sector de residències, periòdicament, i ens ho han agraiït moltíssim. I ens han dit que han estat reunions molt dures, perquè hi han hagut moments de moltes tensions –hi han hagut moments de moltes tensions–, i us ho agraeixen moltíssim, que hàgiu estat allà, al peu del canó. Perquè –ja ho he dit– les paraules curen, l'acompanyament també cura. A vegades, quan no s'arriba a més, doncs com a mínim ser-hi ja és moltíssim.

Per tant, gràcies a tots els que hi heu estat –consellers, president– i a tots els..., que, segur, des dels vostres grups, des de les vostres responsabilitats, tots els diputats heu estat al costat de les entitats, de les residències, de situacions personals que hàgiu acompanyat.

Fer política amb les residències no és mala cosa. De fet, Aristòtil diu que és l'activitat més noble que podem tenir, la política; l'ètica és molt noble, però la política encara està per sobre. Perquè l'ètica, d'alguna manera, buscaria el bé d'un, acabaria introduint-se en el bé d'un, però és que ja la política no és aquest bé d'un, sinó que és multiplicat, per al bé de tots, i, per tant, això és una activitat molt noble. Fer política amb les residències està bé; fer partidisme, no. Quina diferència hi ha? La política, d'alguna manera, buscaria el bé comú, i el partidisme només buscaria l'interès del partit, de l'organització. Per tant, que fem política i que cadascú defensem des de les nostres opcions de partit la visió..., i que d'això en resulti un bé comú, jo crec que ens n'hem de felicitar i que aquí hem de mirar d'aconseguir l'aprovació de les propostes de resolució.

De fet, un parlament com aquest, en el qual hem d'acabar buscant equilibris..., i el diputat Aragonés deia que ens feia propostes de resolució que miraria d'aconseguir suport. En algunes ja els anticipem que hi donarem suport: la de mirar les condicions econòmiques i professionals, de ràtios del personal, doncs en això estarem... No, lògicament, en aquelles que entenc que tot ha de ser públic; nosaltres entenem que la col·laboració publicoprivada aporta flexibilitat, aporta capacitat d'innovació, aporta progrés; per tant, en aquestes, no. Però això és política, justament aconseguir unes majories o unes altres en funció d'intentar un bé comú. I aquí ens trobarem. I les nostres propostes de resolució, modestament, aniran en aquesta línia, de fer, diguéssim, proposta política des de la nostra opció, però intentant buscar el bé comú.

Per anar acabant. «Residències» és molt important. Hem de pensar en el model que ha de venir, però hem d'actuar ara, hem d'actuar sobre les residències, ja ho hem

dit anteriorment, però hem de pensar en un model que voldríem que no es quedés circumscrit a les residències, sinó que fos un model que fes pensar en l'atenció de la llarga durada. I l'atenció de la llarga durada vol dir que hem d'aconseguir que les persones que ara hem allargat, per envelliment, l'esperança de vida i hem aconseguit que allò que ens portava a la mort ara no, encara que sigui una cronificació..., això tingui una continuïtat. I no necessàriament aquest envelliment i aquesta cronificació –no necessàriament– ha de passar només pel model institucional de les residències. L'atenció domiciliària és un element que haurà d'estar sobre la taula i hem d'utilitzar-lo com un element de creixement econòmic.

L'atenció social i l'aplicació tecnològica, l'aplicació de la intel·ligència artificial en aquesta cura serà imprescindible, i això serà progrés econòmic. I aquí hi han d'invertir. Aquells que diuen: «Bé, bé, això està molt lluny», com a mínim els passos que ara hem de fer són passos per donar resposta de l'immediat, i que no es tornin a repetir algunes de les situacions que s'han tornat a repetir, però que vagin dirigits en una línia que després no sigui que ho dificultin, perquè al cap i a la fi les situacions actuals del públic i privat que ens trobem avui en les residències responen a una història que ara tampoc no ve al cas de models, eh?, que hem tingut anteriorment. I segurament que, si ara això ha caducat, doncs, el que hem de fer és revisar-ho per avançar cap a una societat amb una activitat política que busqui el bé comú. I allà ens hi trobarem.

Considerem, i no voldrem fer-hi més ferida, que la pèrdua de la possibilitat de tenir una llei de contractes tal com l'havíem treballat és un error, però ja estem, i hem de... El preu no pot primar en l'atenció de les persones, sinó la qualitat. I això, encara que defensem la col·laboració públicoprivada, ho tenim claríssim: la qualitat, l'atenció de les persones ha de ser el centre de la nostra actuació. I cap a això pensem que han d'anar les propostes de resolució i aquelles que aprovem.

Res més. I ara ens queda una feina d'activitat política que és de negociar, i a això ens encomanem aquests dos dies que venen.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada per la Junta de Portaveus i la Mesa d'avui dimarts, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució és fins demà dimecres a les dues de la tarda; la qualificació i comunicació dels grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà trenta minuts després; el termini per presentar propostes transaccionals serà fins dijous a dos quarts de quatre (*remor de veus*) –si no m'escolten, potser després...–, i la presentació i votació de les propostes de resolució serà divendres al matí.

Ara sí, suspenem la sessió fins demà a les deu del matí. Gràcies.

La sessió se suspèn a les deu del vespre i deu minuts.